

TABULARIN
KORKULU
RÜYALARINDA

FELSEFE / SANAT / PSİKOLOJİ

SERKAN BAYRAM

Tabuların Korkulu Rüyalarında

Serkan Bayram

Baskı ve Cilt

Enes Basın Yayın ve Matbaacılık Ltd. Şti.

Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi

Topkapı / İstanbul

(0212) 501 47 63

Eylül 2012

İÇİNDEKİLER

Tabuların Korkulu Rüyalarında	6
Suçsuz Suçlular	9
Homoseksüellik	19
Bilge Adamın Maceraları 19	29
Türk İnsanına Güvenmemin Nedenleri	30
Mucizeler	37
Savaşın Sultanları	41
Kurukafa	49
Ergen Talepleri	50
Bilge Adamın Maceraları 20	79
Yanlış Seçimler	80
Bilge Adamın Maceraları 21	100
Güzel Ölüm	101
Sınır Anlaşmazlıkları	104
Bilge Adamın Maceraları 22	130
Delilik ve Suç	132
Futbolun Geleceği	136
Bilge Adamın Maceraları 23	149
Kapitalizm ve Kriz	150
Usta ve Çırak	154
Uzaylılar ve Diğerleri	157
Son	162

ölmeden önce
tanrı
son bir konuşma hakkı verseydi herkese
dünya
şimdikinden bin kat daha iyi olurdu
bence

TABULARIN KORKULU RÜYALARINDA

Tabuların,
hayatımızda ne kadar büyük bir yer kapladığını
hiç düşündünüz mü ?

Eğer düşünmediyseniz, siz de tabuların korkulu
rüyalarında hapsolmuş birisiniz demektir.

Ben de sizi, bu kabustan uyandırmak ve
sizin güzel rüyalara yelken açmanızı sağlamak için,
elimden geleni yapacağım :))

Tabular; ilk var oluşumuzdan beri,
korunma güdümüzün bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Tabuların oluşumundaki amaç; son derece masumdur,
insancıldır. İnsanlar mahiyetini çözemedikleri ve
kendilerine zarar veren olayları,
hayatlarından yalıtma istemişlerdir.

Ancak; olayın başka bir boyutu daha olduğu unutulmuştur.
İnsanlar korkuları uğruna, gelişimin ihtiyaçlardan
doğduğunu göz ardı etmişlerdir.

Korku veren olay, yasaklandığı ve gözlemlenemediği için;
insanlar, bilimsel düşünme yetilerini de kaybetmişlerdir.
Bilginin, bilimselliğin bıraktığı yeri,
korkuların egemenliğindeki hayal gücü alır.

Çünkü her gizem, insanda merak duygusu uyandırır.

Merakını giderilmesi için kurallar aşılamıyorsa,
devreye yalnızca hayal gücü girer.

Ve gelişim yavaşlar.

Daha da kötü olan, efsanesi her yeni kuşakla büyüyen
tabunun; artık olağanüstü güçlerinin olduğu,
tatılması gereken bir fenomene dönüşmesidir.

İnsanların tabuya yaklaşmamaları için anlatılan
korkunç hikayeler, insanların korkulu rüyalarına dönüşür.
Gün geçtikçe gücünü arttıran tabu,
tüm toplumu ele geçirir.

Tabular, insanların özgürleşmesi ve
korkularından arınması yolunda
en büyük engeli oluşturur.

İnsanlar bilgileri oranında özgürleşir ve
korkularının esiri olmaktan kurtulabilir.

**Hayatta, olduğumuz yerde kalmak gibi bir şansımız
yoktur. Ya ileri gideriz ya da geri.**

**Tabulara esir olursak geri, bilimin öncülüğünde
bilinmeyene meydan okursak, ileri gideriz.**

Bunu bir çocuğun,
emeklemeyi öğrenmesiyle örnekleyebiliriz.

Bir çocuk, ilk yürüme deneyiminde başarısız olur ve
canı yanar.

Artık yürüme eylemi onun için,
bir tabu görevi görür.Çünkü: yürüme eylemi konusunda
bilgisizdir ve canı yanmaktadır.

Annesinin elinden tutup, ona yardım etmesiyle;
tabuyu yenme yolunda ilk adımlarını atmaya başlar.

Zaman geçtikçe ve yürümeyi öğrendikçe farkına varır ki:
annesini elinden tuttuğu sürece,
annesinin istediği yere gitmek zorunda kalacaktır.

Yeni ve farklı bir tabunun esiri olduğunu anlar.

İlk zamanlarda yürümek için annesine elini uzatan çocuk,
o andan itibaren annesinin elini itmeye başlar.
Çünkü artık yürümenin bilgisine ve bilginin verdiği
cesarete sahiptir.

Bilgisi ve cesareti oranında da özgürleşmek ister.
Canının yanmasını göze alarak tabularını yıkar.

Artık, yeni ve
daha güzel bir dünyanın temellerini atmıştır.

Eğer tabular karşısında gerekli cesareti göstermeseydi,
hep aynı mı kalacaktı?

Hayır.

Az önce de söylemiştik.Hayatta, olduğumuz yerde kalmak
gibi bir şansımız yoktur.Çocuk tabularını yenmek için
yürüme girişimlerini yapmasaydı,
kemikleri gelişemeyecekti.

Yürümeyi öğrenememek bir yana; fiziksel gelişimini
düzgün biçimde tamamlayamayacak, aldığı her küçük
darbe dahi, onun sakatlanmasına yol açacaktı.

SUÇSUZ SUÇLULAR

1 .BÖLÜM

Toplumumuzda o kadar çok suçsuz suçlu var ki;
suçluluk duygusuna kapılmaktan kendimi alamıyorum :)

Hem de hiç suçum olmaksızın :)

Ahlak ve kanunlar arasındaki fark; suçlulukla,
suçsuzluk arasındaki gerçek ilişkiyi ortaya koyar.

Nerede saçma bir kural varsa,
beraberinde içinden çıkılmaz ahlaki problemleri ve
failin bulunamayacağı suçları ortaya çıkarır.

Şimdi sistemlerin yanlışlıklarının, nasıl suçsuz suçluların
oluşmasına neden olduğunu açıklamaya başlayalım.

Dünya'nın sanırım her ülkesinde,
(yoğunluğu değişkenlik gösterse de)
insanlık onurunun maymunlarıkiyle bir tutulduğu;
otobüs, tramvay, metro gibi
toplu taşıma araçlarını örnek olarak kullanabiliriz.

Maymunlarıkiyle bir tutulur.
Çünkü; bu araçların tavanındaki demirlere tutunarak
yolculuğunuzu sakatlanmadan geçirebilmek
zorundasınızdır.

Maymunlarıinkiyle bir tutulur.
Çünkü; orman kanunlarında olduğu gibi daha hızlı ve
daha saldırgan olursanız,
yolculuğunuzu oturarak tamamlayabilirsiniz :)

Ama medeniyete ait
hiçbir şeyin olmadığını da düşünmeyin:)
Yaşlılara, sakatlara, hamilelere ve gazilere
yer vermek zorundasınızdır.

Şimdi bu kurala uymayan, sağlıklı birini düşünelim.
Alakasız bir örnek olarak, kendimi seçeyim :)

İş dönüşü, şehirlerdeki uzun otobüs yolculuklarının
mahkumu olduğumu ve otobüste kendime yer bulduğumu
farz edelim.Sonradan, yaşlı biri de otobüse binmiş ve
ayakta kalmış olsun.Benden, oturduğum yeri kendisine
vermemi talep etsin.Yasalara göre, ben yerimi
ona vermekle yükümlüyüm.

Görünüşte son derece sağlıklı bir karar.
Genç ve sağlıklı olanın, yaşlı olana yer vermesi kadar
medeni bir şey olamaz.

Ancak; yasaların unuttuklarını hatırlatmakta,
fayda görüyorum :) Konu özellikle de benle ilgiliyse :)

Bir insanın sağlıklı olması, yorgun olmaması anlamına
gelmez.Yada oluşum halinde bir diz hastalığının olmadığı
anlamına gelmez.Bu örnekler daha da çoğaltılabilir.

Sadede gelelim: Ben her gün, işteki yorgunluğumu yada
hastalık belirtilerimi göz önünde bulundurmadan;
yerimi yaşlı, hamile, sakat ve gazilere verirsem ne olur ?

Bir süre sonra, onlardan farkım kalmaz :)

Peki nasıl bir çare bulacağız ?

Otobüslerde yorgunluk ölçer ve revir bulunmadığına göre :) otobüs halkını, durumuma nasıl inandıracam ?
Pek mümkün gözüküyor.

Şikayet söz konusu olduğunda da kabahatler kanununa göre ceza yiyeceğim kesin.

Bir haksızlık olduğu da kesin.Yer versem ben, vermesem yaşlı kişi aynı sıkıntıyı çekecek.

Toplumların zararına olan bir kanun, nasıl olur da hala yürürlükte kalır ?

Her gün bunun ceremesi birileri tarafından çekilirken.

Az masrafla çok para elde ettiğinden, kazananın devlet olduğu düşünülebilir.Ancak; vatandaşların çektiği sıkıntıdan devleti sorumlu tutacağı ve devlete olan bağlılığının azalacağı düşünüldüğünde, en çok zarar görenin devlet olacağı ortaya çıkar.

Devletlerin; bunları düşünme kapasitesine sahip vatandaşlar yetiştirmediği göz önüne alınırsa, bu durum bertaraf edilebilir mi?

Tabi ki hayır.

O zaman da; düşünme kapasitesine sahip olmayan bireylerden oluşan bir devletin, ne kadar güçlenebileceği akıllarda soru işareti bırakır.

Cevap kesin ve nettir.

Bu şartlarda; diğer devletlerin oyuncuğı olan, gücsüz bir devlet ortaya çıkmak zorundadır.

Tabi bu arada, hem ayakta durandan hem de oturandan aynı paranın alınması adaletsizliğini de unutmayalım.

Ayakta seyahat edenin, ne suç işlediğı meçhuldür :))

Devlet ayakta duranla, oturandan farklı ücret alsa adaleti sağlayabilir miyiz ?

Herkes aynı zamanda hasta olmayacağına, bütün yaşlı vb kişilerin aynı otobüse binmeyeceğine göre, adil bir davranış sergilemiş olabilir miyiz ?

Tabi ki hayır.Çünkü, otobüse binmenin mantığıyla ters düşeriz.İnsanlar paraları olmadığı için otobüse binerler.

(Yalnızlıktan kurtulma, araştırma yapmak gibi sebeplerle kalabalıklara karışma ihtiyacı duyan yada fortçuluk yani cinsel tacizde bulunmak isteyen :) çok küçük bir kesim dışında.)

Yaşlılardan ve hamilelerden dahi ayakta durmayı isteyenlerin çıkacağı açıktır.Bu da onların çektikleri cefayı arttırmaktan ve toplumsal ayrışmayı, fakirler arasına kadar yaymaktan başka bir işe yaramaz.

Peki tüm bunların suçlusu kim ?

Suçlu olarak karşımıza sistem çıkar.Kanunlar, yani onların uygulanmasına karar veren, tüm halk suçludur.

Somut olarak suçlanamayacak olan herkes.

Yani hiç kimse.

Sistem; yaşlı, sakat, hamile ve gazilere yer verme mantığının getirdiği ayrıcalığa sahip olmama rağmen,
(**yorgunluğumdan yada diz sakatlığımdan dolayı**)
beni suçlu durumuna düşürdü.

Tüm bu can sıkıcı durumlardan kurtulmak ve
suçsuz insanları suçlu durumuna düşürmemek için;
yapılacak olan son derece basit bir uygulama vardır.

Otobüslerin ayakta yolcu almaması.

Devletler; insan onuruna paradan daha çok önem vermeyi
seçerlerse, bu gerçekleşebilir.

Suçsuz insanlar, suçlu muamelesi görmez.

Ayrıca, otobüse bir yaşlı vb. bindiğinde; yerini ona verme
korkusunu yaşayanların :) yaşlılara vb. karşı olumsuz bir
koşullanma içine girmesi engellenmiş olur.

Aynı parayı ödeyen insanların,
aynı hizmeti alabilme hakkı yok sayılmaz.

İnsanların,
kanunlara ve dolayısıyla
devletlere olan bağlılığı artar.

2. BÖLÜM

Suçsuz suçluların oluşmasının nedenlerinde biri de sistemlerin görülen her zararda bir suçlu bulmaya çalışmasıdır.

Oto yollarda, sizin de görmüş olduğunuz 30, 50 vb. yazılı tabelalar vardır. Bu tabelalar, yolun o bölümündeki hız limitini gösteren tabelalardır.

Bu tabelalar konmuştur.

Çünkü; bu yollarda hız limiti aşıldığında kaza yapma riski son derece artmaktadır.

Yüksek hızda araç kullanma, kaza sayısı üzerinde doğrudan etkide bulunan çok önemli bir trafik ihlalidir.

Hız yapma davranışı için; yasal hız sınırının üzerinde, aşırı hızda **yada yasal hız sınırını aşmayan** ancak; içinde bulunulan koşullar için uygun olmayan, yüksek hızda araç kullanmak tanımı benimsenmiştir.

Özellikle hız sınırına uyulmasının zorunlu olduğu dönemeçler, eğimli yol kesimleri söz konusu olduğunda, yüksek hız doğrudan doğruya kaza nedeni olabilmektedir.

Ayrıca; yüksek hızda seyreden bir araç, durmasını gerektiren bir engelle karşılaştığında, bir yandan daha fazla mesafeye ihtiyaç duymakta, bir yandan da sürücünün durmak için gerekli olan tepkiyi verme süresi artmaktadır.

Şimdi biz, bu tabela uygulamalarının **yürürlüğe konmadan önceki zamanı ve bilimsel gelişmeleri** düşünceğiz.

Tabelalar ilk kez konmaya başlamadan önce de hız limitini gerektiren özelliğe sahip bir sürü yol vardı.Aynı riskleri taşıyorlardı.Ve oralarda kazalar meydana geliyordu.Kazalar sonucunda insanlar ölüyorlardı. Kazada suçlu bulunan sürücüler, ceza görüyorlardı.

Aslında onların hepsi, suçsuzdu.

Çünkü bilim, az önce saydığımız yollarda, uyulması gerekli hız limitinden habersizdi.

Yaşanan kazalardan çıkarılan dersler sonucunda, hukuk böyle bir gereksinimin olduğunu anladı ve devletler bilimsel araştırmalarını bu yöne kaydirdi. Günümüzdeki uygulamayı gerektiren sonuçlara ulaştı.

(Yasalar genel olarak, ihtiyaçlar sonrasında ortaya çıkar.Bir suç yada aksaklık meydana gelir. Ve ardından onu engellemek için yasalar yapılır.)

Bilimin bile ortaya çıkarmadığı kuralları, sıradan vatandaşlar bilmedikleri için :) suçlu bulundular. Cezaevlerine düştüler yada idam edildiler.

Suçlular, yine suçsuz suçlular oldu.

Bu anlayışımız devam ederse; daha da çok suçsuz suçlu, ceza görmeye devam edecek.

3. BÖLÜM

Konunun bir başka boyutunu da sistemlerin dayattığı fırsat eşitsizliğinin meydana çıkardığı, suçsuz suçlular oluşturur.

Fırsat eşitsizliğinin sonuçları üzerinden yazımızı sürdürelim.

Zeki olup iyi eğitim alamayanın yerine, zeki olmayıp parası olan kişinin eğitim alarak, doktor olduğunu düşünelim.

Acaba başımıza nelerin gelmesi olasıdır ?

Ameliyat masasına yattığımızdan çok daha beter bir biçimde kalkmak veya daha kötüsü hiç kalkmamak.

Yeteneksiz doktorumuzun iyi niyetinden, kimsenin şüphesi yok.

Ancak; yetenekleri el vermediği için yaptığı hata yüzünden, biri ölmüş yada sakat kalmıştır.

Bu doktor ve onunla aynı özelliği taşıyan tüm doktorlar, aynı akıbete uğrayacaktır.

Parayı birincil öncelikli değer yapmamızın getirdiği yanlışlık yüzünden, işgal ettikleri meslekte ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına rağmen, ceza göreceklerdir.

Hem de hiç suçları olmaksızın.

Aynı durum, bu yüzden ceza gören tüm meslek erbapları için geçerlidir.

İnsanları yapamayacakları görevlere getirip,
onlardan hata yapmamalarını beklemek,
gaflettir.

Fırsat eşitsizliğinin sonuçları, yalnızca mesleklerle sınırlı
kalmaz. Toplumsal yaşamımızda da suçsuz suçluların
ortaya çıkmasına neden olur.

Sokak çocuklarını düşünelim:
Onların diğer çocukların imkanlarına sahip olamamalarının,
nelere yol açtığına bir göz atalım.

Kendilerine sevgi verebilecek bir anne babaları yok.
Karınları aç, doğru dürüst giyecekleri olmadığından,
soğukla karşı karşıyalar.
Sokakta yatıyorlar.

Buldukları şartlar yüzünden,
bir sevgilileri olması neredeyse imkansız.

Muhtemelen sokakta, sürekli şiddet görüyorlar.

Peki, biz toplum olarak onlardan ne bekliyoruz ?

Açken, sokakta yatarken, soğuktan donarken
çalmamalarını bekliyoruz.
Hırsızlık girişimleri engellendiğinde gasp yapmamalarını,
adam öldürmemelerini bekliyoruz.

Sevgi dolu olmalarını bekliyoruz. Ne anne babalarından ne
de toplumdan bir gıdım sevgi görmedikleri halde.

Cinsel dürtüleri uyandığında, hiç kimsenin durumlarından
dolayı onlarla birlikte olmayacağını bildiğimiz halde,
cinsel suçlara bulaşmamalarını istiyoruz.

Kendimizin cinsellik adına,
bin bir türlü suçu işlediğimizi hiç düşünmeden.

Ve bir de onları, şartların dayattığı zorunluluktan dolayı
yaptıklarından, sorumlu tutuyoruz.
Onlara ceza veriyoruz.

Suçsuz suçlulara, her gün bir yenisini daha ekliyoruz.

Fırsat eşitsizliğinin ortaya çıkardığı toplumsal sakatlık,
sadece sokak çocuklarıyla da sınırlı kalmaz.
Mafya üyeleri, uyuşturucu satıcıları, hırsızlar gibi
pek çok dışlanmış insanın ortaya çıkmasının
ana sebebi, fırsat eşitsizliğidir.

Her olay, yaptığı etki oranında tepkiye yol açar.
Toplumun yaptıkları yanına kar kalmaz.

Hani bir söz vardır:
Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste.
Aynen böyle oluyor.
Mazlumun ahı, aheste aheste çıkıyor toplumdandır.

Kendimi; Tanrı'larına insanlarını kurban veren,
medeniyetten uzak bir kabilede gibi hissediyorum.
Hepimizde bir tedirginlik,
sıranın bize gelmesini bekliyoruz.

Taptığımız sistem; her gün sevdiklerimizi elimizden alıyor.
Mafya, gasp, hırsızlık,
işini bilmeyen görevliler tarafından öldürülüyoruz.
Sakat kalıyoruz.
Malımızdan oluyoruz.

HOMOSEKSÜELLİK

Homoseksüellik, insanlık tarihinin en eski çağlarından beri görülen bir durum.

Buna rağmen çoğu toplumda, yasak yada toplumdan dışlanma sebebi.Hatta bazı dini inançlarda, cezası ölüm olarak belirlenmiş bir suç.

İnsanları bu kadar korkutan bir durumun, bizim süzgecimizden geçmemesi olanaksız :)

İnsanlar eşeyli üremeye sahip canlılardır.Yani üreme, dişi ve erkek tarafından gerçekleştirilen bir eylemdir.

Peki, üremeyi sağlama açısından hiçbir anlam taşımayan homoseksüelliğin mantığı nedir ?

Nasıl olur da homoseksüellik, hatırı sayılır sayıda insan için bir zevk kaynağı olabilir ?

Bu sorunun cevabını bulmak için, vücudun ana amacının ne olduğu ve beyin çalışma ilkelerinin ortaya konması gerekmektedir.

Vücudumuzun ana amacı, yaşamın sağlanması ve devam ettirilmesidir.

Fizyolojik açıdan homoseksüelliğin, insan yaşamını sağlamak yada devam ettirmek yönünde bir işlevi olduğunu söyleyemeyiz.

Çünkü; iki erkek yada kadının cinsel ilişkisinin, yaşamak yada yaşamın devamını sağlamak açısından bir işlevi yoktur.Bu cinsel ilişki sonrasında çocuk meydana gelmez.Dolayısıyla bu eylemin, insan türünün devamının sağlanması yada yeni neslin eski nesle yardımcı olmasını sağlaması yönünde bir işlevinin olması imkansızdır.

Şimdi de beynin işleyişine bir göz atarak, konumuzu incelemeye devam edelim.

Beynimiz; insan bilincini oluşturmakla birlikte, insanın farkına varamadığı pek çok eylemi de gerçekleştirmektedir.

İnsan iradesi, kendi vücudu üzerinde tam bir hakimiyete sahip değildir.

Vücudumuzda gerçekleşen aktivitelerin hepsi, beyin tarafından yönetilir.Buna karşın; bizler sahip olduğumuz beyinlerin, sadece yüzde on veya on beşlik kısmının işlevlerinden haberdarız.Vücudumuzdaki olayların pek çoğu, kendi irademiz dışında gerçekleşir.

Bizler; her ne kadar kollarımız, bacaklarımız gibi pek çok organımıza hükmedebilsek de kalbimize söz geçiremeyiz :)

Keza akciğerlerimize, böbreklerimize, karaciğerimize.

Yani vücudumuzda, hükmettiğimiz eylemlerden çok daha fazlasına, hükmedemeyiz.
Bacaklarımıza hükmedip istediğimiz yere gidebiliriz.
Ancak yaşamsal olarak vazgeçilmez olan organların işleyişine, beynimiz bizi karıştırmaz.
Kalbin veya akciğerlerimizin çalışmasını engelleyemeyiz.

İntihar etmemize de gücü yettiğince izin vermez.

Bu mekanizmanın bilgimiz olan kısımlarını iç güdüler, güdüler ve refleksler meydana getirir.

Refleksler ve güdüler insanda bulunan, insanın yaşamı için vazgeçilmez özelliklere sahip eylemlerdir.

Bu mekanizmalar sayesinde vücudun yaşamını idame ettirmesi ve korunması daha da arttırılır.

Refleksleri; vücudun çeşitli yerlerindeki sinirlerin, beyin tarafından otomatik pilota alınması olarak düşünebiliriz.Vücuda ciddi tehdit oluşturabilecek noktalardaki sinirler, anında cevap vermek için programlanmıştır.

Çünkü; bu noktalara karşı olan tehditlerin beyne ulaştırılması, verilecek karşılıkların organlara iletilmesi, uzun zaman alacaktır.

Bu da yaralanmalara sebep verecektir.

Güdüler; genel olarak göz önüne alındığında, bunların canlıların türlerini ve yaşamlarını idame ettirebilmek için vazgeçilmez özelliklere sahip olduklarını görürüz.

Canlılar açlık, susuzluk ve cinsellik gibi güdülerini tatmin etmelidir ki; hayatlarını idame ettirebilsinler.
Çoğalabilsinler.

Canlı güdülerini her tatmin edişinde, beyin tarafından ödüllendirilir.Karnımızı doyurduğumuzda, görevin yerine getirildiği uyarısının yanında haz duymamız da sağlanır.

Üremenin garanti altına alınması için de her cinsel birliktelik hazla ödüllendirilir.Çünkü her cinsel birleşim üremeyi sağlamada yeterli olmayabilir.Sıklıkla tekrarlanması gerekir.Yani beynimiz yaşamamız ve çoğalmamız için elinden gelen her şeyi yapar.

İç güdü insanda bulunmaz.Çünkü doğuştan getirilir ve öğrenme süreci gerektirmez.Türün her bireyi tarafından kusursuzca yapılabilme özelliğine sahiptir.Nasıl yapılacağı, canlı tarafından sezgisel olarak bilinir.İnsana göre daha ilkel canlılarda görülür.Arı, örümcek vs.

Sonuçta refleks, güdü ve iç güdüler canlıların beyinleri tarafından genetik olarak sonraki nesle aktarılmaktadır.

Bu sonuca varabiliriz.

Çünkü her canlı, bu özelliklerle birlikte doğar.

Evrin teorisi de beynin tam olarak anlayamadığımız işlevleri arasında yerini alabilir.

Evrime göre, doğadaki fiziksel şartlar yavaş biçimde değişirse, canlılar yaşadıkları ortama uyum sağlayabilmekte, ihtiyaçları nedeniyle organizma özelliklerini değiştirebilmektedirler.

Bilim çevrelerince kabul görmüş, pek çok delille savunulan bir teoriyi, ayrıntılı biçimde açıklamamızın manası yok.

Bu bizim işimiz değil.

Bizim için önemli olan, evrimi canlıların kendi hür iradeleriyle yapmamalarıdır.

Bu da bize, beynin az önce bahsettiğimiz mekanizmasıyla gerçekleşmiş olabileceği izlenimini vermektedir.

Anlaşılacağı üzere beyin;
yaşamın insanın kendi ellerine bırakılmayacak kadar ciddi bir olay olduğunu düşünmektedir :)

Yada ilahi bir düzenin parçası olarak,
insan istemese de onu yaşamaya zorlamaktadır.

Acaba homoseksüelliği,
beynin bizden habersiz gerçekleştirdiği eylemler arasına sokabilir miyiz ?
Acaba homoseksüellik, evrimin bir parçası olabilir mi ?

Homoseksüelliği, tek bireyle üremek için
(tek cinsiyetlilik-hermafroditlik)
tek cinsiyetli bir yapıya bürünmek adına,
beynin attığı bir adım olarak kabul edebilir miyiz ?

Hermafroditlik, insan yaşamının daha iyi koşullarda devam ettirebilmesini sağlayabilir mi ?

İnsanın içinde bulunduğu hayat şartlarında,
bu duruma ihtiyaç var mıdır ?

Tek cinsiyetli olmanın faydaları vardır.

Örneğin çift cinsiyetli yaşamda,
ebeveynlerden biri ölürse üreme gerçekleşmez.
Hayatın devam edebilmesi için iki varlığa ihtiyaç duyulur.

Tek cinsiyetli yaşamdaysa,
tek birey üremek için yeterlidir.

Diyebiliriz ki; ölüm riskinin çok olduğu ortamlarda, tek cinsiyetlilik bir avantajdır.Ölüm riskinin az yada olmadığı ortamlardaysa, çift cinsiyetlilik bir avantaja dönüşür.

Şöyle ki:

Çift cinsiyetli yaşamın faydaları,
erkek ve dişi cinsiyetin taşıdığı karakter yapılarındaki farklılıkla, işbirliğinin öneminde kendini ortaya koyar.

Tek cinsiyetli yaşamda, hem çocuk bakımı hem de yaşamı idame ettirme tek bireyin sorumluluğundayken, çift cinsiyetli yaşamda sorumluluklar paylaşılır.

Ve sorumlulukların niteliğine göre cinsiyetler uzmanlaşır.

Tek ve çift cinsiyetli olmanın fayda / zarar bilançosunu çevresel etmenler belirler.
Yaşamı idame ettirmekle,
yaşam kalitesini arttırmak arasındaki fark belirleyici olur.

Tek cinsiyetlilik, toplumsal bağların zayıf olduğu ve güvenliksiz ortam için avantajlıdır.Bu ortamda gelişim ön planda değildir.Yaşama güdüsü ön plandadır.

Çift cinsiyetlilikse, toplumsal bağların güçlü olduğu ve güvenli ortam için avantajlıdır.Bu ortamda yaşama güdüsü değil, gelişim ön plandadır.

Toplumsal bağlar yaşamı idame ettirmekten ziyade, yaşam kalitesini yükseltmek amacına hizmet etmektedir.

İnsanın şu an içinde bulunduğu çevresel koşullar, hermafroditliğin gerekliliğini ortaya koymaz.

Çünkü; insan türünü tehlikeye sokabilecek kendisinden başka hiçbir canlı bulunmamaktadır.
Dünya, insan için güvenli bir ortama doğru yol almamaktadır. Aksine türü, her geçen gün daha da çoğalmaktadır.

Olaya bir de insan genetiğinin ana yapısı olan DNA kodlarını inceleyerek devam edelim.
DNA erkeklerde XY, kadınlarda XX olarak şifrelenmiştir.

Evrimsel açıdan da duruma yaklaşırsak, doğumun ana ilkeleri açısından da konuya yaklaşırsak, elde edeceğimiz sonuç değişmez.

Kadının, erkekten türediği sonucuna varırız.

İki aynı koddan oluşan maddeden farklı bir maddenin oluşmasındansa, biri aynı diğeri farklı koddan oluşan maddenin yeni maddeyi oluşturması, daha mantıklıdır.

Evrimsel ve mantıksal açıdan konuya bakışımıza devam edelim.

Hayatın suda başladığını ve insanın tek cinsiyetli ilk atasının evrim geçirdiğini düşünelim.

İlk insan muhtemelen Y koduna sahipti.
Evrimsel süreçte bünyesine X kodu eklendi.
Çift cinsiyetli bir yaşama evrimleşirken, yeni ortaya çıkan farklı cinsiyetteki canlı da XX kodunu aldı.

Çünkü yeni üretilen canlı, kendisinin aynısı olamazdı.

Kendinde olmayan bir kodu da yeni canlıya geçiremezdi.

Bu yüzden de kendinde var olan X koduna sahip,
XX kodlu ikinci cins ortaya çıkmıştır diyebiliriz.

X kodunun tekrarlanması da
Gestalt ekolüyle açıklayabiliriz.

Bütün, kendini oluşturan parçaların toplamından fazladır.

Peki insanın bu evriminin, tekrar Y koduna
yani tek cinsiyetli bir türe dönüşmesine neden olabilecek
çevresel değişimler söz konusu mudur ?

Az önce de sözünü ettiğimiz gibi,
böyle bir çevresel değişim söz konusu değildir.
İnsan türünün tek cinsiyete sahip olmasını gerektirecek
hiçbir ihtiyaç, insan hayatına girmemiştir.
Aksine insan; bilimsel gelişmeler sayesinde,
ilk evrimleştiği dönemlerden çok daha rahat ve kolay bir
hayata sahip olmuştur. Evrimin geri işlemini
gerektirecek, hiçbir durum söz konusu değildir.

Hermafroditliğin genel yapısı incelendiğinde de
solucanlar gibi basit canlılarda vuku bulduğu görülür.

İnsan gibi kompleks canlıların hiç birinde,
tek cinsiyete sahip olan bir varlık bulunmamaktadır.

Olaya dinsel açıdan da yaklaştığımızda
farklı bir sonuçla karşılaşmayız.

Homoseksüelliği onaylayan yada onu kabul eden
hiçbir din yoktur. Aksine; sapıklık ve bir hastalık olarak
görülüp, pek çok din tarafından lanetlenmiştir.

Bu anlayışı benimseyen kavimlerin başına
ölümcül cezayla sonuçlanan olayların geldiği anlatılarak,
durumun vahameti dile getirilmiştir.

Acaba homoseksüelliğin,
böylesine şiddetli bir direniş görmesinin nedeni nedir?

Sebeup; insanların tamamen homoseksüel olup,
insan soyunun artışının çok büyük yara alabileceği
yada tamamen durup
insan soyunun ortadan kalkabileceği endişesidir.

Böyle bir endişenin hiçbir bilimsel yanı yoktur.

Homoseksüellik bulaşıcı değildir.Bulaşıcı olmayan hiçbir
hastalık da bir toplumun bütün üyelerini etkileyemez.

Homoseksüel olanların çocuklarında bu tür eğilimlerin
görülmemesini yada homoseksüellerle birlikte yaşayan
insanlarda bu tip eğilimlerin görülmemesini,
homoseksüellerde normal insanlardan farklı yapıda bir
gelişimin olmamasını da delillerimiz arasına alabiliriz.
Yada homoseksüel olduktan sonra farklı bir gelişimin
görülmemesini savımız için kullanabiliriz.

Ki homoseksüelliğin incelendiği bilimsel çalışmalar,
homoseksüelliğin psikolojik bir durum olduğunu ortaya
koyar.Yanlış ana baba tavırları, cinsel hayatta mutluluğun
yakalanamaması, cinsel travmalar, şefkat ve
ilgi yoksunluğu gibi pek çok nedenden ortaya çıktığı
psikiyatri ve psikolojinin bulguları arasındadır.

Şimdiye kadarki delillerimiz ışığında rahatlıkla diyebiliriz
ki; mantıksal açıklaması olmayan bu durumu,
bir çeşit hastalıktan başka kavramla açıklayamayız.
Homoseksüellik bir çeşit psikolojik hastalıktır.

Ancak bu hastalık delilik değildir.

Obsesiflik kompulsif bozukluklardan (**sıkça ellerini yıkamak, güvenlik önlemlerini devamlı kontrol etmek vb.**) daha tahrip edici bir özellik taşımaz.

Homoseksüellik bir kötülük kaynağı değildir.

Homoseksüel olduğu için adam öldüren,
hırsızlık yapan, terörist olan insan yoktur.

Aksine toplumun yanlış bakış açısından dolayı,
onlar zulme uğrarlar.

Öldürülürler, dayak yerler, işlerinden kovulurlar.

Bunlar insanlık dışı muamelelerdir.

Topluma zarar vermeyen durumlarından dolayı,
onları toplumdan soyutlamaya çalışmak,
insan haklarına aykırıdır.

Homoseksüellik zararsız bir hastalık olduğundan,
devlet tarafından
rehabilitasyon zorunluluğu getirilemez.

Ama kişisel olumsuzluklara neden olur.

Toplumdan dışlanma, dinsel problem yaşama ve
aşk hayatını sınırlı bir kesimle paylaşma gibi zorunlulukları
beraberinde getirir.

Homoseksüellerin bu gibi durumlardan kurtulmaları için
onlara, gönüllülüğe dayalı rehabilitasyon hizmeti verilmesi;
konunun mantıksızlığı açısından aydınlatılmaları,
yararlı olur.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 19

Bahadır: Askerdeyken, Ahmet diye bir arkadaşım vardı.

Bilge Adam: Ne oldu sana unutulmaz anlar mı yaşattı ?

Bahadır: Pislük ! Hemen cinselliğe vurmasan,
makaraya almasan olmaz işi.

Bilge Adam: Ne pislük yapması canım.
Sana unutulmaz anlar yaşatmış ki; aradan yıllar geçmesine
rağmen anlatıyorsun.

TÜRK İNSANI'NA GÜVENMEMİN SEBEPLERİ

Dünya'nın gidişatını değiştirmiş bir milletin çocuklarıyız.
Ama şu an içinde bulunduğumuz durum içler acısı.
Dünya Kültür ve Uygarlığı'na neredeyse hiçbir şey
veremeyen; bilimsel, sanatsal ve felsefi anlamda
esamesi okunmayan bir durumundayız.

Gerçi felsefe açısından benim çalışmalarım
bu durumu düzeltecek, onu bir kenara koyalım :)

Ülkemiz, Dünya Kültür ve Uygarlığı'na çok büyük katkılar
yapabilir.Öylesine büyük bir potansiyele sahibiz ki;
şu an bulunduğumuz durumdan kurtulmamızı sağlayacak
tüm imkanların elimizde olduğunun bilincine varmalıyız.

Ancak o zaman; bizden önce bu topraklarda yaşamış
tüm uygarlıkların yaptığı gibi, Dünya Kültür ve
Uygarlığı'nda hak ettiğimiz yeri alabiliriz.
Diyojen, Tales, Hipokrat, Cezeri,
Yunus Emre, Mevlana, Mimar Sinan ve
adını sayamayacağımız on binlercesi gibi.

Peki sahip olduğumuz bu müthiş potansiyel,
nereden kaynaklanmaktadır ?

Sahip olduğumuz bu müthiş potansiyel,
Dünya üzerinde bulunduğumuz
coğrafi konumdan kaynaklanmaktadır.

Üstümüze düşen çabayı gösterdiğimizde,
bizi Dünya'nın en büyük uygarlıklarından biri yapacak olan
coğrafi konumdan.

Zekayı; ihtiyaçlar, olanaklar ve merak duygusu geliştirir.

İnsanı değişik durumların rahatsız etmesi, o sorunlara
çözümler üretmek yönünde teşvik edici bir unsur olur.

Mesela sıcak rahatsız edici bir durumsa,
aynı zamanda klima icat etmek için bir şanstır.

Değişik durumlar; her ne kadar insanı rahatsız etse de
bulunacak çözüm yollarının uygulanabilir olmayışı,
düşüncenin eyleme dönüşmesini engeller.

Aynı örnekten hareket edersek, klimayı oluşturacak
madenlerimiz olmazsa, çözüm yolumuzu uygulayamayız.

Teorideki bilgilerimiz,
uygulamada bize icat olarak geri dönmez.

İnsan ne kadar farklı olaylarla nesnelere karşılaşırsa,
o kadar da kendisinde merak duygusu uyanır.
Farklı olanları tanımak yolunda elde ettiği bilgiler,
çeşitli alanlarda sorunlarını çözmesi için
ilham kaynağı olur.

İnsanın yaşadığı ortamda kuşların bulunması,
onun uçmayı merak etmesini sağlar ve
ona uçuş konusunda ilham kaynağı olur.

Kuşların yapısını inceleyerek,
aerodinamik konusunda çok şey öğrenme fırsatı yakalar.

İlk önce olanaklarımıza bir göz atalım:
Türkiye, Orta Kuşak'ta yer alan bir ülkedir.

Dünya'da insan yaşamına en elverişli, insan nüfusunun en fazla olduğu bölge burasıdır. Bu da Türkiye'ye ihtiyaçlarını karşılamak ve büyük işler başarmak için gerekli olan nüfusu yani düşünce ve iş gücünü sağlar.

İnsanlığın var oluşundan bu yana yerleşim alanı olduğu için; insanlığın bilgi birikiminden kolayca yararlanma olanağına sahiptir.

Dünya'da; Türkiye kadar çeşitli uygarlıkların kalıntılarına sahip, başka bir ülke yoktur.

Eski uygarlıkların kalıntıları sayesinde, tarih ve din turizminin gelişmesi için gerekli ortama sahiptir.

O yüzden, Türkiye için açık hava müzesi deyimi kullanılır.

Dört mevsimi de yaşayan bir bölgede olması, insan hayatını tek düzelikten kurtarır. Hem yazı hem de kışı bir eğlence aracı olarak kullanma fırsatı sunar.

Yaz ve kış turizminin gelişmesi için müsaittir.

Yaz ve kışın kendine has ihtiyaçları, icatlar için de ortam hazırlar.

Dört mevsimi yaşıyor olmamız, sıcak ve soğukla ilgili her kavram için doğal bir laboratuvar olmamızı sağlar.

Bu da beraberinde, bunlarla ilgili tüm icatlar için bize büyük bir kapı açmış olur.

Dört mevsimi yaşamanın, zirai ürünler üzerinde de önemli etkisi vardır.

Çay ve muz gibi tropik bitkiler yetiştirildiği gibi, arpa ve çavdar gibi soğuk kuşağın bitkileri de yetiştirebilme imkanına sahiptir.

Fiziksel yapının da etkisiyle endemik (**sadece orada yetişen**) bitkiler açısından da Dünya'nın en zengin alanlarından biri olmamızı sağlar. Tüm Avrupa'daki endemik bitkiden daha fazlasına sahip bir ülkemiz.

Orta Kuşak'ta ve dört mevsim görülen bir ülke olmamız; tüm bu özelliklerin getirdiği zenginliğe sahip olmamızı, bu alanın getirdiği ihtiyaçların fazlalığını ve bu ihtiyaçları giderme kapasitesi sağladığından, daha zeki olmamız için gerekli kapasiteyi bize sağlar.

Türkiye, üç tarafı denizlerle çevrili bir ülkedir. Akdeniz, Karadeniz ve Marmara gibi üç farklı deniz ekosistemine sahibiz. Bu da demek oluyor ki; deniz ve denizcilikle ilgili her şeyde, ihtiyaç ve merak duygusuna sahibiz.

Denizcilikte kullanılan organik ve inorganik tüm materyale de sahip bir ülkemiz. Orman ve demir-çelik maddeler potansiyelimiz yüksektir.

Demek ki; denizcilik ve deniz turizminin gelişmesi için gerekli olanaklara sahibiz.

Bu konuda çok büyük gelişme gösterebiliriz.

Türkiye, üç kıtanın (**Asya - Avrupa - Afrika**) birbirine en yaklaştığı konumdadır. Demek oluyor ki; bu üç kıta arasında ticaret için vazgeçilmez bir öneme sahiptir.

Ayrıca bu üç devasa kültürden yararlanmak için en avantajlı konumdadır.

Bu kültürlerin bilgi birikimleri,
her alanda ona başvuru kaynağı olabilir.
Ticari, bilimsel ve sanatsal gelişimde, Dünya'da hiçbir
ülkenin olmadığı kadar avantajlıdır.Çünkü; Dünya'da böyle
bir özellik taşıyan, başka ülke bulunmamaktadır.

Bu kültürlerle ilişki içinde olmak zorunluluğundan dolayı,
bu kültürlerle ilgili her şeye ihtiyaç duyar.
Bu kültürlere yakın olmasından dolayı, onlarla ilgili her
türlü materyale kolayca sahip olabilir.Ve bu kültürlerin
egzotikliği, onda merak duygusu uyandırır.

Bu kültürler için, hem ticari hem de kültürel birleşim
noktası olmaya, ondan daha iyi bir aday bulunamaz.

Ülkemiz, yeryüzü şekilleri ve
buna bağlı olarak oluşan yer altı zenginlikleri açısından
bulunmaz fırsatlar sunar.

Ülkemiz jeolojik olarak, tüm zamanlarda oluşum içinde
bulunmuştur.Bu da ona, çok çeşitli yer yüzü şekilleri ve
maden potansiyeli olarak geri dönmüştür.

Ülkemiz, maden potansiyeli ve çeşitliliği açısından
Dünya'nın en zengin ülkelerinden biridir.

Kendinde olmayan madenleri elde etme bakımından da
çok önemli bir konumdadır.
Dünya'nın enerji potansiyelinin,
yüzde altmış beşine sahip Ortadoğu bölgesine komşudur.

Bu durum ona; enerjiye kolay ulaşma potansiyeli verir,
onu enerji aktarımı konusunda önemli bir ülke yapar.
Bakü-Ceyhan ve Kerkük-Yumurtalık boru hatlarının
varlığının yanında, çok önemli projeler için adaydır.

Türkiye Dünya'nın en büyük dağlarından,
en derin mağaralarına kadar her türlü yer yüzü şekline
sahip bir ülkedir.

Özellikle travertenlerimiz ve peribacalarımız,
büyük ilgi görmektedir.

Yer yüzü şekillerindeki çeşitlilik, iklime de etki eder.

Yazın denize girerken, dağlarda kış turizmi yapmak gibi
eşsiz özelliklere sahip olmamızı sağlar.

Ülkemizin bu özelliği madenler ve doğa turizmi için
bize çok büyük kaynaklar sunar.

Hem bu alanlarda ihtiyaçları doğurur ve ihtiyaçları
giderecek kaynakları sunar.Hem de bunlarla ilgili
çok çeşitli merak alanlarına sahip olmamızı sağlar.

Bizi daha zeki hale getirecek tüm olanağı sunar.

Bunlar ülkemizin konumunun bize sunduğu avantajlardır.

Bir de dezavantajlar var tabii.
Yada dezavantaj gibi görünenler.

Türkiye'nin deprem kuşağında olması ve
Dünya'nın önemli savaş alanlarına komşu olması gibi.

Türkiye'nin deprem kuşağında olması bir olumsuzluktur.
Ancak bu olumsuzluğun, termal enerji ve kaplıcalar
açısından bir avantaj olduğu da unutulmamalıdır.

Bu alanlarda gelişmek için ihtiyaca, olanağa ve
merak duygusuna sahip olmamızı sağlar.

Önemli savaş alanlarına komşu olmamız,
bir olumsuzluktur.

Ancak bu; Türkiye'nin bir üs olarak, vazgeçilmez olmasını
da sağlar.Ordusunun savaş için sürekli hazır kalması
gerekliliğinden dolayı, bu alanda gelişir.

Savaş alanında gelişmesi için tüm imkanlara sahiptir.
İhtiyaç, olanak ve merak kavramlarına.

Gördüğünüz gibi,
Türk İnsanı'na güvenmem için o kadar çok sebep var ki.

Onda ihtiyaç, merak duygusunu uyandıracak ve
onun bu hasretlerini doyuracak
o kadar çok zenginliğimiz var ki.

Üzerimizdeki ölü toprağını atıp,
zenginliğimizin farkına varmamızın,
bizi Dünya'nın en zeki ve medeniyete en fazla katkıda
bulunacak ülkelerinden biri haline getirmesi
an meselesidir.

MUCİZELER

Mucizeler hemen hemen her dini anlayışta,
kendine yer bulan bir fenomen.
Bu kadar çok insanı ilgilendiren bir fenomeni de
nesnel olarak ele almamız gerekir.

En ünlü mucizelerden birini örnek olarak seçerek,
konumuzu işleme başlayalım.

Hız. Musa firavun karşısına getirildiğinde;
onun bir peygamber olmadığı suçlamasında bulunulur.
O da peygamberliğini kanıtlamak için;
Tanrı'nın yardımıyla büyücülükten çok daha büyük ve
kutsal bir gücün temsilcisi olduğunu kanıtlar.

Büyücüler asalarını birer yılana çevirirler.Hız. Musa da
asasını yılana çevirir.Kendi asasının dönüştüğü yılan,
büyücülerin yılanlarının hepsini yutar.

Şimdi; böyle bir mucizenin gerçekleşmesine,
insanların neden inanmakta tereddüt ettiğini düşünelim.

Büyücülerin asalarının yılana dönüştüğünün kabul
edilmesiyle, büyücülerin doğa üstü güçleri olduğu
bir gerçek olarak ortaya konmuştur.
Hız. Musa'nın asasının daha büyük bir yılana dönüşmesi,
insanlarca şöyle bir yorumun getirilmesine neden olur:

Demek ki Hız. Musa,
diğer büyücülerden daha büyük bir büyücüymüş.

Ki; diğer büyücüleri alt edebildi.

Bu gücün Tanrı'sallığına inanmamak için mantıklı denebilecek bir sav ileri sürerler.

Mucizeler konusunda en dikkat çeken peygamberin, Hz. İsa olduğunu düşünüyorum.ölüleri diriltmek, krleri görür hale getirmek, suda yürümek gibi pek çok mucize gerçekleştirmiştir.Ancak lmeden önce kendisine inanan, yalnızca on iki kişi olmuştur.

İnsanların böylesine büyük mucizelere gözlerini kapamaları, hiç olmamış gibi davranmalarının ardındaki sebebin de onun bir büyücü olarak görülmesinden kaynaklandığıni düşünebiliriz.

Yada problemin cevabını fizik yasalarında arayabiliriz.

Evren, fizik yasalarına göre işleyen bir yapıya sahiptir.

Her fizik yasası, diğer fizik yasalarına bağlı olarak varlığını sürdürür.Fizik yasaları birbirlerine, zincir halkaları kadar sağlam bir şekilde bağlıdır. Birindeki değişim, diğer tüm yasaların da aynı oranda veya daha büyük biçimde etkilenmesine neden olur.

Mucizelerin gerçekleşmesi için de fizik yasalarının bazılarının ortadan kalkması yada değişmesi gerekmektedir.

Mucizelerin gerçekleştiği anlarda, mucizeyi gerçekleştiren ve ondan etkilenen insanlar için fizik yasaları değişime uğrarken, diğerleri için aynı kalmaktadır.

Bu durum, tüm evrenin bağlı bulunduğu sistem ağının kısa devre yapması anlamına gelir.

Çünkü tüm fizik yasaları birbirine bağlıdır.
Mantık olarak bu olaydan etkilenmeyen hiçbir canlı ve cansız varlık olmaması gerekir.

Bu durumu örnekleyerek,
daha da somut bir hale getirelim.

Zaman yolculuğunu konu alan filmleri düşünelim.
Geçmişte yaşanan bir tek olayın değiştirilmesi sonucunda,
o olayla bağlantılı olan herkesin hayatı da değişime uğrar.
Hatta yaşamı son bulur.

Bu nedenlerden dolayı, mucizeleri dinlerin ana direği
olarak görmek ne derece doğrudur ?

Mucizeler, o zamanın şartlarında gösterilmesi gerekli
fenomenler olarak düşünülmelidir. Peygamberlerin
buldukları güç durumlardan kurtarılması gerekliliğinin,
bir ürünü olmalıdır.

Dinlerin ana direği, dinlere ait olan kutsal metinlerdir.

İnsanların dinlere inanmalarının sebebi,
kutsal metinlerdeki insan yaşamını zenginleştiren ve
onların yaşam ve Tanrı hakkındaki sorularına cevap veren
açıklamalardır. Yani kutsal metinlerdeki mantıksal
tutarlılıktır. İnsanlar bu tutarlılığa inandıkları ve
manevi bir rahatlama yaşadıkları için dinlere inanırlar.

İnsanların dinlere inanmalarının sebebi,
peygamberlerin gösterdikleri mucizeler değildir.

Fizik yasalarına Tanrı'sal bir müdahaleyi insanların anlamalarına imkan yoktur.

Bütün evreni yarattığı önermesi ortaya konduktan sonra, Tanrı'nın bu yasaları istediği gibi değiştiremeyeceğini düşünmek de mantıklı olmaz.

Kutsal metinlerin tutarlı olduğunu kabul eden insanlar, mucizelere de inanır.
Kabul etmeyenlerse, mucizelere inanmaz.

Çünkü inanmamaya neden olacak,
fizik kuralları mevcuttur.

Çünkü din, mantıktan ziyade inanç işidir

SAVAŞIN SULTANLARI

1. BÖLÜM

Savaşlardan toplumun en çok hangi kesimi etkilenir ?

Tabi ki, fakir ve orta halli olan kesim.

Bir ülkede toplumun ezici çoğunluğunu kim oluşturur ?

Tabi ki fakir ve orta halli olan kesim.

Bir ülkede, halkın ezici çoğunluğunun istemediği bir olay gerçekleşebilir mi ?

Gerçekleşemez.

En azından demokrasilerde.

Peki; savaşlarda en büyük acıları çekmelerine rağmen, kısaca sıradan kesim olarak adlandırabileceğimiz bu tabakanın, savaşı isteme yada savaşa göz yumma sebepleri neler olabilir ?

Bu sorunun cevabını vermek için; sıradan kesimin savaş dışındaki hayatına ve savaşın kendisine nasıl bir kar getireceğini düşündüğünü açıklığa kavuşturmamız gerekir.

Sıradan kesimin hayat tablosuna baktığımızda, şu sonuçlarla karşılaşırız:

Sıradan kesim,
az gelir elde ettiği için geçim sıkıntısı çeker yada
pek çok zevkten mahrumdur.

Sıradan kesim, iyi eğitim göremez ve
kendini geliştirmesini sağlayacak sanatsal,
kültürel etkinliklere zaman ve para bulamaz.

Sıradan insanların, bu sebeplerden dolayı
sıradan hayatları vardır.
Monoton ve sıkıcı bir hayat geçirmektedirler.

Bir insanın hayatından memnun olmamasının,
en büyük nedeni de sanırım budur.

Sıradan kesimin; kendilerine saygı duymalarını sağlayacak,
kendileriyle övünecek başarıları yoktur.
Öldükten sonra,
hatırlanmalarını sağlayacak bir hayatları yoktur.

Bu konuda dinlerin ve devletlerin
teşvik edici tutumları da önemlidir.

Çünkü hemen her din ve devlet,
kendilerinden olmayanlarla yapılan savaşları
meşru görür.

Sıradan kesim; başta çalıştıkları işin patronları olmak
üzere, zenginler ve entelektüeller tarafından küçümsenir
veya küçümsendiğini düşünür.

Küçümsendiklerini düşünür çünkü; gerek maddi gerekse
entelektüel kazanımları
çok olmadığı için, bu çevrelere kabul edilmezler.

Sıradan kesimin bulunduğu hayat şartlarından kurtulma ve güzel bir hayata sahip olma olasılığı, lotoda büyük ödülü tutturma olasılığından fazla değildir.

Sıradan kesimin,
yaşadığı hayat şartlarından dolayı
belirgin bir sadist eğilim içine gireceğini söylemek de
kahinlik olmaz.

Çünkü sıradan kesim; eleştirel düşünme potansiyeline fazla sahip olmadığından, suçu kendinde aramaktan ziyade başkalarında arama eğiliminde olur.

Gerçek sorumlulara gücünü yettiremeyeceğini
düşündüğünden, devletler veya dinler tarafından
kendine düşman olarak lanse edilen kesimden
hıncını almak için bilenir

Gerçek sadistlerse, kendilerini tatminin doruk noktası
olarak gördükleri savaş için;
hiç durmadan çığırkanlık yapmakta,
her zamanki gibi en ön sıradadırlar.

2. BÖLÜM

Şimdi de savaş esnasında,
sıradan kesimin olmasını beklediklerine bir göz atalım.

Sıradan kesim;
her şeyden önce savaştan zenginlik bekler.
Yaşadığı hayat şartlarının düzelmesini ister.

Çünkü savaştan galip çıkılınca;
diğer ülkenin tüm zenginlikleri kendi ülkesine,
dolayısıyla kendisine geçecektir.

Zenginlerin savaştan beklediği, fakirlerinkiyle aynıdır.
Onlardan ayrılan tek yan, sıradan kesimin elde
edeceğinden çok daha fazlasını elde edecek olmalarıdır.

Sıradan kesim, savaş sırasında monotonluktan
kurtulacaktır. Adrenalin patlamalarının coşkusu,
tüm vücudunu saracak ve onu sarhoş edecektir.
Yepyeni olaylar, insanlar hayatına girecektir. Yendikleri
düşman için bir efendi konumuna yükselecektir.

Sıradan kesim, savaştan galip çıkılınca kendine saygı
duyacak, kendiyile övünecek bir iş başarmış olacağını
düşünecektir. Torunlarına anlatacağı zafer hikayelerinin
baş kahramanlarından biri olacaktır.

Belki adı tarih boyunca bile anılacaktır.

Mensup olduğu din; ölürse onu cennetle, gazi olursa
büyük bir sevapla ödüllendirecektir.

Devletse ona madalyalar verecek,
bir kahraman olmanın gururunu ona yaşayacaktır.
Savaşa katıldığı için, çeşitli maddi ödüller verecektir.

Savaş, insanın hayatından vazgeçmesini gerektirir.

Ama az önce de açıkladığımız gibi; sıradan insanların son
derece sıkıcı olan hayatları, kendileri için bile
pek fazla bir şey ifade etmez.
Hele de kalan hayatlarının, savaş vasıtasıyla çok daha
güzel olacağı umudu verilirse.

Zengin ve güçlü kişilerse; savaştan zarar görmeyecekleri
kadar güçlü oldukları savıyla, savaşa razı olurlar.

Sıradan kesimin yaşadığı hayat şartlarının,
sadist eğilimleri arttırdığını açıklamıştık.
Durumlarının asıl suçlularına güçlerini yettiremeyecekleri
için; yöneltme savunma mekanizmasını kullanarak,
intikamlarını düşmandan almaya çalışırlar.
Gerçek sadistler içinse savaş, bir festivaldir
Onları savaşa ikna etmek gibi bir problem
söz konusu değildir

Sıradan kesimin;
kendini geliştirecek sanatsal ve kültürel faaliyetlerden
mahrum olmasının, savaşın getireceği kötülükleri
anlayamaması sonucunu doğurduğu düşünülebilir.

Savaş çığırtağı yapan, savaştan nemalanacağını
düşünen aç gözlü zenginler ile savaşı ırkçı ve sadist
eğilimlerini tatmin aracı gören politikacılara kandıklarını
söylemek de yanlış olmaz.Hele ki medyanın,
onların elinde olduğu gerçeği karşımızda dururken.

3. BÖLÜM

Tüm bu öncüllerimiz ışığında,
hangi sonuca varabiliriz ?

Benim vardığım sonuç şudur:

Her ne kadar savaş çığırkanlığı yapanlar
medyayı ellerinde bulundursalar da
sıradan kesim, entelektüel gelişimini tamamlamaktan aciz
bırakılsa da savaşın asıl suçlusunu sıradan kesimdir.

Çünkü: savaşın nelere yol açtığı apaçık ortadadır.

Bunu anlamak için,
engin bir entelektüel birikime gerek yoktur.

Ölen insanlar ve onlardan mahrum kalan sevenlerinin ve
sakat kalan insanların acıları,
savaş süresince maddi zorlukların, gerek yiyecek içecek
sıkıntısı gerek ilaç sıkıntısı vb. pek çok ceremeyi,
en üst seviyede yaşatarak insan ölümlerine yol açması.

Bunların hepsi bilinen gerçeklerdir.

Bunların farkında olmak için
ilköğretimi bitirmiş olmak dahi yeterlidir.

Sıradan kesim,
tüm bunların farkında olarak savaşa evet der.

Peki, tüm bu sıkıntılar ne uğruna ?

Hepimizin kötülüğünün farkında olduğu: aç gözlülük, hırsızlık, kibir, güçsüzü ezme, suçu başkasına atmak gibi kötülükler uğruna.

Hepimiz hırsızlığın ve açgözlülüğün kötülüğünün farkındayız.

Diğer milletlerin mallarına göz koymayı, meşru hale getirecek hiçbir şey olamaz.

Kendi emeğimizle elde etmediğimiz şeylerin üstüne konmak, hırsızlıktan başka bir şey değildir. Daha iyi koşullarda yaşamak için kullanacağımız mantık, başkasının malını çalmak olamaz.

Çünkü; güzel ürünler elde etmenin bilgisine sahip olmadığımız zaman, çalınan mal bittiğinde yine aynı hayat koşullarına dönmek zorunda kalırız.

Ve sonsuza kadar çalamayacağımız da açıktır.

Hepimiz, kibirli olmanın ve güçsüzü ezmenin yanlışlığının farkındayız. Kendi milletimizi diğer milletlerden üstün görmek ve onların zayıflıklarını kendi egomuzu tatmin için bir araç haline getirmek, sağlıklı insanların davranışı olamaz.

Hele ki bu yolda bir savaşı göze almak...

Hepimiz, suçu başkasına atmanın yanlışlığının farkındayız. Yaşadığımız hayat şartlarının sorumlusu da bizleriz. Kötü yönetimlere izin verdiğimiz ve tam adaleti sağlayamadığımız için; maddi zorluklar içerisinde bulunmamızın da suçlusu biziz.

Kendi sorunlarımızla yüzleşmekten korkup, hincımızı diğer toplumlardan almaya kalkışmak, sorunlardan kaçmaktan başka anlama gelmez. Başkalarını bundan sorumlu tutmak, yalnızca geçici bir rahatlama sağlar.

Sorunlarımız bitmez.

Aksine sorumluyu yanlış yerlerde aradıkça, sorun daha da güçlenerek karşımıza çıkar.

Bunlar bize, gerek ailemiz gerek okul gerekse toplum tarafından öğretilen kavramlardır.

Teker teker insanlara sorulsa, herkesin de kötü olarak göreceği aşıkardır.

Dolayısıyla bütün bunları, dinlerin yada adil bir devletin meşru görmesi de mümkün olmamalıdır.

Sorumlu,
egemenliğin kayıtsız şartsız elinde bulunduran,
ezici çoğunluğunu sıradan kesimin oluşturduğu,
halktır.

Bir savaşa karar verme ve
o savaşı devam ettirme gücüne sahip olan tek kuvvet
odur.

KURUKAFA

hepimizin gerçek yüzü

sensin

zencinin

çinlinin

kızılderilinin

benim

her ne kadar gülsek de

zenci

çinli

kızılderili

ve ben

her zaman

bakışlarımızda gizli hepimizin

göz çukurlarımız kadar

derin

bir hüznün

ERGEN TALEPLERİ

1. BÖLÜM

Pek çok insandan duyduğunuz bir yakınmadır:
Ah, keşke çocuk olsaydım, ah keşke genç olsaydım.

Bu serzenişler; yaşadığı hayattan memnun olmayan insanların, dillerine pelesenk ettiği klasik cümlelerdir.

Aslında hiç kimse o yaşlarda olmak istemez.

O yaşlara yeniden dönmenin, yaşanılanları tekrar etmenin hiçbir anlamı yoktur. Hiç kimse, çocukluğun ve ergenliğin bitmez yasaklarla dolu yaşamına özenmez.

İnsanlar bu sözleri sarf ederken, şimdiki akıllarıyla o yaşlara dönmeyi isterler. Yaptıkları hataları tekrar etmeden, tam olarak farkına varamadıkları olumlu yaşantıları, tadını çıkara çıkara yaşamak ve ölümden uzaklaşmak isterler.

Gerçekte mümkün olmayan bu durumu, simülasyona benzer biçimde yaşamanın bir yolu vardır.
Çocukların yaşadıklarına tanık olmak.

Bir anlamda kendi hayatınızı uzaktan izlemek.

Yaşayamadığınız hasretlerinizi yaşama fırsatını bulsaydınız, hayatınızın nasıl farklılaşacağını bilme şansı.

İnsanların ergenlik dönemlerindeki durumlarını ele alarak, yolculuğumuza başlayalım.

2. BÖLÜM

12-18 yaş arası, ergen olarak tabir edilen insan dönemdir.
İnsanlar bu dönemlerinde, yaşadıkları Dünya'nın tam anlamıyla farkına varmaya başlarlar.

Çünkü insan yaşamı için gerekli olan,
tüm yetenekleri kazanmış olurlar.

Bilim çevrelerince kabul edilen ve uygulanan,
Piaget'e ait bilişsel gelişim kuramına göre:
Nesnelerin devamlılığı, özümseme, madde korunumu,
somut - soyut işlemler yapabilme ve akıl yürütme gibi
yetenekler, 11-12 yaşına kadar kazanılmış olur.

Bu noktadan sonra ergenler; bir figüran olarak dahil
oldukları Dünya'yı, mümkün olduğunca tanımak ve
onu ele geçirmek için harekete geçerler.

Tabii iş, gerekli olan yetenekleri kazanmakla bitmez.

Çünkü yetenek,
tecrübeyle desteklenmedikçe pek bir işe yaramaz.

Bu noktada yetişkinlerin baskısı ortaya çıkar.Yetişkinler,
kendi yarattıkları Dünya'nın kötülüklerinden :)
onları korumak için müdahalelerine devam etmek isterler.

Ortaya kuşak çatışması çıkar.

Ergenlerin taleplerini,
genel olarak üç kategoride toplayabiliriz:

Yönetimle ilgili: Yaşadıkları hayatta her problemi halletmenin, en kısa yolunun yönetimde söz sahibi olmaktan geçtiğini öğrenen ergenler, bu konuya ağırlık vermeye başlarlar.

Cinsellikle ilgili: Cinsel olgunluğun kazanılması ve son derece güçlü olan duygularını yaşayamamak, ergenler üstünde çok büyük bir baskı oluşturur. Cinsel özgürlüklerini kazanma çabasına girerler.

Toplumsal hayatla ilgili: Yetişkinlerin sahip olduğu tüm yetenekleri kazanmalarına rağmen, toplum hayatına onlar kadar serbestçe katılamamaları, özgürlüklerinin kısıtlandığı hissine kapılmalarına yol açar.

Az önce sözünü ettiğimiz ve yazımız boyunca sıkça kullanacağımız; eğitim çevrelerince kabul edilmiş, Piaget'in bilişsel gelişim kuramında konumuzu ilgilendiren kavramları kısaca açıklayalım:

Somut işlemler dönemi; 7-11 yaş arasında yer alan bilişsel gelişim dönemidir. Bu dönemde çocuklar, somut olayları mantıklı biçimde yorumlayabilme yeteneği kazanırlar. Nesnelere her türlü özelliklerine göre sınıflandırıp, karşılaştırabilirler. Nesnelere görmeden, aralarındaki ilişkileri mantık yürüterek kavrayabilirler.

Yani çıkarımda bulunabilirler.

Matematiksel işlemleri, akıldan yapabilir duruma gelirler. Ancak problemlerin çözülebilmesi, somut olaylar dahilinde gerçekleşir. Soyut düşünce tam olarak gelişmediğinden "adalet, eşitlik, ahlak, vicdan, özgürlük" gibi kavramları kazansalar da tam olarak kavrayamazlar.

Soyut işlemler dönemi, en üst bilişsel dönemdir.

11 yaş ve sonrasında, ergenlikle birlikte kazanılır. Tümdengelim, tümevarım, akıl yürütme gibi en üst düzey bilişsel işlemleri yapabilme yeteneğine sahip olunur. Hipotezler kurularak, doğrulukları kontrol edilir. Soyut düşünce geliştiğinden, soyut kavramlar üzerinde fikir yürütebilirler. Soyut olan "adalet, eşitlik, ahlak, vicdan, özgürlük" gibi kavramları tam olarak anlayabilirler. Bu döneme ulaşan çocuklar, tartışmalara katılmayı severler. Duygu ve düşüncelerin sembolik olarak anlatıldığı; resim, müzik, şiir, dans gibi etkinlikleri sergileyebilirler. Bu dönemden sonra, bilişsel yeteneklerde bir gelişme olmaz. Ancak edinilen tecrübelerle bu yetenekler mükemmelleşir.

Soyut işlemler dönemi, düşünmenin yetişkinler düzeyine ulaştığı dönemdir. Ancak; ergen benmerkezciliği denilen bir durum da görülür. Ergenlerde; kendi düşüncelerinin en doğrusu olduğuna inanma, kendilerini her durumla başa çıkabilecek kadar güçlü görme, yetişkinlerin kendilerini anlamadıklarını duygusuna kapılma gibi eğilimleri olabilir.

Bunun da üç sebebi vardır:

Birincisi; düşünceleri önündeki bilişsel duvarın yıkılmasıdır. İkincisi; hormonlardaki gelişimle birlikte, aşk gibi duygularla ilk kez karşılaşmalarıdır. Bu duygular onların, yetişkinlerin yaşadıkları andropoz ve menopoza benzer hormonsal dengesizlikler yaşamalarına sebep olur. Üçüncüsü; ailelerinden özerkliklerini veya özgürlüklerini elde edebilme çabasıdır.

Şimdi ergenlere ilişkin belirlediğimiz problemleri incelemeye başlayabiliriz.

3. BÖLÜM

Ergenler; yetişkinler karşısında yaşadıkları dezavantajları yok edebilmenin en geçerli yolunun, yönetimde söz sahibi olmaktan geçtiğini kavradıklarında, harekete geçerler.

En geçerli yoldur.Çünkü politikanın insan hayatında etkilemediği, hiçbir şey yoktur. Yaşamımızı etkileyen tüm kararlar, politikayla alınır.

Ergenlerde politikaya ilgi, ortaokul sonu ve lise döneminde görülür.Bunun sebebi de devlet gibi soyut kavramları tam anlamıyla kavrayabilmeleridir.

On bir yaşından beri edindikleri soyut işlemler ve akıl yürütme kapasitelerinin olgunlaşmaya başlamıştır. Lise müfredatında da buna ek olarak, politikayla ilgili konuların yoğunluklu olarak verilmesi, katalizör etkisi yapar.

Ergenlerin politikaya aktif olarak katılmaları, yasalarca engellenmiştir.Hiç bir partiye üye olamaz, partilerle ilgili görevlerde sorumluluk alamazlar.

Ancak uygulama, yasalara paralel biçimde gelişmez.

İnsan hayatında idealizmin ve hayalperestliğin en fazla etkili olduğu dönem ergenliktir. Ergenler; ideallerini ve hayallerini bu denli önemserken, devletin onlardan bu doğrultuda hareket etmemelerini istemesi, bir sonuç vermemektedir.

Bu durumun farkında olan siyasi parti yetkilileri de boş durmazlar.

Ağaç yaşken eğilir prensibiyle hareket eden parti yetkilileri, ergenleri mümkün olduğunca çabuk kendi saflarına çekebilmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Özellikle seçim zamanlarında ve protesto mitinglerinde, pek çok ergenin partiler tarafından aktif görevlerde kullanıldığı, sizin de dikkatinizi çekmiştir.

Okullarda da partilerin gönüllü askeri gibi çalıştıkları, ergenlik ateşinin verdiği heyecanla ve büyüklerinden örnek aldıkları gibi :(kendi partileri gibi düşünmeyen akranlarına baskı uygulayabildikleri de görülmektedir.

Maalesef ergenlerin bu durumunun farkında olanlar, yalnızca siyasi partilerle sınırlı değildir.

Esas tehlike, terör örgütlerinden gelmektedir. İdealler ve hayalleri doğrultusunda yaşayan ergenleri, kendi saflarına çekebilmek için propagandalarını onlar üzerinde yoğunlaştırmaktadırlar.

Bu durumu engellemek için, devletlerin boş durduğunu söylemek haksızlık olur.

Okul meclisleri, çocuk hakları meclisleri gibi uygulamalarla, ergenlere pozitif politikanın yolunu açmaya çalışırlar.Ancak bu yeterli olmamaktadır.

Olmayacaktır da.

Çünkü müthiş bir nüfus kitlesini oluşturan ergenlerin, kendileri hakkındaki bütün kararları başkalarının alması, mantıklı değildir.

Kendilerini ilgilendiren konularda,
bir yaptırım güçleri olmak zorundadır.

Peki bu nasıl olacak ?

Öncelikle genel politika içinde, ergenlerin yerini tartışalım. Sonra da onları ilgilendiren konular üzerinde, nasıl bir yetki vereceğimizi tartışalım.

Genel politika konusunda;
talep sergileyen, soyut işlem yeteneğine sahip bireyleri,
politikadan men etmek doğru bir eylem midir ?

Bu soruya cevap vermek için; her şeyden önce,
oy vermenin ve oy vermekle yönetime katılmak arasındaki
bağın doğru olarak ortaya konması gerekir.

Oy verme yeterliliğine sahip olmak, yönetime katılabilmek
yeteneğine sahip olduğu anlamına da gelmez.

Bu; şiirden anlayan her sanatseverin,
şair olabileceğini kabul etmekle aynı anlama gelir.

Bu yüzden oy vermek ve yönetime katılmak arasında,
derin bir çizgi çizmemiz doğru olur.

Yönetim son derece profesyonel bir iştir.
Yönetimde alınan her karar, toplumun tüm kesimlerini
etkiler. Bu yüzden; tıp mezunu olmayan doktor,
hukuk mezunu olmayan avukat yapılmıyorsa,
halk yönetimi uzmanı olmayanlar da halkı yönetmemelidir.

Oy verenler; yönetenleri seçeceklerse,
yönetim bilimi hakkında asgari bilgilere de
sahip olmak zorundadırlar.

Yönetimin uygulayacağı politikaların, ne anlama geleceğini bilmelidirler.

Örneğin; toplumun bir kesiminin kısa vadede aleyhineymiş gibi görünen uzun soluklu doğru politikaları, o kesim anlayabilmelidir ki; yanlış kararlarla ülkenin geleceğini baltamasın.

Bunun olabilmesi için de insanların oy verme ehliyetine sahip vatandaşlar olduklarını kanıtlamaları, bir eğitimden geçmeleri gerekir.

Bunun için gerekli olan eğitim seviyesi, lise müfredatlarında mevcuttur. Lise öğrenimini görmemiş kişilerin, politik kavramlara adapte olmaları çok zordur. Demokrasiyi ve ana kavramlarını bilmeyen kişilerin, oy verme yetkisine sahip olmaları, toplum için bir tehdit oluşturur.

Çünkü doğru karar verme yetisine sahip değillerdir.

Lise öğreniminin bitmesi de ergenlik döneminin sonuna denk geldiği için; ergenlere oy verme yetkisi tanımak, büyük bir hata olur.

Genel politika içinde ergenlere yer vermenin olanaksızlığını açıkladık.

Ergenleri genel politikada etkin kılmak, ne kadar büyük bir hataysa, ergenleri politikadan soğutmak da o kadar büyük bir hatadır.

Ergenlerin pozitif politika içinde yer almalarını sağlamak, her devletin görevidir.

Apolitik bir gençlik yaratmak,
hiçbir demokrasinin amacı olamaz.

Politikayla ilgilenmeyen insanlar,
devletlerine de önem vermeyen insanlardır.

Çünkü devlet işlerini halledebilmenin yolu, politikadır.

Şimdi; sadece kendilerini ilgilendiren konularda,
ergenlere,
nasıl bir yetki vermemiz gerektiğini açıklığa kavuşturalım.

Seçimler sonucunda devlet gücünü kullananlar;
ergenleri ilgilendiren hedeflerini toplu bir paket halinde
referanduma sunmak zorunluluğunda olmalıdır.

Toplu halde sunmalıdırlar.

Çünkü referandumlar, pahalıya mal olan uygulamalardır.
Ergenlerin devleti ilgilendiren, günlük sorunları da yoktur

Konular hakkında meclisten çıkan karar, esas belirleyici
olmakla birlikte, referandum oylarının ağırlığı da yüzde
otuzdan aşağı, yüzde kırktan yukarı olmamak kaydıyla,
sonuca etki etmelidir.

Böylece ergenler, politikadan soyutlanmazlar.
Pozitif politikanın içinde yer alarak, başta terör örgütleri
ve siyasi partilerin güdümüne girmezler.

Kendi varlıkları üzerinde söz söyleme haklarının bilincinde
olarak, devletlerine olan sevgileri artar.

İstekleri konusunda araştırmalar yapmak, birlikte
düşünce kulüpleri kurmak için iyi bir neden bulmuş olurlar.

Çünkü; çabalarının bir kazanım getirmeyeceğini düşünen insanların, çaba göstermesi için de bir neden bulunamaz.

İçine girdikleri bu düşünsel ve eylemsel süreç;
onların kişisel ve toplumsal becerilerinin gelişmesini
sağlar. Toplumun onların, onların da toplumun
daha iyi farkına varmasını sağlar.

Ergenlerin isteyerek girdikleri siyasi faaliyetler dışında,
zorlanarak girdikleri siyasi faaliyetler de söz konusudur.

Az önce insanların lise çağını bitirmeden siyasetin
tam olarak farkına varamayacaklarını açıklamıştık.

Ancak; Dünya'daki bütün devletler, kendi siyasi
ideolojilerini çocuklara ve ergenlere kabul ettirmeye
çalışmaktadır. Bunu başarabilmek için kullandıkları
yöntemler de zorunlu katılım ve klasik koşullanmadır.

Klasik koşullanma korku, heyecan, mutluluk gibi
duygusal davranışların kazanılmasında en etkili
yöntemlerden biridir. Bu sistemle elde edilen tutumların
yok edilmesi, son derece güçtür.

Ancak gerçek anlamda öğrenmeyi sağlamak yönündeki
kazanımları ise son derece azdır.

Klasik koşullanma, çevresel faktörler değiştiğinde
davranışların da değişeceği ilkesine dayalıdır.

Tekrar ve pekiştirme (ödüllendirme)
en fazla kullanılan yöntemlerdir.

Gerçek anlamda öğrenmeye etkisi az olduğu,
tutum kazanma ve duygular üzerinde etkili olduğundan,
genelde eğitimin ilk kademelerinde daha iyi sonuçlar verir.

Çeşitli kutlamalar ve törenlerle, çocuklar ve ergenler üzerinde devletin ideolojisine karşı duygusal ve tutumsal bir kabullenmenin ortaya çıkması hedeflenir.

Çevresel etmenler konuya göre heyecan, mutluluk yada korku duymaya göre ayarlanır.

Her sene tekrar edilir ve bu etkinliklere katılan çocuklar ve ergenler onurlandırılarak ödüllendirilir.

Geri kalmış ülkelerde,
bu tarz eylemler çok daha sık görülür.

Çünkü geri kalmış ülkelerin sistemleri; mantıksal açıdan çok daha fazla çelişki içerir. İnsanlarda bu sistemlere karşı tutumsal ve duygusal bir bağlılık oluşturulmaya çalışılır. Böylece insanlar duygularının önderliğinde, bilimsel gerçeklere gözlerini yumabilecek kadar duygularının esiri olsun.

Sistemi eleştirmesin.

Anti demokratik devletler için son derece olağan kabul edilecek olan bu durumun, demokratik devletlerce de uygulanması, maalesef çok acı vericidir.

Çünkü demokrasiler;
zaten en gelişmiş ideolojiye, bilimsel ve mantıksal tutarlılığa en çok sahip olan sistemlerdir.

Çocukların ve ergenlerin,
demokratik yaşam tarzının güzelliklerinin farkına varabilmesi için; edimsel koşullanma ve akıl yürütme gibi üst düzey öğrenme yöntemlerinin kullanılması gerekir.

Çünkü çocukların ve ergenlerin farkına vararak, hayatında meydana getirdiği zenginlikleri görerek ve mantık süzgecinden geçirerek öğrenmesi, onların sisteme karşı beğenilerini kalıcı hale getireceği gibi sistemin kötü yönlerini görmelerini de sağlar.

Klasik koşullanma ile elde edilen kazanımlar, değişime karşı dirençlidir. Demokrasiye karşı elde edilen olumlu izlenimler, **o anki demokratik uygulamanın tüm değerlerine karşı gösterilir**. Zamanla değişmesi gereken değerlere, aşırı bağlılığı beraberinde getirir. Bu da sistemin çağın gereklerine göre yenilenmesi önünde, en büyük engeli oluşturur.

Unutulmamalıdır ki: değişmeyen tek şey değişimdir.

Şimdi de zorunluluğa değinelim:

Tabi ki; demokrasiler de diğer sistemler gibi, zaferlerini ve önemli günlerini kutlama hakkına sahiptir. Tarafsız olarak :) diyebilirim ki; en çok da demokrasi sahiptir. Ancak; bir hoşgörü ve özgürlük sistemi olan demokrasinin, bu aktiviteleri zorunlu kılması demokratik ilkelere aykırıdır.

Demokrasinin, ilkelerini kutlamaya zorlaması; sistemi benimseyen kişilerde sistemin demokratik olmadığı duygusunu uyandırır. Sistemi benimsemeyen kişileriye; benimsemediği değerleri kendine zorla kabul ettirmeye çalışmasından dolayı, demokrasiye karşı bir düşmana çevirmekten başka işe yaramaz.

Ergen idealizmi de işe karışınca,
demokrasiye
Arap Saçı'nda kuaförlük yapmaktan başka çare kalmaz :)

Ŗu iki kavram asla birbiriyle karıştırılmamalıdır:

Sistemi tanıtmak farklı,
sistemin değerlerini kutlatmak farklı kavramlardır.

Kutlama; sistemi benimseyen kişilerin onu anması,
yüceltmesidir.

Onu benimsemeyenler için zorunlu tutulmamalıdır.
Sisteme karşı düşmanlığa yol açar.

Sistemi tanıtmaksa, yani eğitimini vermekse zorunludur.

Çünkü herkes sistemin kurallarına göre yaşar.

Onu tanımadan, onun mantığını kavramadan,
onun kurallarını bilmeden kimse sistem içinde yaşayamaz.

Tanıtım ayrıca, sisteme yeni yandaşlar katabilmenin yani
sistemi devam ettirebilmenin zorunlu koşuludur.

4. BÖLÜM

Şimdi de ergenlerin,
cinsellikle ilgili taleplerini inceleyelim.

Cinselliğin insan hayatındaki önemi malumdur.
Sanat eserlerinin, suçların, mutluluğun ve mutsuzluğun
büyük kısmı cinsellik ve aşkla ilgilidir.

Ergenlerin taleplerinin de en güçlü olduğu konu;
insan doğasıyla paralellik göstererek, cinsellikte
yoğunlaşmaktadır. Ergenlerle yetişkinler arasında meydana
gelen, kuşak çatışmasının en önemli ayaklarından birini,
cinsellik oluşturur.

Ergenlerin cinselliğine yönelik sınırlamalar, Dünya'da farklı
uygulamalarla sağlanmaktadır. Biz de bu uygulamaları ve
onların altında yatan mantığı inceleyerek
konuyu aydınlatmaya çalışacağız.

Cinsel olgunluğa ulaşma dönemi; Dünya'daki ülkelerde
farklı yaşlarda tanımlanmıştır. Ülkemizde bu yaş on sekiz
olarak belirlenmişken; Hollanda ve İngiltere gibi gelişmiş
ülkelerde on altı, Arabistan ve Angola gibi gelişmemiş
ülkelerde ise on iki yaş veya altı olarak belirlenmiştir.

İnsanlar on üç, on dört yaşlarında ergenliğe girerler.
Dişilerde adet görmenin başlaması, erkeklerde meni
oluşumu, ergenliğe girildiğinin kanıtıdır.

Ergenliğe girilmesiyle birlikte, insanlar cinsellikle ilgili
tüm aktiviteleri yerine getirebilme özelliği kazanır.
Cinsel itkiler ortaya çıkar.

Dişiler doğurabilme, erkekler hamile bırakabilme kudretine sahip olurlar.Bir anlamda doğa, onlara üreme kabiliyetine sahip olduklarını müjdeler.

İnsanların on üç, on dört yaşlarında biyolojik özellikleri gereği sahip oldukları bu doğal ihtiyaç; neden bazı ülkelerce biyolojik takvime uymayan biçimde, önce veya sonra uygulanmaktadır ?

İlkönce gelişmemiş ülkelerdeki mantığı açıklayalım: Bu ülkelerde ergenliğe girmeden önce ve ergenlikte, evliliğe yani cinselliğe izin verilmektedir.

Ergenlikten önce uygulanmasının sebepleri; toplum, çocuğun ailesi ve çocukla evlenmek isteyen kişi için farklılık gösterir.

Gelişmemiş ülkelerde din faktörü, gelişmemiş ülkelere göre çok fazla belirleyicidir.Ve yobaz biçimde uygulanır. Dinlerin ergenlik ve öncesine ilişkin cinsellikle ilgili kesin kurallar koymamaları ve cinselliği yasaklamamaları, gelişmemiş ülkelerdeki uygulamaların en önemli dayanaklarından biridir.

Gelişmemiş ülkelerde insanlar; entelektüel gelişimlerini tamamlamamıştır ve genel olarak fakirdir.

Çok fazla çocuk doğururlar.Bu aileler fakirlikten dolayı, çocuklarına bakamazlar ve onların ekonomik yükünden kurtulmak için, ergenlikten önce onları evlendirirler.

Fakirliğin bir başka yansıması da kendini başlık parası uygulamasında gösterir.Maalesef bu ülkelerdeki aileler, çocuklarına yaptıkları masrafı karşılamak ve özellikle güzel kız çocuklarından para kazanmak hevesiyle bu uygulamanın taraftarı olabilmektedirler.

Bu ülkelerde ergenlik ve öncesi yaşlardaki insanlarla evlenen kişilerin sebeplerini ise, mantık dahilinde düşünmek pek mümkün olmaz.

Çünkü insanlar; ergenlik öncesinde, vücut olarak yetişkin bir insan özelliği göstermez. İnsanlarda cinsel organların olgunlaşması, ergenlikte ortaya çıkar.

Ergenlik öncesi; cinsel organların işlerliği, yani onlardan zevk alınabilme özellikleri de yaktır.

Bu sebeplerden ötürü insanların, ergenlik öncesi cinsel itkileri ve aşk hissedebilme özellikleri de yaktır.

Tüm bunlara rağmen, ergenlik öncesi insanlarla evlenmek yada birlikte olmak isteğini, pedofili **(on üç yaşından küçük insanlara duyulan cinsel istek)** hastalığından başka açıklayacak kavram yaktır.

Şimdi de gelişmiş ülkelerdeki uygulamanın mantığını anlamaya çalışalım:

Bu ülkelerde genelde on altı yaş sınırı konmuştur. Gelişmiş ülkelerdeki, ergenlikle cinsel serbestlik arasındaki birkaç senelik farkın sebepleri şunlardır:

Sanayi Devrimi ile başlayan ve yirmi birinci yüzyılı içine alan, insanlığın müthiş gelişimi ve onun ortaya çıkardığı gereksinimlerdir.

İnsanlığın gelişiminde en önemli kavramlardan biri okuldur. Felsefi, bilimsel ve sanatsal gelişmeyi sağlamak için; okul, mecburi bir kavramdır. Yeni neslin daha nitelikli olması için; ergenlerin cinsel talepleri ertelenmiş, okula gitmeleri daha uygun görülmüştür.

Doğum kontrolü günümüzdeki kadar gelişmediği için; ergenlerin cinsel münasebetleri, çocuk bakımıyla sorumlu olma mecburiyeti getirecekti. Bu da onların hem okul yaşamlarını etkileyecek hem de doğacak çocuğa bakacak ekonomik güçleri olmadığından, ebeveyn ve devlete ekstradan külfet getirecekti.

Gelişmiş ülkeler, ergenliğe girilmesiyle birlikte cinsel serbestliğin hak edilmesi konusundaki şu gerçekleri kabul etmiştir:

Yirminci yüzyıl boyunca etkili olan çocuk doğurma problemi bugün geçerliliğini yitirmiştir. Gerek gebeliği önleme gerekse kürtaj alanındaki gelişimler, bu olasılığı ortadan kaldırmıştır.

Ergenler; on bir yaşından itibaren, soyut işlemler dönemine geçtiği için aşk, sevgi gibi soyut kavramları anlayabilecek kapasitededir.

Cinsellik gibi son derece somut olan bir kavramıysa, somut işlemler dönemine girdikleri yedi yaşından itibaren anlamaya başlamışlardır.

Cinsel yeterliliği kazandıkları on üç, on dört yaşlarından itibaren bu konuda deneyim kazanmalarının, bu konudaki yeterliliklerini arttıracakları kabul edilmiştir.

Bu durumun karşı cinsi tanıma, onlarla bir hayatı paylaşma ve onlarla toplumda birlikte iş yapabilme yeterliliklerini en üst seviyeye getireceği malumdur.

Çünkü yetenekler kazanıldıktan hemen sonra, onlarla ilgili yaşantılarda bulunmak, yetenekten mümkün olduğunca faydalanabilmenin ön şartıdır.

Örneğin bir çocuk; yazı yazma becerisini kazanınca, onun bu becerisi hemen pekiştirilir.Belirli bir süre bekleme şartı konmaz.Eğer konursa; yeteneklerini geliştirme fırsatını daha az bulacağından, onun gelişimine zarar verir.Gelişimde kritik dönemler çok önemlidir.

Hemen her toplumda cinsel suçlar, önemli bir yekun tutar.

Aşk cinayetleri, tecavüzler vb. maalesef hala gündemimizde yer alan suçlar.Eskiden ergenlik döneminde evlendirilen kişilerin, cinsel suçlara karışma oranının arttığına dair bir veri, bulunmamaktadır.En azından; toplumlarda böyle bir yaşanmışlığın ürünü, bir hafıza bulunmamaktadır.Eğer olsaydı, her türlü sanat eserinde bu tür konulara sıkça rastlanırdı.Günümüzde de böyle bir varsayımı destekleyecek kapasitede araştırmalar bulunmamaktadır.Çünkü; ergenlikte cinsel ilişkiye girmek bir suç olduğundan, konunun araştırılması ve gözlenmesi bilimsel sınırlılık içermektedir.

Yetişkinlerin sahip oldukları maddi gücün, ergenlerle birlikte olmak amacıyla, onları kandırmak için kullanılma olasılığı göz önünde bulundurulmuştur.Ancak; insanlarda idealizmin ve hayallerine değer vermenin en fazla olduğu dönem ergenliktir.İdealizme ve hayallerine bu kadar bağlı olan ergenlerin, vicdan ve ahlaki değerleri somut işlemler döneminden itibaren kazandığı da düşünüldüğünde, maddi menfaate yetişkin insanlar kadar değer vereceklerini ileri sürmek mantık dahiline alınmamıştır. Yetişkin insan meziyetlerine sahip olan ergenlerin, bu kadar kolay kandırılabilceğini düşünülmemiştir.Böyle bir durum daha çok karakter yapısıyla ilgili görülmüştür.

Karakterin ana yapısı;
Freud'a göre altı yaşa kadar belirlenmektedir.

Piaget'e ve Kohlberg'e göreyse on yaştan sonra kazanılır.Bu kişiler günümüzde en çok kabul gören ahlaki gelişim kuramcılarındandır.
Endişelenilmesi gerekli olan konu, o yaşlarına kadar ergenlere sağlam bir eğitim vermek olarak görülmüştür.

Ergenlerin cinsellik konusundaki acemiliklerinin, cinsel hastalıkların artışına yol açabileceği endişesiyle, okullarda verilen cinsellik eğitimiyle bertaraf edilmiştir.

Şimdi de gelişmiş ülkelerin, ergenlerin cinselliğini özgürce yaşamalarını geciktirmelerindeki mantığı çözelim.

Ergenlik döneminde evlendirilen kişilerin; cinsel suçlara karışma oranının artıp artmadığına dair ciddi verilerin bulunmaması, önemli bir eksikliklerdir.Bu da ihtiyatlı davranmak için bir sebep olarak görülür.

Her ne kadar çok önemli bilim adamlarının ergenliğe kadar ahlaki gelişimin tamamlandığı yönünde çalışmaları olsa da Erikson'a göre ahlaki gelişimde en fazla etkiye sahip olan dönem, on iki ila on sekiz yaş arasındaki döneme denk gelir.Ve Erikson, günümüzde etkinliği çok yüksek olan bir bilim adamıdır.

Cinselliğin doğal bir sonucu olan, aşkın niteliği de bu kararın alınmasında etkili olmuştur.

Aşk; insanın hayatla ilk yüzleşmesi, gerçekten hayat hakkında düşünmeye başlanmasının ilk adımıdır.

Çünkü insan ilk kez aşkla sarılır.
Oyun çağından çıkar ve kendi haricinde başka birinin de olduğunu farkına varır.

Aşık olunan kişi odaklı da olsa,
Dünya'yı eleştirel bir gözle izlemeye başlar.
Aşk; aşık olunan kişiyi, Dünya'daki en önemli varlık olarak
görmek ve onun uğrunda ölümü dahi göze alabilmeyi
beraberinde getirir.

İnsanların cinsel uyarılmaların ilk başlangıcı,
ergenlik dönemine rast gelir.Bu uyarılma, o dönemlerde
çok güçlü hissedilir.Çünkü elde edilen duygular ve
buna bağlı olan hazlar, ilk olmalarından dolayı
çok güçlü bir etki bırakır.Belki de tüm hayat boyunca
aşkın en güçlü hissedildiği dönemdir.

Ergenlik idealizmi de söz konusu olunca çoğu zaman
ergenler; kendileri için en güzel gördükleri karşı cinse,
hemen aşık olma eğiliminde olmaktadırlar.

Gelişmiş ülkeler; ergenlerin böyle bir duyguyla ilk kez
karşılaşmalarının, onlar için şok edici bir durum
oluşturabileceği gerçeğinden yola çıkmışlardır.

Bu durumun yansımaları genelde ergenlerin, ailevi
ilişkilerinin bozulması ve okul başarısının düşmesi olarak
kendini gösterir.Bu yüzden on üç, on dört yaşlarında
ilk kez hissedilen bu duyguların,
serinkanlılıkla farkına varılması sağlanmaya çalışılmıştır.

Buna her insan, kendi hayatından örnekler bulabilir.
Örneğin; birinin sizi, çok kızdıracak bir eylemde
bulduğunu düşünelim.Hemen tepki vermeniz halinde;
sizi hapishaneye, karşınızdakini mezara götürecek
hareketlerde bulunmanız ihtimali çok yüksektir.
Ancak bir süre düşünüp eylemde bulunursanız, hiç
kimsenin zarar görmeyeceği bir çözüm yolu bulabilirsiniz.

O yüzden; cinselliğin kaçınılmaz sonucu olan aşkın, hissedildiği anda sınırsız bir eyleme dönüşmesinin engellenmesi, mantık dahiline alınmıştır. İlk kez karşılaşılan çok güçlü duygunun kontrol altına alınabilmesi, zarar görmenin engellenmesi zorunluluk olarak görülmüştür.

Bence de konunun en can alıcı yanı bu noktadır. Krallara bile taç bıraktıran böyle bir kavram, yüksek güvenlik önlemleri gerektirmektedir.

Gelişmiş ülkelerdeki sınırlamanın haklılığının, en su götürmez yanı da budur bence.

Ama tabii ki; bilinçlenmeden sadece beklemek, gerilimi arttırmaktan başka bir anlam taşımaz.

Cinsellik kavramının tanıtılması amacıyla, ergenliğe girilmeden cinsellik dersleri verilmeye başlanmıştır.

Ancak gelişmiş ülkelerin, kendi mantıkları dahilinde bir ayrıntıyı gözden kaçırdıkları ortadadır.

Cinsellik derslerine ek olarak, aşk derslerini de müfredata eklemeleri gerekirdi.

Aşk derslerinin, cinsellik dersleri gibi ergenliğe girilmeden verilmemesine de dikkat ederek.

Çünkü insan ne bir hayvandır ne de bir makinedir.

Konu sadece cinsellik olsaydı, böyle bir bekleme süresine gerek duyulmazdı.Çünkü; cinsellik dersinde, cinsel mekanizmanın işleyişi ve güvenli cinsellik söz konusudur.

Bu konuda bilinçlenmek için,
cinsel isteğin duyulmasına gerek yoktur.

İnsanı farklı kılan eylemlerine yüklediği anlamdır.

Duyguyu hissetmeyen birine, o duyguyu nasıl kontrol altına
alacağı veya o duygunun incelikleri anlatılamaz.

Bu yüzden aşk derslerini, cinsellik dersleriyle
karıştırmamak gerekir.

Ortaya konulan sebeplerden dolayı;
gelişmiş ülkelerde cinsel serbestlik için,
birkaç senelik bekleme süreci ön görülmüştür.

Birkaç senelik zaman süreci, yetişkin insanların
hayatlarında pek fazla önem taşımaz. Ama çocuklar ve
ergenler söz konusu olduğunda, bu çok uzun bir süredir.

Çocuklar ve ergenler arasında bir sene önce ve
sonrası fiziksel ve zihinsel gelişimleri arasında,
uçurum kadar fark oluşur.

Çünkü gelişme hızı muhteşemdir.
Ergenliğin; altı senelik bir süreç olduğu düşünüldüğünde,
birkaç senenin önemi daha iyi ortaya çıkar.

Gelişmiş ülkelerin, cinsellikle yaş arasında kurduğu
mantığa ilişkin uygulamalar, ülkemizde sınırlı şekilde de
olsa görülmektedir.

Yasalarca on sekiz olarak belirlenen reşit olma yaşı,
eğer aile rıza gösterirse, devletçe on beş yaşına kadar
indirilebilmektedir. Ergenin evlenmesine,
dolayısıyla cinselliğine izin verilmektedir.

5. BÖLÜM

Sıra, ergenlerin toplumsal hayata katılmakla ilgili taleplerine geldi. Kimi haklı göreceğiz bakalım ?

Yetişkinlerin sahip olduğu tüm yetenekleri kazanmalarına rağmen, toplum hayatına onlar kadar serbestçe katılamamaları, özgürlüklerinin kısıtlandığı ve haklarının çiğnendiği hissine kapılmalarına yol açar.

Toplumsal hayata katılma yönündeki talepleri; eğlence yerlerine gidebilmek, alkol ve sigara gibi maddeleri kullanmalarının yasaklanması, araba kullanmalarının engellenmesi gibi konularda yoğunlaşır.

Bu alanlarda da Dünya'da üzerinde uzlaşmış bir yaş sınırı bulunmamaktadır.

Kimi ülkelerde araba kullanma yaşı, on sekizken kimilerinde on altı olabilmektedir.

Eğlence yerlerine giriş, alkol ve sigara kullanım yaşının yirmi bire kadar çıkarıldığı da görülmektedir.

Peki; bu alanlarda, uygulanması gereken kriterler ne olmalıdır ?

Sayıdığımız alanlarda, ergenler tüm akli yeterliliğe sahiptir. Ancak bu noktada; sınırlayıcı anlayışın öne sürdüğü gerekçeler, ergenlerde görülen duygusal durumla bağdaşmaktadır.

Benmerkezci bir anlayışa sahip olan ergenlerin, dikkatleri kendi üstlerine çekebilmek için her türlü aşırılığı sergileyebileceği düşünülmektedir.

Hayatta ilk kez karşılaşmalarından dolayı doyumsuz bir biçimde, bu isteklerini karşılamaya yönelecekleri ve tedbirsiz hareket edecekleri düşünülmektedir.

Bu varsayımda, doğruluk payının olduğu göz ardı edilemez.

Ancak, eğitim gibi bir kavram göz ardı edilmiş olur :)

Araba kullanmayı örnek olarak kullanalım.

Çocuklar; somut işlemler dönemine girdikten sonra, trafik eğitimi derslerine tabi tutulurlar.

Ayrıca ilerleyen yıllarda çeşitli günler ve müfredatlara yerleştirilmiş ibret verici öykülerle durumun önemi ergenlere kavratılır.

Alkol ve diğer zararlı madde kullanımlarında da aynı durum geçerlidir.

Ben konunun, ergenlerin fiziksel gelişimleriyle açıklamanın, daha uygun olacağını düşünüyorum.

Çünkü Dünya'daki çoğu toplum, bilişsel gelişimle ilgili olarak çelişkiler içindedir. Son derece somut, hayatın bir parçası olan araba kullanmak, eğlence yerlerine gitmek gibi konularda ergenlere yasaklar koyar.

Ancak; anlaşılması çok daha zor olan,
son derece soyut bir kavram olan din konusunda,
daha çocukluktan itibaren yasaklamayı bırakın,
zorlayıcı bir tavır takınılır.

Soyut işlemler dönemine girmeyen çocuklar,
dini vecibeleri yerine getirmeye,
dini mekanlara gitmeye mecbur bırakılır.

Bu yüzden mümkün olduğunca, üzerinde tartışma
yapılmayacak deliller sunmak istiyorum.

Bunu da fiziksel gelişim yoluyla yapmak,
en mantıklı seçenek olarak görünüyor.

İnsandaki fiziksel gelişim;
kızlarda on sekiz,
erkeklerde yirmi yaşına kadar devam eder.

Bizler; bakmakla sorumlu olduğumuz yeni neslin,
fiziksel gelişiminden sorumluyuz. Bu yüzden;
onlar fiziksel gelişimlerini tamamlayıncaya kadar,
onları fiziksel gelişimlerini aksatacak unsurlardan
uzak tutmakla yükümlüüz.

Altı, on iki yaş arasında yaşanan, son çocukluk döneminde
azalan fiziksel gelişim, ergenlik döneminde hızlanır.
Vücut organlarında, düzensiz bir gelişim görülür.

Örneğin; ilk önce el ve ayaklar büyür,
daha sonra baş ve bedendeki büyüme onlara eşlik eder.

Bu durum; ergenlerde kas ve zihin koordinasyonunda
problemlere yol açar.

Sakarlık,
ergenlik döneminin belirgin özelliklerindedir.

Araba kullanmak,
insan hayatıyla doğrudan ilişkili bir kavramdır.

Yeterli fiziksel kusursuzluğa sahip olmayan kişilere
ehliyet vermek, hem onların hem de diğer kişilerin
hayatını riske atmaktan başka bir anlam taşımaz.

Bu öncüllerden yola çıkarsak;
hem fiziksel gelişimlerini tamamlamaları
hem de fiziksel gelişim halindeki sakarlıklarından dolayı,
onlara araba kullanmayı yasaklamalıyız.

Alkol ve diğer maddelerin kullanımının yasaklanmasını da
aynı minvalde düşünmeliyiz.

Fiziksel gelişimlerini tamamlayana kadar,
onların fiziksel gelişimini engelleyecek olan
zararlı maddelerden uzak tutmak mecburiyetindeyiz.

Bu yüzden; araba kullanmak ve alkol gibi maddelerin
tüketimine izin verilme yaşı,
kızlarda on sekiz, erkeklerde yirmi yaş olmalıdır.

Çünkü; fiziksel gelişimlerinin son bulduğu dönemler,
bu yaşlarına denk gelir.

Akli gelişimlerini tamamlamışlardır.
Fiziksel gelişimlerini de tamamladıktan sonra,
bedenlerine nasıl davranacakları,
kendi tasarruflarındadır.

Ergenlerin, eğlence mekanlarına gitmek ve gece geç saatlere kadar dışarıda kalma talepleri de ciddi bir meseledir. Ergenlerin; buldukları dönem itibarıyla geçirdikleri, hem fiziksel hem de psikolojik değişimler, onlar üzerinde baskı yaratır.

Deşarj olma ihtiyaçları artar.
Yaş itibarıyla,
fiziksel ve yaşamsal enerjilerinin fazlalığı eklenince,
eğlenceye doyumsuz bir istek duyarlar.

Arkadaş gruplarının insan hayatında en fazla yer tuttuğu, onların beğenilerinin en önemli kriter kabul edildiği dönem, ergenlik dönemidir.

Ayrıca yeni hasır nesir olmaya başladıkları toplumda,
mümkün olduğunca çok
yeni insanla tanışma isteği duyarlar.

Tüm bu bileşenler de eğlence mekanlarına ergenlerin yoğun talebini ortaya çıkarır.

Ergenlerin, bu ihtiyaçlarını gidermeleri onların en büyük haklarından biridir.

Ancak; bu tip eğlence mekanlarında,
alkollü içkilerin satılması, onların bu heveslerini kursaklarında bırakır.

Devletler, alkol satılmasına izin verilmeyen bu tarz eğlence mekanlarını teşvik ederlerse soruna çözüm bulunabilir mi ?

O zaman da şöyle bir sorun ortaya çıkar:

Ergenlerin, hızlı fiziksel büyüme ve fiziksel aktivite artışı nedeniyle, ideal olarak dokuz saat uykuya ihtiyaçları vardır.

Büyüme hormonu, uyku sırasında daha çok salgılanır. Bu da fiziksel gelişim için, asla göz ardı edilmeyecek bir durumdur.

Ayrıca ergenlerin okul çağında olmaları da ayrı bir unsurdur.

Araştırmalar göstermiştir ki: bir işin nasıl yapılacağına öğrenildiği gün iyi alınan uyku; sonraki gün, öğrenilenlerin daha iyi hatırlanmasını sağlamaktadır. Bu da onların eğitimi, aynı zamanda toplumun kalitesi açısından, hayati önem taşır.

Devlet teşvikiyle ergenlerin girebileceği, alkolsüz eğlence yerleri açılrsa da buraların saat ondan sonra ergen kabulü yasaklanmalıdır.

(İş adamlarının böyle bir durumu, kar marjı düşük olacağından kabullenmeme sorunu da ortaya çıkabilir. Sadece ergenlere yönelik ve daha az vergi alınan yerler de seçenek olarak düşünülebilir.)

Uykuya ilişkin yaptığımız açıklamalardan sonra ergenlerin gece geç saatlere kadar gezmelerinin de sakıncalı olduğu, kendiliğinden ortaya çıkar.

Ergenler, fiziksel gelişimlerini tam olarak tamamlamadıklarından kolay av durumundadırlar. Kötü niyetli kişilerin, genelde insanların az olduğu gece saatlerini suç zamanı olarak seçtikleri bilinmektedir.

Bu yüzden; kendini savunabilecek
fiziksel özelliklere sahip olmayan ergenlerin,
geç saatlerde gezmeleri sakıncalıdır.

Ancak; bunun bir yasakla sağlanması,
pek olası görünmüyor.
Çünkü her ergenin başına bir bekçi dikme olasılığı yok.

Sorumluluk ebeveynlere düşmektedir.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 20

Nisa: Bu barbarlık, kapat şunu.

Bilge Adam: Bu bilim kurgu.Gelecekte,
Dünya'nın çok daha kötü bir yer olacağı savını işliyor.

Handan: Barbarlık işte.Kadına baksana,
kafa atarak üç adamı dövdü.

Bilge Adam: Ne diyebilirim.Kadının kafası çalışıyor.

Nisa: Kafası çalışan kadınların,
neden evlenemediği de açığa çıkmış oldu böylece.

YANLIŞ SEÇİMLER

1. BÖLÜM

(Bu bölümde yer alan seçilebilmenin kişisel nitelikleriyle ilgili kriterler, ideal kriterler değildir. Dönemsel zorunluluğun eseri olan ara hedeflerdir. Ergen İstekleri denememin politikayla ilgili olan kısmında ve daha ayrıntılı olarak Her Şey Sevebilmek İçin adlı kitabımda yer alan Seçkinseçim denememde konu açıklanmıştır.)

Dünya'da seçimler, halkın isteklerinin tam olarak yerine gelmesine olanak vermiyor. Kimi sistemler, diğerlerinden daha iyi performans gösterse de tam olarak halkın iradesini sandığa yansıtmıyor.

Şimdi seçim sistemlerini, genel bir bakış açısıyla kritik ederek işimize başlayalım.

Seçimlerin en başta gelen yanlışı şudur:
Halk ne için, kimi seçtiğini bilmemektedir :)

Halk bir partiyi başa getirir.
Ama o ülkenin başbakanının kim olacağı belli değildir.

Örneğin; başbakan olacağı düşünülerek oy verdiğiniz siyasi partinin başkanının, başbakan olmama ihtimali vardır.

Meclis içinde yapılan oylamada yeterli oyu alamazsa,
başbakan olamaz.

Yani bütün halkın başbakan olarak görmek istediği kişi,
beş yüz elli milletvekili ve cumhurbaşkanının iltifatı
olursa, ancak başbakan seçilebilmektedir.

Aynı durum bakanlık ve milletvekilliği için de
söz konusudur.

Siz başa geçecek partiyi seçebiliyorsunuz.
Ancak sizi yönetecek bakanları seçemiyorsunuz.
Meclise, halkın istemeyeceği birini bakan yapabileme
yetkisi tanınmıştır.Siz o partiyi, ülkeyi yönetmesi için
seçmişsinizdir.Ama hangi kişinin eğitim bakanı yada
maliye bakanı olacağını, seçmemişsinizdir.

Milletvekilliğinde de durum pek farklı değildir.
Siz partiye oyunuzu verirken, hangi milletvekili adayına oy
verdiğiniz sorulmaz. Partilerin yaptığı sıralamaya bağlı
olarak, oyunuz istemediğiniz milletvekili adayına gidebilir.

Bu durumlar; gerek başbakanın gerekse bakanların
gerekse milletvekillerinin, tam olarak halkın iradesi
doğrultusunda seçilmediğinin bir kanıtıdır.

Bu yüzden adaylar, milletvekilliğine de bakanlığa da
aday olduklarını belirterek seçime girmelidirler.
Milletvekilliği için sadece ilinde, bakanlık içinse ülke
çapında propagandasını yapmalıdır.Halk da partinin yanı
sıra, seçtiği adaylara oy verebilmelidir.

Bu durum; meclis ve hükümet belirlenirken,
milletvekili ve bakan seçiminin politik oyunlar nedeniyle
alakasız kişilere verilmesini de önleyecektir.

Çünkü adaylar, seçilmek istediği bakanlıkla ve milletvekilliğiyle ilgili yeterliliğini, kanıtlamak zorunda kalacaklardır.

Başbakan ve bakanları, meclisin değiştirmesi de mantıklı değildir. Milyonlarca kişinin oylarıyla seçilen kişilerin, başarılı yada başarısız olduğunun kararını, beş yüz elli kişi veremez.

Her ne kadar halkın temsilcisi olsalar da.

Çünkü bu değişimler, çok büyük değişimlerdir. Böyle bir kararın alınması, ülkenin politik çizgisinin büyük ölçüde değişmesi anlamına gelebilir.

O yüzden hükümetin, başbakanın, bakanların veya milletvekillerinin düşmesi, halkın kararıyla olmalıdır. Meclisin adi suçlar dışında düşmesi kararı aldığı politikacılar için referanduma gidilmelidir.

Bu kararın; referandumların pahalıya mal olmasıyla, çok para kaybına neden olacağı düşünülebilir.

Ancak; halk dört seneliğine bir kişiye, örneğin ekonomiyi emanet ediyorsa, o kişinin görevden alınması da biraz zor olmalıdır.

Ayrıca mevkilerdeki değişikliklerin zor olması, tarafların uzlaşmayı sonuna kadar denemelerini sağlayacaktır. Bir uzlaşma sistemi olan demokrasiye ilişkin kültürün, gelişmesi sağlanacaktır.

Kısrak politik oyunlar için önemli mevkilerin el değiştirmesi, ülkenin kaderiyle oynanması önlenecektir.

2. BÖLÜM

Bu uygulamanın önderliğinde, yasalarda olmayan ama uygulamada ortaya çıkan, başbakanın ve cumhurbaşkanının, bakanlar ve milletvekilleri üzerindeki baskısı da önlenecektir.

Önce başbakanların baskısını açıklayalım.

Genelde meydana gelen durum şudur:

Başbakan seçilen kişi,
aynı zamanda siyasi partinin de başkanıdır.
Ve milletvekili adayları, siyasi parti başkanlarının
önderliğindeki parti yönetim kurullarınca seçilir.

Aynı zamanda parti disiplin kurulları da siyasi parti
başkanlarının denetimindedir. Parti başkanları,
parti tüzüğüne sıkıştırdıkları çeşitli bahanelerle,
bakanlara ve milletvekillerine cezalar verilmesini
sağlayabilmektedirler.

Hatta onları partiden atabilmektedirler.

Bakanlığı döneminde başbakanın isteklerini yapmayan kişi,
diğer seçim döneminde milletvekili adayı olmayı ve
dolayısıyla bakan olmayı ancak rüyasında görmektedir.

Başbakanlar bu durumu,
bakanlara ve milletvekillerine istediklerini yaptırmakta
bir koz olarak kullanabilme yetkisini
ellerinde tutmaktadırlar.

Ve unutmayalım ki; bal tutan parmağını yalar.

Bu yüzden iki adım atılmalıdır.

Birincisi; milletvekili adayları, dolayısıyla da günümüzdeki uygulamayla bakanlar, o partiye üye olan herkes tarafından aday olarak seçilmelidir.

Bu şekilde alınan kararlar;
bir siyasi parti yönetim kurulunun aldığı kararlardan çok daha yüksek bir katılımı sağlayacağı için, demokratik açıdan çok daha olumlu sonuçlar verecektir.

Siyasi parti başkanları dolayısıyla da başbakanlar, parti yönetim kurullarındaki ağırlıklarıyla seçtirdikleri bakanlardan ve milletvekillerinden, kendilerine olan diyetlerini ödemelerini isteyebilir. Uygulamada da genel tablo böyledir.

Ayrıca; genelde dört senede bir yapılan seçimler bile, koskoca bir ülke için çizilen yolun meyvelerini verebilmesi için yeterli olmayabilir. Başbakanlar tarafından bu süre dolmadan yapılan keyfi değişiklikler, bakanın ilgili olduğu alanda ülkenin sil baştan yola koyulmasına neden olabilir.

İkincisi parti disiplin kurulları, yasalarca suç veya kabahat olmayan davranışlar için ceza verememelidir.

Bu durumda şu sorular akla gelebilir:

Parti düşüncesiyle bağdaşmayan hareketler sergilenirse, bu siyasi parti üyelerini rahatsız etmez mi ?

Diğer insanlar tarafından; o kişinin hareketlerine,
siyasi partinin göz yumduğu şekilde yorumlanamaz mı ?

Kesinlikle hayır.

Çünkü; parti üyeleri bundan rahatsızlarsa,
bir daha o kişiyi milletvekili adayı seçmezler.

Parti de bu konudaki açık tavrını sergiler.
Bu bir disiplin kurulunun kararının sınırlılığının yanında,
çok daha iyi bir karar mekanizması oluşturur.

Ayrıca, her türlü farklı düşünceye saygı gösterilmelidir.
Partiden atma veya bazı düşünceleri zorla kabul ettirmek,
demokrasilerin özelliklerinden biri olamaz.

Siyasi partilerin politik çizgilerini değiştirebildikleri
bilinen bir gerçektir.Eğer değişmesi gereken düşünceler
varsa; bu düşüncelerin parti tarafından en iyi ve en çabuk
biçimde değerlendirilmesinin yolu, kendi içlerinden birileri
tarafından onlara anlatılmasıdır.

Çünkü; insanların doğası gereği, kendi içlerinden birinin
fikre taraftarlık etmesiyle, rakip gördükleri kişilerin
taraftarlık etmesi farklı tepkilere neden olur.

Kendi içlerinden birinin fikirlerine,
daha olumlu ve daha önyargısız yaklaşırlar.

Eğer partinin fikirlerinin değişmesi yönünde
bir ihtiyaç ortaya çıkmamışsa, bu fikirleri benimsetmeye
çalışan parti üyesi dikkate alınmaz.

Parti içinde dışlanır.

Ve kendi düşüncelerine uygun,
siyasi bir yapılanmanın içine girer.

Başbakan olan kişinin aynı zamanda siyasi parti başkanı olması engellenirse, bakanlar ve milletvekilleri üzerindeki baskısı engellenebilir mi ?

Bunun fiiliyatta bir çözüm getirmesi beklenmemelidir. Çünkü; bakanlar ve milletvekilleri üzerinde antidemokratik bir baskı oluşturabilen başbakanın, bu baskıyı siyasi parti başkanı üzerinde oluşturamayacağını düşünmek mantıksız olur.

Çünkü yürütme gücünün çok önemli bir üyesidir ve siyasi partinin çok güçlü bir üyesi olduğundan, partiye başkan seçilerek ülkeye başbakan olmuştur.

Yada tam tersi durum gerçekleşebilir. Az önce bahsettiğimiz parti disiplin kurullarının büyük gücü göz önüne alındığında, başbakanın siyasi parti başkanının güdümüne girmesi tehlikesi baş gösterebilir.

Şimdi de cumhurbaşkanının bakanlar ve milletvekilleri üstündeki baskısına değinelim:

Bazı ülkelerde başkanlık sistemi uygulanırken; bazı ülkelerde, cumhurbaşkanının ve başbakanın olduğu iki başlı bir sistem uygulanmaktadır.

Hükümeti kurma görevi, cumhurbaşkanı tarafından verilmektedir.Cumhurbaşkanına verilen bu yetki, onun siyasi partiler, başbakanlar ve bakanlar üzerinde baskı oluşturmasına olanak verir.

Demokrasiye göre böyle bir yetkiye gerek yoktur.

En çok oyu alan siyasi parti, hükümet kurma görevini belirli süreler içinde gerçekleştirmelidir.

Eğer bu işte başarılı olamazsa, yetki ondan sonra en çok oy alan partiye geçmelidir.

Çıkan yasaların cumhurbaşkanının onayına sunulmasını ise bu bağlamda değerlendiremeyiz.

Çünkü yasa çıkarmak, meclisin elindedir.

Halk; bütün yasaları ele alıp tartışamayacağından, görevi milletvekillerine vermiştir.

Cumhurbaşkanına da yasanın yeniden görüşülmesini talep etme ve referandum hakkını vermiştir.

Cumhurbaşkanı halk tarafından seçildiği için; bu durumun demokrasiye aykırı olduğu iddia edilemez.

Bakanların görevden alınmasının ve yeni bakanların göreve getirilmesinin de başbakanın önerisiyle, cumhurbaşkanının onayıyla yürürlüğe girmesi bir yanlışlıktır.

Cumhurbaşkanının, bakan değiştirmede etkili olmaması gerekliliği de bakanlar üzerinde baskı oluşturabilme ihtimalinden ileri gelmektedir.

Cumhurbaşkanının, milletvekilleri üzerindeki baskısı da zincirleme bir etkinin parçasıdır. Başbakan ve bakanlara baskı oluşturabilen makam; milletvekilleri üzerinde baskı oluşturabilen başbakan ve bakanlar vasıtasıyla, milletvekilleri üzerinde baskı unsuru olabilmektedir.

Çünkü başbakan; bakanlar ve milletvekilleri üzerinde, dolaylı bir baskı gücüne sahiptir. İlgili oldukları alanla ilgili yatırımların; milletvekillerinin seçim alanına yapılıp yapılmaması konusunda, belirleyici olurlar.)

3.BÖLÜM

Milletvekilliğinin, ülke genelindeki oy potansiyeline göre belirlenmesindeki yanlışlık ise; biraz daha komplekstir.

Milletvekili seçimlerinde, hemen her ülkede genel bir baraj uygulaması yapılır.Bu baraj; demokraside ileri ülkelerde, genelde yüzde beş civarındadır.

Baraj uygulaması tamamen yanlıştır.

Küçük partileri demokrasinin dışına itmek ve büyük partilerin, onların oylarının üstüne konma girişiminden başka bir anlam taşımaz.

Demokrasinin tüm ilkelerine de aykırıdır.

Örneğin; ülke genelinde yüzde bir bile oy alamayan bir partinin milletvekili adayının, A şehrinde seçimleri kazandığını düşünelim.Maalesef o milletvekili yerine, ülke genelinde daha çok oy alan partilerden biri kendi milletvekili adayını, o ildeki seçim galibi ilan edilecektir.

Baraj uygulamasından dolayı o ildeki insanların demokratik iradesi, seçimi kazanan milletvekili adayının demokratik hakları, gasp edilecektir.

Gösterilen sebepse, demokrasi açısından komiktir.
Ülkede yönetimde çok başlılığın engellenmesi.
Ülke yönetiminin kolaylaştırılmak istenmesi.

Kargaların seslerini siz de işitiyorsunuzdur eminim :)

Tabi bu görünürdeki sebeptir.

Görünürdeki sebeptir çünkü;
demokrasi bir uzlaşi sistemidir.
Demokrasi, her türlü düşüncenin
tartışılmasına dayanan bir sistemdir.

Karar almada, diğer düşüncelere kendi haklılığını bilimsel olarak kanıtlama yada bilimsel gerekçelerin doğruluğuna ikna etme kabiliyetinin sergilenmesidir.
Çeşitli fikirlerden çok fazla partinin meclise girmesini, yönetimi zorlaştıracak bir unsur olarak görmek, demokrasi karşıtlığından başka bir şey değildir.
Halkın iradesini, bertaraf etme eylemi içine girmektir.

Şöyle ki; büyük partiler, yüzde bir bile oy alamayan partilerin kazandığı milletvekilliklerini, ülke barajı bahanesiyle kendileri hak etmeden almak istemektedirler.
Böylece kendi partileri güçlenecek, küçük partilerse, güçlenme fırsatı bulamayarak kendilerine rakip olamayacaktır.

Büyük partiler,
halka şu anlayışı dikte etmeye çalışmaktadırlar:
Küçük partilerin adayları; nasıl olsa ülke barajını aşamaz.
Oylarınız boşa gitmesin.
Ülke barajını aşabilecek partilerin adaylarına oy verin.

Bu anlayışın demokrasiye ve ahlaka uyan,
herhangi bir yanını göremiyorum.

Bu sebeplerden dolayı, ülke barajı uygulamalarının son bulması gerekir. Her ilin tercihine saygı duyulmalıdır.

4. BÖLÜM

Ülkelerdeki seçimlerin yanlış uygulandığının bir başka kanıtı da propaganda uygulamasındaki eşitsizlikten kaynaklanır.

Önce seçimlerin ve oy vermenin demokrasiler için ne kadar hayati bir öneme sahip olduğunu açıklayalım:

Demokrasilerde, ben oy kullanmayacağım o yüzden seçim faaliyetleri beni ilgilendirmez gibi bir anlayış olamaz. Hayatlarımızı yasalar çerçevesinde yaşadığımız için; yönetimde alınan her karar, her insanın tüm hayatını direkt olarak etkiler.

Ben politikayla ilgilenmiyorum diyerek kestirip atmak; belki de hoşunuza gidecek eylemleri savunan partilerden, habersiz kalmanıza neden olacaktır.

Unutulmamalıdır ki; insan bilgisi ve seçim yapabilme kabiliyeti oranında özgürdür.

Hem yaşadığımız ülkenin yönetimi hakkında bilgi sahibi olmamak hem de oy kullanmamak, başkalarının kurallarını belirlediği bir hayatı yaşamayı kabullenmekten başka bir anlam taşımaz.

Bu sebeplerden dolayı, herkes oy kullanmalıdır. Geçersiz oyların bile anlamı vardır. Yeni politik oluşumların gerekliliği konusunda bir işaret anlamı taşır.

Demokrasi seçime dayalı olarak var olabilen bir sistem olduğu için de seçime katılmak mecburi olmalıdır. Seçime katılmayanlara ciddi cezalar verilmelidir.

Şimdi kaldığımız yerden devam ederek, propaganda ile demokrasi arasındaki vazgeçilmez bağı ve bununla ilgili yanlış uygulamaları ele alalım.

Demokrasilerde; halkın bilinçli seçim yapabilmesinin en önemli şartı, halkın adayların fikirlerinden ve projelerinden haberdar olabilmesidir.

Ki; yöneticiler sağlıklı biçimde seçilebilsin.
Yönetme işi layıkıyla yerine getirilebilsin.

Günümüzde halkın, adayların fikir ve projelerinden haberdar olabilmesinin en önemli aracı, medyadır.

Günümüzde en küçük kasabalarda dahi;

bir tane de olsa, gazete ve radyo bulunmaktadır.

Televizyon, radyo, gazete vb. medya kuruluşlarının, genel ve yerel seçimlerde oynadıkları rol tartışılmaz.

Bu avantajdan yararlanıp, demokrasiyi güçlendirme şansını yakalamaya çalışmamak, aptallık olur.

Ancak çoğu aday, bu olanaktan yararlanamamaktadır.

Sebebi ise; seçimlerin maddi olanakların gölgesi altında gerçekleşmesidir.

Para seçimlere iki şekilde etki eder:

Birincisi medyanın ve diğer reklam kuruluşlarının reklam için talep ettiği bedeldir.

İkincisi de aday olabilme esnasında, partilerin adaylardan talep ettiği bedeldir.

Önce, paranın insan nitelikleri üzerindeki etkilerini
inceleyelim.Sonra da bu iki bedelin,
demokrasi açısından varlığını sorgulayalım.

Maddi güce sahip kişilerin, işlerinde başarılı olduklarını ve
bu yüzden ülkeyi de
daha başarılı hale getireceklerini düşünebilir miyiz?

Bence bu düşünce çok yanlıştır.Böyle bir genelleme
yapılamaz.**İllaki bir genelleme yapılacaksa da o
genelleme şu olabilir:**

Bir ülkeyi parası çok olanlar değil;
felsefi, bilimsel ve sanatsal donanımı çok olan kişiler
başarıya ulaştırır.

İnsanlık bugünkü bilimsel ve kültürel gelişimini
tüccarlara veya rantiyelere borçlu değildir.
Filozoflara, bilim insanlarına ve sanatçılara borçludur.

Ancak kapitalist ekonomik sistemlere baktığımızda;
felsefeyi, bilimi ve sanatı ortaya koyanların genelde
orta sınıftan veya fakir olduğunu görürüz.

Ancak zengin olan kişilerse;
tüccarlar, rantiyecilik yapanlar, bankacılar ve borsa
simsarlarıdır.Dünya'nın bütün kapitalist devletlerinde de
durum aynıdır.Bu sistemin kendi içindeki yanlışıdır.

İlk sorudaki mantık devam ettirilerek,
tartışmaya şu soruyla sürdürülebilir:

Ülke yönetimlerinde en çok şikayet edilen olguların
başında hırsızlık gelir.Eğer yönetimler zengin olmayan
kişilere verilirse, bu konudaki açmaz derinleşmez mi ?

Hırsızlığın ana sebepleri;
maddi imkanların yetersizliği ve aç gözlülüktür.

Bu kavramları,
kategorize ettiğimiz iki grup açısından ele alalım:

Zenginlerin zaten maddi yetersizlik içinde değil,
bolluk içinde olduğu aşikardır.

Kültür erbaplarıysa
genelde orta sınıfı oluştururlar.

Çünkü bu alanlarda yetkinleşebilmek için ciddi bir eğitim seviyesine gelmiş olmalıdırlar.Bu seviyedeki insanların temel ihtiyaçlarını karşılamaktan yoksun nitelikte olduklarını düşünemeyiz.Yani fakir olsalar da başkalarına muhtaç olmadıklarını kabul etmeliyiz.

Sistem gereği genelde zengin de olamazlar.

Bu iki grubu maddi imkanlar açısından incelediğimize göre,
şimdi de aç gözlülük açısından değerlendirelim:

Eşyanın tabiatı gereği, zenginler fakirlerden ve orta hallilerden daha aç gözlü olmalıdırlar.

Çünkü; güzele sahip olan, onun tüm faydalarını yaşayıp gördüğü için, onu daha çok arzular.

Güzel olanı elde etmek isteyen içinse, her zaman bir muamma söz konusudur.Bunu şöyle açıklayabiliriz.

Cinsellik itkisi, her genç için vazgeçilmez bir kavramdır.
Bu itkiyi yeni tanımaya başlayan gençler, genelde çekingen davranırlar.Çünkü bilinmeyenin getirdiği korku, onları belli oranda dizginler.

Ancak; bu itkisini doyurmuş bir gençse,
çekingenlik göstermez.
Çünkü; elde edeceği güzelliğın, tamamıyla farkındadır.

Zengin olanın, doygunluktan dolayı, aç gözlülüğü bırakacağı
düşünülürse de bu olmaz.Çünkü; çeşitteki çokluk,
doygunluğın oluşmasını engeller.İlk örneğımızle devam
edersek, şöyle bir açıklama getirebiliriz:
Dünya'da milyonlarca güzel kadın vardır.

Zenginlerin fakirlere ve orta hallilere göre;
daha aç gözlü olduğuna ilişkin ikinci delilimizi,
bize hastalıklar verecek.

Hastalıkların; iyi bakımdan dolayı az hasta olan
zenginlerle, kötü bakımdan dolayı devamlı hasta olan
fakirler ve orta halliler üzerinde yarattığı etki,
çok farklıdır.
Hastalıklar, zenginlerin daha fazla canını acıtır.

Çünkü; hastalıklar, onlar için olağandışıdır.
Onları daha fazla korkutur.Fakirler ve orta halliler;
kötü şartlardan dolayı sık hasta olduklarından,
hastalıklar onlar için olağan bir durum özelliği taşır.

Devamlı bu tip acılara maruz kaldıkları için; onlarda acıya
karşı, belli oranda hissizleşme gelişir.

Zenginler, fakirlere ve orta hallilere göre hastalıklardan
daha çok korktukları için; hastalıklardan kurtulmakta
gerekli olan paraya olan hırsları, daha da artar.

Sahip olma dürtüsü de zenginlerin,
daha aç gözlü olmalarının bir nedenidir.

Çünkü; zenginler, çocukluklarından itibaren pek çok şahsi eşyaya sahip olurlar.

Fakirler ve orta hallilerse, çocukluklarından itibaren ailenin sahip olduğu eşyaları paylaşmak zorunda kalırlar.

Bu yüzden fakirler ve orta halliler paylaşımı, zenginlerse sahip olmayı daha çok öğrenirler.

Ve paylaşım hiçbir zaman,
sahip olmak kadar pahalı değildir :)

Güvensizlik, aç gözlü olmaya neden olan başka bir etkendir.Zenginlerin dünyaya olan güvensizlikleri, fakirlerin ve orta hallilerinkinden daha fazladır.

Zenginler; çokluğundan dolayı,
devamlı mallarının elinden alınacağı korkusunu taşırlar.
Fakirler ve orta halliler için, bu tarz korkular söz konusu değildir.Kaybedecekleri pek fazla şeyleri olmadığı için;
fakirlerin insan ilişkileri, korkudan daha uzaktır.

Zenginlerin, mala sahip olduktan sonra;
bir de onu korumak gibi masraflı dertleri olduğu için,
aç gözlülükleri artar.

Yanlış anlamalara neden olmamak için bir açıklama yapalım:
Ortaya koyduğumuz kriterler, aç gözlülüğün kategorisel olarak dışavurum şiddetiyle ilgilidir.Zengin olmak asla aç gözlü olmakla bir tutulamaz.Zengin olup da aç gözlü olmayan pek çok insan vardır.Aynı şekilde fakir olup, aç gözlü olan da pek çok insan vardır.

Paranın; insan nitelikleri üzerine etkilerini açıklayarak,
zenginlerin ülkeyi daha iyi yönetemeyeceklerini
kanıtladıktan sonra, esas konumuza dönelim.

Parası olan adaylar;
medya maharetiyle kendilerini tanıtmaya,
fikirlerini halka anlatabilme olanağına sahipken,
parasız olan adaylarsa bu şansı yakalayamamaktadır.

Bu da demokrasinin gerektiği gibi uygulanmasının önünde,
çok büyük bir engel teşkil eder.

Bu yüzden devletler;
her adayın fikir ve projelerini anlatmasını sağlayacak
kadar, ulusal ve yerel medyada yer almasını sağlamalıdır.

Gerekirse tüm masrafları devlet üstlenmelidir.

Demokrasi, seçimle var olabilen bir sistem olduğu için;
gerekirse seçim öncesi bir hafta, medyanın tamamen bu
alana odaklanması sağlanmalıdır.

Bu yöntemin pahalıya mal olacağı veya çok fazla adayın
varlığından dolayı imkansızlığı savunulabilir.

Ama yanlış seçilen milletvekili, bakan ve belediye
başkanlarının bir ülkeyi ekonomik olarak mahvedebileceği,
gerici uygulamalarla demokrasiyi tahrip edebilecekleri
veya ülkeyi bir savaşa sokabilecekleri düşünüldüğünde,
çok ucuz bir güvenlik önlemi olduğu da anlaşılır.

Ki; dahiyane fikirlerimin maliyet ve aday enflasyonunu
ekarte edebileceğinden hiç kuşku yok :)

Çok fazla adayın olması durumunda da eleme yöntemi
uygulanabilir. Adayların talip oldukları mevkilerle ilgili
yeterlilik derecelerini gösteren eğitim seviyeleri,
bu iş için uygun bir eleme yöntemi olur.

Devlete çıkacak olan maliyetin minimuma indirmek için maddi durumu iyi olan kişilerin, devletin diğerlerine ayırdığı para oranında, bir seçim kampanyası yürütmeleri uygulamasında bulunulabilir.

Medyada çok büyük maddi imkanlarla propaganda çalışması yürüten kişilerin, genelde seçimleri kazandıkları görülür. Böylesine büyük meblağları gözden çıkaran kişilerin; alacakları milletvekili veya bakan maaşının, bu meblağları geri almaya yeterli olmayacağı açıktır. Bu kişilerin eylemlerinin sebeplerini, iki şekilde açıklayabiliriz:

Vatan aşkı veya verdikleri miktarın çok daha fazlasını elde edebileceklerini düşünmeleri.

Tabi zengin kişiler içinden, vatanına faydalı olmak için bu meblağı feda edebilecek, pek çok kişinin çıkacağını düşünmek mantıklıdır. Ama vatan için, kimsenin ekstradan para harcamasına gerek yoktur. Devlet, ülkenin ihtiyaçları için gerekli vergileri belirler. Vatandaşların vergilerini vermesi yeterlidir.

Şimdi de ikinci şıkkı düşünelim:

Maddiyatın yani sermayenin, ana kıstas olduğu bir sistem olan kapitalizmde, bir o kadar da kaz gelecek yerden tavuğu esingemeyecek kişinin çıkacağını düşünmek son derece mantıklıdır.

Genel olarak; büyük seçim kampanyasıyla seçime giren adayların kazandığı ve politikanın en büyük sorunlarından birinin hırsızlık, adam kayırma ve rüşvet olduğunu düşündüğümüzde, kaz peşinde olanların çoğunlukta olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz :)

Büyük seçim kampanyası için;
illaki çok paranız olmasına da gerek yoktur.
Belirli çıkar çevrelerine arkanızı dayar ve
onların istediklerini yapmaya söz verirsiniz de
size adaylık yolu açılabilir.

Bu sayede,
bal tutarken parmağınızı yalama fırsatı da bulabilirsiniz :)

Sonuç yine aynı olur.Halkın kaybı :(

Tüm bu olumsuzluklar; açıklamasını yaptığımız,
medyadan eşit şekilde yararlanılmasının sağlanmasıyla
son bulacaktır.

Maddiyatın; adayların tanıtımları üzerindeki etkisini
inceledikten sonra, maddiyatın aday olabilme üzerindeki
etkilerini inceleyebiliriz.

Siyasi partilerden aday olabilmek için;
adayların partilere,
yüklüce bir miktar para yatırmaları istenmektedir.

Kültürel gelişimi sağlayan kişilerin, genelde orta tabaka ve
fakir insanlar olduğunu açıklamıştık.

Bu insanların genelinin, partilerin talep ettikleri ücretleri
verebilmeleri imkansızdır.Yada bu ücretleri vermeleri,
maddi durumlarını ciddi bunalımlara sürükleyecek bir
nitelik taşır.Bu nedenle pek çok kişi, gerekli yeterliliğe
sahip olmasına karşın aday olamamaktadır.

Adayların partilere para vermek zorunda olması,
kesinlikle kaldırılmalıdır.

Zaten demokrasilerde, devletçe siyasi partilere
Aldıkları oy oranında çok ciddi meblağlarda
maddi destek sağlanmaktadır.

Siyasi partilerin,
böyle bir para talep etmesine gerek yoktur.

Bu durum maalesef; siyasi partilerin
adaylık parasını, kişisel çıkarlara uygun kişileri
aday seçtirebilmek için
bir silah gibi kullandıklarını düşündürmektedir.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 21

Nisa: Yeni alınan tüm elemanlardan yabancı dil istiyorlar.
Eninde sonunda bir yabancı dil öğrenmem gerek.

Bilge Adam: Bizim okulda çok komik bir sosyal öğretmeni vardı.Benim de okulda yabancı dilim Almancaydı.
Dersi kaydattığımız bir gün, ona Almanca bilip bilmediğini sordum.Adımı Almanca söyleyebiliyorum dedi.

Nisa: Kusura bakma ama, senin sosyalci çok malmış.
Özel isimler tüm dillerde aynı söylenir.

Bilge Adam: Ortada bir mallığın olduğu konusunda,
seninle aynı fikirdeyim.

GÜZEL ÖLÜM

İnsanoğlu,
hiçbir iradesi olmadan Dünya'ya gelmektedir.
Ve iradesini kullanarak,
bu Dünya'dan gitmesi de engellenmektedir.

Devletler, toplum ve dinler intihara izin vermiyorlar.
Çünkü intiharı, kendilerine bir tehdit olarak görüyorlar.

Diyorlar ki:
Sen kim oluyorsun da devletin koyduğu kurallardan mutlu
olmuyorsun, ölmeye çalışıyorsun.

Diyorlar ki:
Sen kim oluyorsun da bizim içinde yaşadığımız bu hayatı
beğenmiyorsun, ölmeye çalışıyorsun.

Diyorlar ki:
Sen kim oluyorsun da Tanrı'nın yarattığı bu düzeni
mükemmel bulmuyorsun, ölmeye çalışıyorsun.

İntihar girişimine; devletler delilik, toplum kendini
aşığılamak, dinler isyan gözüyle bakıyorlar.

Devletler psikolojik rehabilitasyon, dinler cehennemle,
toplumsa onları dışlamakla tehdit ediyor.

Sanki intihara karar veren kişinin, umurundaymış gibi :)

Amaç, geride kalanlara göz dağı vermek :(

Kişinin yakınları da bu girişimden sorumlu tutuluyor.
Hem devlet hem de dinler tarafından, değerleri yeterince
kazandıramadıkları yönünde suçlayıcı tavırlara maruz
kalıyorlar.Toplum tarafından tekin olmayan,
uzak durulması gereken kişiler olarak görülüyorlar.

Ne devletlerin ne dinlerin ne de toplumun insanı bu
şekilde hakir görmesi ve kurallarını dayatmaya çalışması
kabul edilemez.

Yaşamı tatmin edici bulmamak,
son derece normaldir.
Bir seçimdir.

Bunu anlamak için; Öürken Ben isimli kitabımdaki,
Karamsar Olmak İçin Nedenler denememin okunması dahi
yeterlidir.Gene yaptım reklamımı :)

İntihar kararını onaylayan devletler yanılmıyorsan,
yalnızca Hollanda ve Belçika.O da iyileşme umudu olmayıp
çok acı çeken hastalar için tanınan bir hak :

Ötenazi.

Etimolojik olarak güzel ölüm anlamına geliyor.

Ötenazi; doğuştan elde edilen ve hasta olsun olmasın,
her insan için tanınan bir hak olmalıdır.

İnsanın kendi yaşamı üzerinde karar verebilme hakkının
olmaması, bana hiç mantıklı gelmiyor.
Bize sorulmadan getirildiğimiz bu Dünya'dan,
en azından kendi isteğimizle ayrılabilmeliyiz.

Ancak şunu da düşünmek gereklidir:

İntihar kararı, bir insanın alabileceği en önemli karardır.
Çünkü geri dönüşü yoktur.Bir hak olmasına rağmen,
kısa sürede alınabilecek bir karar değildir.

İntihar girişiminde bulunan pek çok kişinin,
aldıkları bu karardan pişman oldukları malumdur.

Ayrıca, intihar girişiminin verdiği stresten yada
melankolik ruh halinden dolayı, pek çok insan intihar
girişimini sonlandıramamaktadır.Kendilerini sakat
bırakmakta yada başkalarının zarar görmesine
neden olabilmektedir.

Bu yüzden intihar belli kurallara bağlanmalıdır.

Her şeyden önce, intiharların devlet gözetiminde
gerçekleştirilmesi sağlanmalıdır.İntihar kararını alan kişi,
devlete başvurmalıdır.İntiharın geçici bir istek olabileceği
göz önüne alınarak, ötenazi devlet tarafından,
en az altı ay sonra infaz edilmelidir.

Bu süre içerisinde; yine aynı nedenden yola çıkılarak,
psikolojik destek hizmeti seçeneği sunulmalıdır.

Kişinin hastalığının çaresinin bulunamaması ve
çok acı çekme durumundaysa, tıptaki ilerlemelerin
hastalığa çare bulabileceği ümidi varsa,
bir seneye varan erteleme süresi konabilir.

Yaşamı güzel bulmamak,
hatta ona dayanamamak asla bir suç olamaz.

**Hiç kimse, ölümü bir can simidi gibi
yanında taşımaktan mahrum edilmemelidir.**

SINIR ANLAŞMAZLIKLARI

1. KISIM

Özgürlük, başkasına zarar vermeden
her istediğini yapabilmek olarak tanımlanır.
Bu tanıma, hemen hiç kimsenin itirazı yoktur.

Ancak; iş, başkasına zarar vermenin sınırları konusuna
gelince, ciddi tartışmalar başlar.
Uzlaşmaya varılamaz.

Bir de ben deneyeyim bakalım.
Belki Dünya'yı daha özgür kılarım :)

Hiçbir eylemimiz yoktur ki; başkalarını etkilemesin.

Çünkü insanın yaptığı yada yapmadığı her eylem,
bir mesaj içerir. Söylenenlere karşı gelmememiz,
onayladığımız anlamına gelir.

Yalnızca bu Dünya'da
bir yer işgal etmemiz dahi,
başkalarını etkilememiz için yeterlidir.
Varlığımız, diğerleri için daha az yer kalmasına neden
olur. Hareket serbestliklerini kısıtlar.

Her hareketimiz başkaları için bir anlam taşıyorsa;
her an onları
olumlu yada olumsuz biçimde etkiliyoruz demektir.

Peki bu etkileşim ne zaman bir suç unsuru taşır ?

Eylemlerimizin, başkalarının zararına olduğu düşünülen
durumlarını ortaya çıkararak,
ilk adımımızı atalım.

Umarım benim için küçük,
insanlık için büyük bir adım olur :)

2. KISIM

Genelde insanların,
başkalarına zarar vermekle suçladığı eylemler;
dinsel, düşünsel, ve cinsellikle ilgili eylemlerdir.
Ve yine, bu üç unsur sık olarak bir arada bulunur.
Tüm bu üç alanı da kapsayacak örneğimizi,
fiziksel açıdan en uç durum kabul edilebilecek bir olayla
ortaya koyalım.

Bir kadının çırılçıplak dolaşmak istediğini varsayalım.
Bu eylem, kabahatler kanununa göre cezayı gerektirir.
Bildiğim bütün dinlerce yasaklanmıştır.Çıplaklar kampının
müdavimleri dışında :) sapkın bir fikir olarak görülür.

Peki bu eylem gerçekten başkalarına zarar verir mi?
Birini çırılçıplak görmenin kime nasıl bir zararı olabilir ?

Bu kişinin,
onu cinsel cazibesi yüksek biri olarak gören kişiler
tarafından arzulaması olabilir mi ?

Eğer bir kişinin başka birini arzulaması bir zarara yol
açıyorsa, insan yaşamının sona erdirilmesi gerekir.
Çünkü insan yaşamının devamı, cinsel birlikteliğe dayanır.

Bir kadının veya bir erkeğin cinsel cazibesini ortaya
koyması suçsa, Dünya'daki tüm tarakları ve
aynaları dahi kırmamız gerekmez mi ?

Çünkü bunlar,
cinsel cazibenin ortaya konmasının en basit yollarıdır.

Cinsel cazibenin sergilenmesinin
sınırlarının belirlenmemesinin,
cinsel saldırılara yol açacağı savunulabilir.

Ama o zaman da aynı mantıkla,
görülen her güzelliği saldırı sebebi saymamız gerekir.

Müzelerde sergilenen güzel tabloların, sahip olma isteği
uyandırmayacak kadar kısmını sergilememiz gerekir :)

Çünkü tamamını sergilersek, diğer insanlarda
sahip olma isteği uyandıracığı için,
bunlara karşı saldırıları teşvik etmiş oluruz.

Ve bu saldırıyı gerçekleştirmelerinden dolayı,
saldırganlar kadar biz de suçlu oluruz :)

Olayı sadece cinsel cazibenin tamamen sunulması değil,
belirli sınırlar dahilinde cinsel cazibenin arttırılmasının
bir suç olabileceğine de getirebiliriz.

Bunlar birbirinden pek farklı kavramlar değil çünkü.
Kadının çıplak olmasının yanında; dar elbiseler giymesini,
dekolte bırakmasını ve güzel parfümler sürmesini de
istek uyandırdığı için rahatsızlık sebebi sayabiliriz.

Yine aynı mantıkla tüm reklamları, süslü camekanları,
güzel yemek kokularının etrafa yayılmasını vb.
pek çok olayı da engellemeliyiz.

Yoksa aç ve parasız olan insanlar için bir rahatsızlık
sebebi yaratmış oluruz.

Ve onların bu alanlara yapacakları saldırılardan,
istek uyandırdığımız için, biz de onlar kadar suçlu oluruz.

Tabi verdiğimiz çıplaklık örneğinin, çeşitli iş alanlarında dikkatin dağılmasına neden olacağı, fiziksel ve parasal zararlar yaratacağı öne sürülebilir.

Ama bu durumun, serbestleştikten sonra sıradanlaşacağı ve günlük hayatın bir parçası olacağı gözden kaçırılmamalıdır.

Ayrıca çok güzel görülen kimseler; şu anki yasalara uygun giyinseler dahi dikkat dağılımına sebep olup, fiziksel ve parasal zararların oluşmasına neden olabilmektedir.

Ancak; **çok fazla dikkat** isteyen iş alanlarında, çıplaklığın dikkat dağıtabileceği göz önüne alınarak, yasak konması uygun olabilir.

Örneğin genetik yada insan yaşamı için tehlike oluşturabilecek deneylerin yapıldığı alanlarda, dikkatin dağılması kişisel ve toplumsal zararlara yol açabileceğinden, böyle bir yasağın konması uygun olabilir.

Böyle durumlar haricinde, insanın giyim tarzının yada giyinmeme tarzının :)

başkalarına zararı olacağını düşünemeyiz.

Giyinmek; insanın kötü fiziki koşullardan korunmak için geliştirdiği, bilimsel bir yöntemdir. Fiziki koşullar uygun olduktan sonra, çıplaklığın ne kişiye ne de topluma bir zarar vereceğini düşünemeyiz.

Mesele, kişinin kendini ifade etme tarzıyla ilgilidir. Bir insanın başkaları karşısında kendini nasıl ifade edeceği onun kişisel seçimine bağlıdır.

Birinin görünüşünden dolayı, rahatsızlık duymak gibi bir lüksümüz yoktur.

Çünkü böyle bir anlayışın sınırı yoktur.

Bize vereceği yetkilerin haddi hesabı yoktur.

Fiziksel yaralanmaları olan insanlara, göz zevkimizi bozdukları için maske taktırmak, şişman olan kişilere dar elbiseler giymemeye zorlamak, çarpık bacakları olanlara mini etek giymeyi yasaklamak da bizim en doğal haklarımızdan biri olur.

O zaman ne yapmalıyız ?

Çeşitli dinlerin yobaz anlayışlarında olduğu gibi, kadını baştan aşağıya örtüler altına mı gizlemeliyiz ?

Böyle bir uygulamaya imza atsak dahi sonuca ulaşamayız. Çünkü bu anlayışta, konunun bir yönü açıktadır :))

Bu anlayışların örtünme sınırları, kadını dikkat odağı olmaktan çıkarsa da erkeği dikkat odağı olmaktan çıkaramamaktadır.Çünkü bu anlayışlarda, erkeğe getirilen örtünme yasağı, günümüz toplumlarında, erkeğe getirilen örtünme yasağıyla hemen hemen aynıdır.

Yani kadın, bir şehvet odağı olmaktan çıkarılırken, erkeğin şehvet odağı olmaya devam etmesine izin verilmektedir.Baştan aşağı örtünen bir kadın, erkek için cinsel cazibe odağı olmaktan çıksa da erkek, kadın için cinsel cazibe odağı olmaktan çıkmamaktadır.Bu anlayışın, erkeği cinsel gerilimden kurtaracağı varsayılrsa da kadını cinsel gerilimden kurtaracağı varsayımında bulunulamaz.

Bu anlayış cinsel ayrımcılığa yol açmaktadır.

Çünkü kadın vücudu; bir şer odağı olarak görülüp,

kendini saklaması istenmektedir.Kadın vücudu şer odağı olarak görülmektedir.Çünkü hepimiz biliriz ki; insanlar, kötü olarak niteledikleri nesnelere üstünü örterler.

Erkekler, şer odağı olarak görülmemektedir ki; baştan aşağı örtünme zorunluluğuna tabi tutulmamaktadır.

Peki kadındaki uygulama erkek için de geçerli olsa, eşitlik sağlanabilir mi ?

Sağlanabilir.Ancak o zaman da konun en başına geri dönmüş oluruz.İnsanların birbirini cinsel cazibe odağı olarak görmesini, suç saymaya.

Ne yapacağız ?

İnsanların; bir hayatı paylaşacağı cinsel partnerlerini, hiç görmeden seçmelerini beklemek anlamsızlığına mı düşeceğiz ?

Peki ya ;cinsel cazibenin sergilenmesinin toplumda aldatma olaylarını arttıracaklarını düşünebilir miyiz ?

Hiç sanmıyorum.

Çünkü; geçmişte örtünme olayının sıkı uygulandığı zamanlarda da aldatma olayı, son derece yoğun olarak görülüyordu.Ve hatta, bu durumla başa çıkılmadığı için kurumsallaştırılmıştı.

Nasıl mı ?

Çok eşliliğin serbest bırakılması, fahişelik ve cariyelik denen kadın köle uygulamasıyla.

Bu uygulamalarla; erkekler çok eşliliğin yanında, istedikleri kadar kadına da sahip olabiliyorlardı. Peki; bu çıplaklık eyleminin çocuklar üzerinde, olumsuz bir duruma yol açacağı savunulabilir mi ?

Böyle bir durumun oluşmasına imkan yoktur. Çünkü insanın kendi bedenini, kendi var oluşsal özelliklerini saklamasının bir anlamı yoktur. Çocukların insanların farklı cinsiyet özellikleri gösterdiklerini öğrenmesi, onların gelişimi için bir ihtiyaçtır. Kendini türünü tanımayan insandan gelişim göstermesi beklenemez. Zaten böyle olsaydı, biyoloji diye bir ders olamazdı.

Aslında verdiğimiz çıplaklık örneğindeki mantık, tüm modern yaşam ilkelerinde aynıdır.

Modernlik; insanın başkalarına zarar vermeden, hayatını kolaylaştıran ve zenginleştiren her ilkenin uygulanmasıdır.

İnsanların sıcak karşısında bunalıp çıplak gezmelerinin, açıkladığımız gibi kimseye bir zararı yoktur. İnsan hayatını kolaylaştırır ve fiziksel zorlukları aşmasını sağlar.

Çıplaklığın faydaları, sadece kişisellelikle de sınırlı kalmaz.

Sanatsal faaliyetleri düşünelim. Sanatçı; cinsellelikle ilgili bir problemi ele aldığı anda, çıplaklıktan yararlanamazsa, konuyu çözüme ulaştırmakta problem yaşar. Toplumsal gelişim önünde bir engelle karşılaşmış olur.

Toplumumuzda **daha az yoğunluklu olarak**, modernleşmeye yönelik pek çok uygulama bulunur. Gerek yasa bazında gerek görgü kuralları bazında gerekse toplumsal yaşamın şekillenmesi boyutunda. Toplumsal normların el verdiği ölçüde.

Çıplaklığın daha az yoğunluklu halinin en belirgin örneği, spor karşılaşmalarında ortaya çıkar.

Kadın sporcular, karşılaşmalara modern giysilerle çıkarlar. Kapalı giysiler giymezler.Çünkü kapalı elbiseler, vücut sıcaklığını artırır ve performansın düşmesine neden olur. Tamamen çıplak da değillerdir.Üst taraflarına tişört giyerler.Göğüslerin karşılaşma sırasında savrulup, hareket serbestliğini engellememesi için. Alt taraflarına da mini etek giyerler. Çünkü pantolon gibi giysiler, apış arasından kasma yapacağı için hareket serbestliğini azaltır.

Erkek sporcularsa mini etek giymezler. Çünkü erkeklik organları savrulacağı ve zarar göreceği için hareket serbestliğini engeller. Saliselerin bile; sergilenecek performansı engelleyebileceğini bilen bazı erkek sporcular, yüzme yarışlarında vücut kıllarını dahi keserler.

Tüm bu eylemler, başkalarına zarar vermediği gibi elde edilecek başarılar açısından da kazanım sağlar.

Mantık yine aynıdır.Modernlik.

Sadece serbestlik değil, kısıtlamalar da bu mantık içerisinde kendine yer bulur.

Mesela erkeklerin sakal bırakmasını örnek gösterebiliriz.

Erkeklerin uzun sakal bırakması,
modernliğe aykırıdır.
Çünkü bu uygulamanın
hem kişiye hem de çevresindekilere zararı vardır.

Bir erkeğin uzun sakal bıraktığını düşünelim.

Onunla yemeğe çıkmak, herkes için bir dert haline dönüşür.Çünkü ağızına götürdüğü yemekler ve yağları, sakalları tarafından tutulur.Ayrıca örtülere ve elbiselere düşerek kirliliğe neden olur.Bu nedenlerden dolayı sakalı uzun arkadaşımız, karşısındaki insanların midelerinin bulanmasına ve yıkama masrafına neden olur. Artık kimse onunla yemek yeme hatasına düşmez.

Toplumsal ilişkiler zarar görür.

Burun temizliğini de bu duruma örnek olarak verebiliriz. Yine aynı arkadaş :) tualete gidip burnunu temizlediğinde veya temizlediğini varsaydığında, sümükleri sakalları arasına gizlenip, hiç olmadık bir zamanda insanlara merhaba diyebilir :)

Örneklerin ortak noktası şudur:
Hem kişiye hem de çevresine zarar vermek.
Yani modernliğe sığmamak.

Şimdi de etki alanı ve zarar verme olasılığı yüksek olan başka bir örnek seçelim.

Zararlı madde kullanımı, uygun örnek teşkil eder sanırım.

Ancak; her şeyden önce şunu bilmeliyiz:

Hayatta tamamen iyi yada
tamamen kötü olan hiç bir kavram yoktur.
Yer, zaman ve miktar ayarlandıktan sonra her şey iyidir.
Doğru ayarlanmadığında ise, her şey kötüdür.

Uyuşturucuları düşünün.

Ameliyathanede insan hayatını kurtarıırken
kim onlara kötü diyebilir ?

Alkolü düşünün.Dezenfekte amaçlı kullanılırken, böbrek
taşı düşürürken, kan yapma amaçlı kullanılırken kim ona
kötü diyebilir ? Sevgiyi düşünün.Bir çocuğu şımarık
yaparken, kim ona iyi diyebilir ?

Kin, nefret gibi duyguların bile yararlı olduğu zamanlar
vardır.Haksızlıklara karşı koymamızı sağlar.

Bizim konu alanımız sosyal yaşamla sınırlı olduğundan
daha spesifik bir kritik yapacağız.

Uyuşturucu kullanımının,
günlük hayatta serbest bırakıldığını düşünelim.

Uyuşturucular; kullanan kişiye zarar vermekle birlikte,
başkalarına, doğrudan bir zarar verme özelliğine
sahip değildir.Ancak; dolaylı olarak zarar verme
kapasitesine sahiptir.Kişinin kendi bedeni üzerindeki
tasarrufuna karışmak demokrasilerin harcı değildir.

Her ne kadar modernliğe aykırı, kişinin kendine
zarar veren bir hareket tarzı olsa da.

Ancak başkalarına zarar verme olasılığını ortaya koyduğu
anda, demokrasi diğer vatandaşlarını korumak zorundadır.

Uyuşturucular, insanın fizyolojik ve psikolojik dengesini
aşırı derecede bozan maddelerdir.

Uyuşturucu kullanan insanlar, sanrıların esiri olur.

Devamlı uyuşturucu kullanmak isterler ve bu arzularını dizginleyemezler.Uyuşturucu krizine girerler.

şimdi de uyuşturucu müptelalarının kendilerine ve topluma verebileceği zararları inceleyelim:

Uyuşturucu müptelası kişiler; yaşadıkları sınırların mahiyetine bağlı olarak, istemeden kendi hayatlarını sonlandırabilmektedirler.

Örneğin; kendilerini ateşler içinde yanarak görüp, yüksek yerlerden kendilerini atabilmektedirler.

Ve şehir hayatının sıkışık ortamında, bizim üstümüze düşme olasılıkları hiç de az değildir :)

Uyuşturucu müptelası kişiler; uyuşturucu alma isteklerini dizginleyemediklerinden ve krize girmemek için, görevleri başında da uyuşturucu kullanırlar.

Bir çeşit geçici delilik yaşayan uyuşturucu müptelası kişilerin; insan yaşamına etki edecek meslekler yaptıkları düşünöldüğünde, topluma verecekleri zararın sınırlaması yapılamaz.

Bu sebeplerden dolayı uyuşturucununun hem kişiye hem de topluma zarar verdiği ortaya çıkar.
Serbest bırakılması önlenmelidir.

Uyuşturucuyla ilgili açıklamalarımızı yaptıktan sonra, alkol ve sigara kullanımını da açıklığa kavuşturmamız gerekir.

Alkol kullanımınının az miktarlarda olması, kişiye zarar vermez.

Özellikle şarap, viski, bira gibi alkollü içeceklerin kan yapma, kalp rahatsızlıklarını giderme, böbrek taşı oluşumunu önleme gibi faydaları olduğu bilinmektedir. Bağımlılık yapma süreci de her gün çok denebilecek kullanımda dahi, yirmi seneyi bulabilmektedir.

Alkolün uyuşturucular kadar olmasa da insan psikolojisi üzerinde etkileri önemlidir. Bazı dini öğretiler; alkolün bu özelliğini kullanarak, onu ibadetlerinin bir parçası haline getirmişlerdir.

Çünkü alkolün; insanların gizlediği duygularını, açığa vurmaya kolaylaştırıcı bir özelliği vardır. Bu öğretiler de müritlerinin daha saydam olmalarını sağlayarak, onların ruhsal arınma yolunda daha çabuk yol almalarına destek olmaya çalışmaktadırlar. Az miktarda alkolün kullanılmasını, dini bir ritüel haline getirmişlerdir.

Düşüncelerini ve duygularını açıklamakta zorluk çeken insanların, birkaç kadeh alkolle sıkıntılı durumlarından anlık olarak da olsa kurtuldukları malumdur. Özellikle gösteri işinde olan ve aşık olan kişilerde, sık kullanılan bir çözüm tarzıdır.

Ancak alkolün insan psikolojisi üzerindeki etkileri, doz arttıkça farklılaşmaktadır.

Tahammülsüzlük, saldırganlık ve çılgınlık yapma isteğini arttırmaktadır. Bunun sonuçlarını nadir olarak cinayetler, trafik kazaları ve çeşitli saldırı olaylarında görmekteyiz.

Nadir olarak dememin sebebi şudur:
Alkol kullanan çok fazla insan vardır.

Ve bu tarz olaylara oranladığımızda, çok azı söylediğimiz olumsuzluklara neden olmaktadır.Ancak nadir de olsa etkileri müthiş derecede yıkıcıdır.

Sosyal hayatta iki farklı yüzüyle karşımıza çıkan alkol konusunda, nasıl bir tavır takınmalıyız ?

Bizim esas problemimiz,
az alkol ve aşırı alkol sınırını koyamamamızdır.
Barların bir kişiye, sadece iki kadeh alkol vermekle yükümlü kılındığını düşünelim.Ama kişi başka bir bara gidip, iki tane de orada içebilir.Yada marketlerden satın alabilir.Denetimini yapacak teknolojiye sahip değiliz.

Ayrıca her kişinin bünyesi ve alkole dayanıklılığı farklıdır.

Geçmişte alkolün yasaklandığı dönemleri,
gerek biz gerekse Dünya'da farklı devletler yaşadı.
Ancak ağır ceza içeren yasaklar dahi kullanımını engelleyemedi.Yasadışı yollardan temin edildi ve mafya örgütleri güçlendi.

Tüm bu nedenlerden dolayı alkolün yasaklanması,
mantıklı bir çözüm yolu gibi görünmüyor.

Burada sorumluluk devlete düşüyor.
Vatandaşlarına; alkolün iyi ve kötü yanlarını
eğitimle ve reklamla çok iyi anlatması gerekiyor.
Geriye vatandaşların sağ duyusuna kalmış.

Şimdi de sigarayı ele alalım:

Sigara; uyuşturucu maddeler arasında,
etkileri en az olanıdır.Fiziksel bağımlılık yapmaz.

Sigaranın olumlu etkileri; gerginliği azaltması ve hafızayı güçlendirici etki yapması olarak bilinir. Olumsuz etkileri olarak da akciğer, gırtlak kanseri, nefes darlığı ve damar sertliği gibi pek çok hastalıkta olasılığı arttırıcı bir etmen işlevi görmesidir.

Ancak; pek çok tanıtım afişinde olduğu gibi, direkt ölüm sebebi olduğu düşünceinde değilim.

Çünkü; pek çok insanın yaşam süresinden daha fazla zaman sigara kullanan, pek çok insan bulunmaktadır. Ama olasılık arttırıcı bir özelliği olduğundan dolayı, zararlı sınıfında olduğundan şüphe duymuyorum.

Peki sigara konusunda nasıl bir tavır almalıyız ?

Sigarayı yasaklamanın bir çare olacağını düşünmüyorum.

Çünkü sigara en yaygın kullanımı olan zararlı maddedir. Uyuşturucu ve alkol gibi, etkileri toplumsal olarak zarar verici değildir. Sigara müptelası olduğu için kimse cinayet işlemez yada hırsızlık yapmaz.

Hastalıklarda olasılığı arttırıcı özelliğinden dolayı bile yasaklanması düşünülemez.

Çünkü böyle bir anlayışı getirirsek, sonu olmayan bir yola da girmiş oluruz.

Örneğin; patates kızartmasının şişmanlık ve dolayısıyla kalp ve damar hastalıklarındaki olasılık arttırıcılığından dolayı, onu da yasak altına almamız gerekir. Tüm yağlı ve tuzlu yiyecekler, bu yasak kapsamında değerlendirilebilir.

Sigara konusuna değinmişken, esrar tarzı uyuşturucuların durumunu da ele almamız gerekir.

Esrar tarzı uyuşturucular, eroin ve kokain gibi yüksek etki düzeyine sahip uyuşturucular değildir. İnsanın gerginliğini üstünden almakla birlikte, aşırı kullanım olmadıktan sonra, sınırlara ve vücudun dengesini aşırı derecede bozma özelliğine sahip değildirler.

Bazı bilim çevrelerince,
üst düzey bir sigara olarak görülür.
Özgürlükler ülkesi olarak görülen Hollanda'da,
aşırı düzeyde olmamak koşuluyla serbest bırakılmıştır.

Ben Hollanda'nın uygulamasına katılmıyorum.

Esrar tarzı uyuşturucular, üst düzey sigaralar olabilir.
Ancak; alkol konusunda belirttiğimiz gibi,
aşırı düzeyde alınmamasını garanti etmenin
bir yolu yoktur. Aşırı düzeyde kullanımında,
erooin tarzı bir etki bırakabilecek olan bir maddenin
kullanımının serbest bırakılması,
son derece sakıncalıdır.

Çünkü aşırı doz, vücut dengesinin ciddi boyutlarda bozulmasına ve bunun sonucunda sınırlara, cinayetlere, intihar niteliği kazanacak hareketlere neden olacaktır.

Konunun bir de çocuklar ve ergenlerle, yani reşit olma yaşına gelmemiş kişilerle olan bağlantısı vardır.

Günümüzde bir insanın, başka bir insanın sorumluluğunun altına sokulabilmesinin tek sebebi, onun doğumuna sebep olmaktır.

Eskiden insanın doğal olarak sahip olduğu, engellenemeyen cinselliğini yaşaması, ona çocuğu zorunlu olarak getirirdi. Yani cinselliğini yaşadıkça, çocuk isteyip istememek insanın tasarrufunda değildi.

Ancak günümüzde doğum kontrolü biliniyor ve uygulanıyor. Çocuklarını bilerek ve isteyerek Dünya'ya getiren insanlar, çocuk yetişme dönemini tamamlayana kadar ona bakmakla yükümlüdürler. Fiziksel gelişimlerini tamamlayana kadar, çocukların sorumlulukları ebeveynlerde ve devlettedir.

Zararlı maddelerin, bedensel gelişimi olumsuz etkilediği kesindir. Öyleyse devletin; çocukları zararlı maddelerin kullanımından koruması zorunludur.

Çocuklar; fiziksel gelişimlerini tamamlayınca, bedenlerine nasıl davranacakları kendi tasarruflarındadır. Ancak; o zamana kadar devlet onları korumak, teşvik edici her türlü unsuru da onlardan uzak tutmak zorundadır. Bu bağlamda zararlı maddelerin kullanımı, çocuklar için kesinlikle yasak olmalıdır.

Sonuç olarak diyebilirsiniz ki; **Sosyal yaşamda;** uyuşturucular dışında, dozağ tutturulduğunda zararlı maddelerin belli faydaları vardır. Ama bu faydalar, daha değişik yollarla da elde edilebilir.

Ancak; şunu da unutmamalıyız: İnsanların; topluma zarar vermeden ihtiyaçlarını karşılama yollarından hangisini seçeceğine karar vermek, demokratik yönetimlerin harcı değildir.

3. KISIM

Düşünce özgürlüğü,
başkasına zarar vermeden her şeyin söylenmesi olarak
ifade edilir.

Ancak düşünmeyi, zaten kimse engelleyemez.
Düşünce engellenemediğine göre, düşündüklerimizin
bazılarını söylememiz yasaklanmaktadır.
Yani düşünce, günümüzde hala suçtur.

İnsan pek çok şeyin planını yapabilir.
Birini öldürmek için, cinayet planı dahi hazırlayabilir.
Ama sonuçta bu eylemi gerçekleştirmediyse yada
gerçekleştirmek için fiilen harekete geçmediyse,
suçlu sayılamaz.

Çünkü, hukukun işi eylemleri yargılamaktır.

Hangimiz; bizi kızdıran insanlara karşı,
suç ihtiva eden düşünceler içine girmemiştir ki ?

Eğer bunları da suç kapsamında saysaydık,
hepimizin hapisanede olması gerekirdi.
Tabi bize hapse atacak kolluk kuvvetleri bulabilirsek :)

O zaman şu soru karşımıza çıkar:
Demokrasinin bize getirdiği kazanımı ne olmuştur ?

Namık Kemal'in, demokrasinin getirdiği kazanımı hicvettiği
şiiirine kulak verelim.

Kıtalar

3

İstibdat (baskıcı dönem) zamanında söz söylemek yasaktı.
Ağlatırdı hükümet ağzını açanın anasını
Hürriyet devrindeyiz şimdi, kural değişti.
Söyletirler evvela sonra s....ler ananı.

Şu an Dünya'nın; demokrasi konusunda,
Namık Kemal'in hicvettiğinden :) çok daha ileri bir
konumda olduğu kaçınılmaz. Ancak hala demokrasi
konusunda, çok ciddi problemlerimiz olduğu da açık.

Bundan sanırım 15 sene önce,
düşünce özgürlüğünün gerekliliğini anlattığım şiirimi,
sizlerle paylaşmak istiyorum.

TEK VÜCUT

insanların tarihleri boyunca sahneledikleri
katıp düşüncelerine diğerlerini
tek vücut olmak özlemleriydi
akıl yolu birdi
ancak bazılarının aklını başına getirebilmek için
silahları icat etmek gerekti
yoksa nasıl engellenebilirdi ki
komünistlerin, faşistlerin, kökten dincilerin ...
iğrenç ve sapık düşünceleri

Ne hilafet ne proleterya diktatörlüğü istemek
ne de ırkçı düşünceler içinde olmak ve
bunları deklare etmek suç olmamalı.

Bu düşüncelere saygı duymuyorsak bile,
bu düşüncelere sahip insanlara
saygı duymak zorundayız.

Şöyle bir soru sorabilirsiniz:

Demokrasiden yana olanlar, neden demokrasi karşıtlarını
savunma gereği hissederler ?

Çünkü demokrasiyi savunanlar, demokrasiyi bir yaşam
biçimi olarak görürler. Herhalde demokrasiyi
savunanlardan kendilerini tanımlamaları istense,
ilk akıllarına gelecek olan sözlerden biri,
Atatürk'ün şu sözü olur:

Özgürlük benim karakterimdir.

Demokrasi karşıtlarına sahip çıkmak, demokrasinin
vazgeçilmez bir gereğidir. Çünkü demokrasi, bir hoşgörü
yönetimidir. **Demokrasi bir hoşgörü sistemi olduğu için
de kendini koruyabilmek için demokrasi karşıtlarını
korumalıdır.** Paradoks gibi görünen bir önerme olduğunun
farkındayım. O yüzden hemen açıklamasını yapayım:

İnsanlar; farklı düşüncelerinden ötürü
kötü muameleye maruz kalırlarsa,
sonu olmayan yok edici bir mekanizmanın önu açılmış olur.

Çünkü; farklı düşüncede olan kişiler,
sadece karşıt sistemler içinde var olmazlar.

Demokratik yönetimlerin kendi içinde de farklı düşüncede olan insanlar vardır.

Demokrat insanlar arasında; ekonomi, eğitim, kültür gibi alanlarda farklı düşüncelere sahip pek çok grup bulunur.

Eğer sisteme; farklı düşüncelerin zorbalıkla susturulması veya yok edilmesi anlayışı adapte edilirse, sistemin kendi içindeki insanlar kısa süre içerisinde birbirlerini de bu mantıkla ekarte etmeye çalışacaklardır. Birbirlerini sistemin düşmanı olarak görmeye başlayacaklardır. Bu da demokrasinin sonu, despotluğun başladığı an olacaktır.

İnsanlar doğal olarak kendi hatalarını görmekte, başkaları kadar usta değildir. Ve herkes kendini en akıllı görme eğilimindedir. Hani bir hikaye vardır. Konuyu çok iyi özetler. Herkesin aklını pazara çıkarmışlar. Herkes yine kendi aklını almış :)

İnsanların oluşturduğu sosyal sistemler de bu mantıktan pek farklı işlemez. Demokrasiyi onlardan ayıran hoşgörüdür.

Ve olgun insanlar şunları bilirler:

Her eleştiri insanın kendini geliştirmesi için bir fırsattır. Yanlışlarınızı görmenizi yada insanlara kendinizi daha iyi anlatmanız gerektiğini ortaya koyar. Kazanan yine siz olursunuz.

Tartışmalarda kaybeden yoktur. Tartışmada fikrinizin yanlış çıkması, onu değiştirmenizi ve ileride hata yapmamanızı sağlar. Kazanan yine siz olursunuz.

Sistem olarak da eleştirilere ve tartışmalara
sonsuz özgürlük tanıyan demokrasi,
bu açıdan en iyi sistemdir.

Ayrıca şu asla unutulmamalıdır :

Demokrasi karşıtları, uzaydan Dünya'mıza ışınlanmış
değillerdir. Onlar bizim toplumumuzun,
bizim eğitim sistemimizin ürünüdürler.
Dolayısıyla, suçlu biraz da kendimizde aramalıyız.

Devletler düşünceyi suç sayarak,
kendi üstülerine düşen görevden kaçmaktadırlar.
Devletler layıkıyla yapamadıkları işlerini;
halının altına, cezaevlerine gizlemek istemektedir.
Böylece işi kolayca halledebileceklerini düşünmektedirler.

Ne kadar yanıldıklarını anlamak için;
Dünya'daki demokrasi karşıtlarının ve demokratik olmayan
devletlerin çokluğunu düşünmeleri yeterlidir.

Bir düşünceyle mücadele edebilmenin tek yolu,
başka bir düşüncedir.
İnsanların düşüncelerini zorla değiştirmek isterseniz,
bunu asla gerçekleştiremezsiniz.

Siz ne dersenez deyin, neyle korkutursanız korkutun,
insan ancak kendi inandığı,
tamamıyla kendi düşünce süzgecinden geçirip kabul ettiği
kavramların peşinden gider.

Eğer bu anlayışınızda diretirseniz,
düşünce yer altına inip akıl almaz bir tepki olsa da
terör örgütü olarak karşınıza çıkabilir.

Normalde pek fazla ilgi uyandırmayacak düşünceler dahi büyük bir dikkat çekmeyi başarır.

Yasaklı olmanın, Adem ve Havva'dan bu yana, insanlık üzerindeki dayanılmaz çekiciliği malumdur :)

Ayrıca sistemden memnun olmayan, önemli bir kitle de sırf bu yüzden düşüncenin içine girebilir. Bunun en güzel örneğini, Avrupa'da ikinci sınıf vatandaş muamelesi gören göçmen insanlar oluşturur.

Toplumdan gerek eğitim gerek kültür gerekse ekonomik koşulları nedeniyle dışlanan insanların sergiledikleri tutum dikkat çekicidir.

Dışlanmak, yokmuş gibi davranılmak insanlar üzerinde çok güçlü bir etkiye sahiptir. Psikolojinin bulgularına göre, insanların kendilerine yapılmasını istemediği hareketlerin başında görmezden gelinmek vardır.

Varlığının bir değerinin olmadığı düşünülmesi, insanlara nefret edilmekten bile daha acı gelmemektedir.

Bu durum karşısında, insanların tepkisi ne olmaktadır ?

Önemli kısmı, görülür olmak için; kendini görmezden gelen kültüre benzemeye çalışır.

Ancak hiç de azımsanmayacak kesimse, yine görülür olmak için; egemen kültürün tüm öğelerine, karşı çıkma yolunu seçmektedir.

Yaşadıkları sosyolojik yabancılaşma, onları sisteme düşman etmektedir.

Düşmanımın düşmanı dostumdur mantığıyla, egemen kültürün tüm düşmanlarını dost bilmektedir.

Sistem her neyi yasaklıyorsa, onun dostu olmaktadır.
Egemen kültürün, Dünya'nın en güçlü demokrasisine sahip
olması dahi onlar için bir önem taşımamaktadır.

Buna kendi hayatınızdan da örnekler bulabilirsiniz.
Arkadaşlık etmek istediğiniz ve ona yakınlaşmak için
eylemlerde bulunduğunuz kişi; sizi görmezden geliyorsa,
siz yokmuşçasına davranıyorsa, ona kendinizi beğendirmek
için çeşitli eylemlerde bulunmak zorunda kalırsınız.
O da sonuç vermezse, nihai çareniz başkalarıyla arkadaş
olmaktır. Onun düşmanı olan kişiler de buna dahil.

Belki de özellikle o kişilerle.
Her ne kadar isteklerinizi karşılamasalar da.

Ve sizi görmezden geldiği için,
ona belirgin bir nefret hissiyle yaklaşmanız da
son derece doğal bir durumdur.

Size gizli bir düşmanlık beslediğini öğrendiğinizde,
sizi görmezden gelmesinin sebebinin
sizi kendine rakip görmesi olduğunu anladığınızda da
içinizin rahatlaması kadar doğal.

Demokrasinin diğer düşüncelerden korkmamasını
gerektirecek sebepler, sadece bunlar değildir.
İdeoloji olarak herhangi bir hayat görüşünün,
demokrasiye rakip olması mümkün değildir.

Çünkü demokrasi; doğası gereği, bilimsel olarak
kanıtlanmış olan gerçekleri uygulamayı zorunlu kılar.
Bilimsel olarak kanıtlanmış gerçeklerden oluşan bir
sistemi, başka bir sistemin alt edebilmesine
imkan yoktur.

Bu öyle bir dinamik yapıdır ki; diğer sistemlerin ortaya çıkardığı bilimsel gerçekleri de alıp, uygulama zorunluluğunu doğurur. Böylece daha da mükemmelleşir.

Ayrıca demokrasi; halkın, toplumsal yaşamı sağlamak için gerekli olan, akla dayanan ama bilimsel olarak kanıtlanmamış düşüncelerden, hangisinin uygulanacağına karar verdiği bir sistemdir.

Bu karar verme işlemini özgür bir ortamda gerçekleştirdiği için de ortaya çıkan aksaklıklar sistemden kaynaklanmaz.

Demokrasi, az öncede bahsettiğim gibi diğer sistemlerden beslenir. Düşüncenin mahiyeti her ne olursa olsun, ondan kendisi için kazanımlar elde eder.

Şiddete dayalı bir sistem dahi olsa; demokrasi onu bilmek, eğer kayda değer yanları varsa, kendi sistemi içine almak ve zararlı yönleri karşısında savunma hattını oluşturmak zorundadır.

Demokrasi halkın katılımıyla gerçekleşen bir sistem olduğu ve kararlar ortaklaşa alındığı için de herkesin bu düşüncelerden haberdar olması gereklidir.

Bu düşüncelerin, halkı olumsuz etkileme olasılığı da bulunmamaktadır. Çünkü demokratik devlet, olumsuzluklar karşısında halkı uyarma gücüne sahiptir.

Propaganda üstünlüğü, ezici çoğunlukla devletin elindedir. Hiç bir güç, devletin olanaklarıyla başa çıkamaz.

Bunun için, sadece okulları düşünmemiz bile yeterlidir.

En az 12 sene zorunlu eğitimin uygulandığı demokratik devletler, gerek okuldaki eğitim gerek okul dışı eğitim gerekse üniversiteler vasıtasıyla bu sistemlerin maskesini indirme gücüne fazlasıyla sahiptir.

Bunun yanında;
sahip olduğu medya gücü ve kampanyalar,
sistemin korunmasını maksimum seviyeye getirir.

Tabi ki; demokrasi sağlıklı bir biçimde uygulanıyorsa.

Halk dalkavukluğu adına,
gerek ırkçı gerek dinsel hurafelere gerekse
despot anlayışlara göz yumuyorsa.

Çağın gereklerine göre kendini yeniliyorsa.

Eğer bilimin, hurafelerle ve ırkçılık gibi
insan hak ve özgürlüklerini kısıtlayan ideolojilerle
düşünsel olarak hesaplaşması sağlanmamışsa,
halkın da bu ideolojilere kanmalarına şaşmamak gerekir.

Demokrasi çağın gereklerine göre kendini yenilememişse,
açık verdiği alanlardan bu sistemlerce darbeler alması
son derece doğaldır.

O zaman da demokrasi;
cezaevlerini, hak ve özgürlük kısıtlamalarını kullanan
diğer sistemlerden bir farkı kalmaksızın,
kendini korumaya mecbur kalır.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 22

Bilge Adam: İnançlarla aramın hoş olmadığı, sadece inanç karşıtı filozofları okuduğum, zararlı madde kullanımını yoğun yaşadığım bir dönemim olmuştu hayatımda.

Nisa: Kaç yaşlarındaydın ? Hangi filozofları okuyordun ?

Bilge Adam: 18-19.Genelde Nietzsche ve Sartre.

Nisa: O yaşlarda, bu kadar ağır meselelerle meşgul olmak, seni derinden etkilemiş olmalı.

Bilge Adam: Ne demezsin.
Rüyalarım da bile, uzun süre rahat yüzü görmedim.

Nisa: Kabuslar mı ? Anlatsana.

Bilge Adam: Olmaz.Bu gece senin çılgınlıklar atarak, bana lanetler okumanı istemiyorum.

Nisa: Hadi, pislik yapma da anlat.

Bilge Adam: Tamam.Sen kaçındın.

Ölmüştüm ve cehenneme gitmiştim.
Çok büyük bir kalabalığın oluşturduğu
kuyruğun içindeydim.
Herkes sırayla, içinde ateşlerin yandığı
devasa bir kazana doğru ilerliyordu.

Cehennem zebanileri sırası geleni o ateşin içine atıyordu.

Nihal: Eee, sonra.

Bilge Adam: Kazana atılan kişi, korkunç çılgınlıklar atıyordu.
Ve onun atılmasıyla birlikte,
kazandan müthiş bir alev topu yükseliyordu.

Olamaz, böyle bir şey olamaz diyordum.
Nasıl böylesine yanılabilirdim diyordum kendi kendime.

Sonra etrafıma baktığımda; önümde Nietzsche'nin,
arkamda ise Sartre'nin olduğunu gördüm.

Sartre'nin ve Nietzsche'nin yakasına yapışarak,
beni kandırdınız diye onlara bağırırmaya başladım.

Onlar da bana,
ne bağıırıyorsun, biz de yanıyoruz işte dediler.

Nisa: Tanrı, sana mesaj göndermiş de sen anlamamışsın.

Bilge Adam: Benimle özel olarak ilgilenmesi gurur verici.
Ama beni bu kadar korkutmadan mesaj gönderseydi,
daha iyi olurdu.Mesela cenneti gösterseydi.

Nisa: O zaman bu kadar etkili olur muydu ?

Bilge Adam: Çok Makyevelist bir tavır içinde gördüm seni.
Korkunun Tanrı'sının cennet gibi güzellikler yaratacağına
kim inanabilir ki ?

DELİLİK VE SUÇ

Delilik çağımızın önemli problemlerinden biri.
Delik hem kişiyi hem de toplumu etkiliyor.

Deliliğin toplumsal olarak bir problem teşkil etmesinin
nedeni ise deliliğin suçla olan bağı.

Maalesef; bir toplumda en vahşi cinayetler ve
en akıl almaz :) suçlar,
genelde deliler tarafından işleniyor.

Delilerin işlediği cinayetler ve diğer suçlar,
ceza kapsamında değerlendirilmiyor. Bu suçlar;
delilerin kendi isteği doğrultusunda işlediği suçlar olarak
görülmeyp, deliler sadece tedavi altına alınıyorlar.

Bu durum, toplumda adaletsizlik duygusunun
ortaya çıkmasına neden oluyor.

Çünkü işlediği suç karşısında; yirmi sene hapis yatması
gerekten kişi dört veya beş sene akıl hastanesinde
yattıktan sonra, özgür olabiliyor. Suçtan muaf tutulduğu
için de toplumun korkulu rüyası olarak içimizde gezinmeye
devam ediyor. Ayrıca; bu durumun farkında olan diğer
suçlular, işledikleri suçlardan kurtulabilmek için
delilik kavramının arkasına sığınabiliyorlar.

Bence delilik, suçtan muaf olmayı gerektirmez.

Çünkü; delilikte yaşanan kendinden geçmişlik durumunu
her insan, her gün yaşamaktadır.

Bize yapılan haksızlıklar karşısında, kızgınlıktan delirmiş :) olduğumuz bir zamanda, kim bizim gerçek kişiliğimizin o an ki biz olduğunu söyleyebilir ?

İnsanlar delilikten pek de farklı olmayan psikolojik geçiş durumlarını, devamlı yaşarlar. Bu insan doğasının bir özelliğidir.

Deliliğinse bundan farkı; normal insanların kısa süreli yaşadıkları gelgitlerin, deliler tarafından çok daha uzun süre yaşanmasıdır.

Bu gelgitler; normal bir insan tarafından yaşandığında, süre oranında suç artmaktadır. Suç işleyen kişide; sinirlilik durumu ne kadar uzun sürerse, o kadar fazla suç ortaya çıkmaktadır. Alacağı ceza da artmaktadır.

Delilikte de bundan farklı bir durum oluşmaz aslında. Deli; yaşadığı sinirlilik anının uzunluğundan dolayı, seri katil olur.Yada inanılmaz işkenceler yapacak kadar uzun süre, suç işlemi devamlıdır.

Ayrıca şu da unutulmamalıdır: sinirlilik, nefret, kin bunların hepsi birer savunma mekanizması niteliği taşır.

Normal insanlar, kendilerini tehlikede gördükleri zaman bu tip davranışları sergilerler.

Delilik de bir savunma mekanizmasıdır.

Deliler yaşadıkları hayattan memnun olmadıkları, o hayatla başa çıkamadıkları için kendilerine hayalden bir dünya kurarlar.

O dünya tamamıyla kendilerine aittir.
Her şey onların istekleri doğrultusunda gelişir.
Çünkü her şeyi nasıl görmek istiyorlarsa, öyle görürler.
Bu dünyanın dertlerinden,
çilelerinden bir kaçış yolu yaratırlar kendilerine.

Deliler, yarattıkları dünyanın yapaylığının
farkında olmazlar.

Ama bu normal insanlar için de geçerlidir.

Sinirlilik anında, normal insanlar da ne yaptıklarını
bilmezler.Yaşadığı hayattan memnun olmadıkları,
o hayatla başa çıkamadıkları için; kendilerine yeni bir
dünya kurmaya çalışırlar.O dünyada her şeyin, kendi
istekleri doğrultusunda gelişmesi için eylemde bulunurlar.

Ama bu onları, işledikleri suç karşısında ceza görmekten
men etmez.

Ayrıca; delilikteki kendinden geçiş ve genel halin
farklılaşması, uyuşturucu müptelaları gibi madde
bağımlılarının hepsinde görülmektedir.
Onlar da bir suç işlediklerinde
cezadan muaf olmamaktadırlar.

Yani kendini bilmezlik insanlar için her durumda,
yapılan suça bir mazeret olarak kabul edilmemektedir.

Bu yüzden delilerin işledikleri suçlar da
cezadan muaf olmamalıdır.

Madde bağımlılarının, sinir krizi geçirenlerin veya delilerin
durumları işledikleri suç için hafifletici sebep olabilir.

Ancak suçtan muafiyeti getiremez.

Delilerin, madde bağımlılarının, sinir krizi geçirenlerin durumun vahameti oranında tıbbi rehabilitasyona alınmaları son derece normaldir.

Gereklidir.

Ancak işledikleri suçun cezasını da tıbbi tedavileri bittikten sonra tedavi süresi toplam cezadan düşülerek çekmelidirler.

(Cezanın uygulanışı diğer suçlardan farklı koşullarda olabilir.)

Çünkü artık, eski hallerine dönmüş olurlar. Sinir krizi geçen yada madde bağımlılığından kurtulan bir insandan farkları kalmaz.

Ayrıca deliliğe karar vermek, son derece zor bir karardır. Ve profesyonel suçlular, delilik belirtilerini taklit ederek kendilerini deliymiş gibi gösterebilirler.

Yada rüşvetle kendilerini deli gibi göstermesi için doktorları satın alabilirler.

Deliliğin ceza muafiyetinden çıkarılmasıyla, toplumdaki adalet duygusunun yara alması önenebilir.

Deliliğin işlenen suçlardan bir kaçış yolu olarak görülmesi de engellenebilir.

FUTBOLUN GELECEĞİ

1. BÖLÜM

Futbolun daha güzelleşmesini sağlayacak
muhteşem fikirlerim var :)

Duy sesimi FİFA, duy sesimi UEFA.
İşte bu gelecekteki futbolun ayak sesleri :)

Her şeyden önce,
aslan yattığı yerden belli olur lafından yola çıkalım.

Futbol sahasının boyutlarının,
olması gerekenden fazla tutulduğunu düşünüyorum.

Bu düşüncemin ana sebebi, futbolcuların
ikinci yarının ortalarına doğru
yorgunluk belirtileri göstermeye başlamalarıdır.

Bizler futbol maçlarına sert şutlar, şık çalımalar,
koordine ataklar izlemek için gideriz.

Dilleri dışarı çıkmış futbolculardan,
bunu beklememizin ayıp olacağını düşünüyorum :)

Bu yanlış, maç esnasında farklı biçimlerde oyuna etki
eder. Bedensel olarak yorulan oyuncuların, beyinsel
aktiviteleri de düşer.

Koordine ataklar, şık çalımlar yapmak, akıl dolu goller atmak için gerekli olan düşünsel faaliyeti göstermekte, problem yaşarlar.

Bu durumun farkında olan teknik direktörler ve futbolcular, kondisyonlarını maçın tamamına yayabilmek için enerjilerini tasarruflu kullanma yolunu seçerler.

Bu da oyunun bazı bölümlerinde, temponun iyice düşmesine neden olur.Maç sıkıcı bir hal alır.

Sahanın büyüklüğü, seyircinin oyunu takip edebilme kapasitesini de düşürür.Bu durum özellikle, maçı televizyondan seyredenler için çok önemli bir sorundur.

Futbolda topla oynanan alan kadar, topun olmadığı alan da önem taşır.

Örneğin; sıkı savunmayı aşmak için topsuz alandan yapılan bindirmeler, sıkışan oyunu açmanın en iyi yollarından biridir.Kameralar topun olduğu alana yoğunlaştığı için, topsuz bindirme yapan oyuncuların durumları ve akıl dolu gol pozisyonlarının oluşumları tam olarak görülemez.

Maç esnasında, tekrar gösterimle durum telafi edilmeye çalışılsa da bu pek etkili olmaz.

Çünkü futbolda, bu tip hareketler bir bütünlüğün parçası olduğu için, bir resmi yarım yarım görmekten başka bir etki sağlamaz.

Aynı durum; takım saldırı halindeyken, kendi savunma oyuncularının aldığı pozisyonun görülememesinde de kendini gösterir :)

Rakip takımın forvet oyuncularına karşı alınan pozisyonlar, kontra ataklarda yenilen gollerin önemli sebeplerinden birini oluşturmaktadır.Saha boyutları küçültüldüğünde, bu olumsuzluk da azalacaktır.

Sahanın büyüklüğü,
futboldaki oyuncu çeşitlerine de etki eder.

Futbolla ilgilenenler bilirler ki; genelde teknik futbolcuların fiziksel performansları, düşüktür. Çünkü antrenman yaparken, iki çeşit eğitimden birine ağırlık vermek zorunda kalınır.Ya fiziksel kapasiteye önem verilir, yada teknik kapasiteye.

Fiziksel kapasite futbol için ikinci plandadır.

Fiziksel kapasitenin ön planda olduğu alan atletizmdir. Çünkü hiç kimse futbol maçlarına, deli gibi koşan insanları görmeye gelmez.Az önce de açıkladığımız gibi insanlar; futbol maçlarına sert şutlar, sık çalımlar, koordine ataklar izlemek için gider.Tabi ki bu eylemleri gerçekleştirmek için, belli bir fiziksel kapasiteye ihtiyaç vardır.

Ancak; futbol sahasının büyüklüğü, teknik kapasitesi yüksek oyuncuların yanında, teknik kapasitesi çok az olan futbolcu tipinin de oluşmasına neden olur.Ve her takımda, oyunun fiziksel yükünü çekecek dört veya beş futbolcu bulunur.Bu futbolcular, taraftarlara seyir zevki vermez.

Futboldan alınan zevki azaltır.Ama bu tip oyuncular, zorunluluktan dolayı takımda kendilerine yer bulurlar.

Eğer futbol sahası bu kadar büyük olmasaydı, tüm futbolcular seyir zevki veren, teknik kapasitesi yüksek futbolculardan oluşurdu.Bu da futbolu çok daha güzel bir spor haline getirirdi.

2. BÖLÜM

Futboldan alınan zevkin düşmesine yol açan diğer bir etmen de oyunun süresidir.

Futbol maçları, genelde bir buçuk saat üzerinden oynanır. Ancak kupa maçlarında süre; yüz yirmi, yüz otuz dakikaya kadar çıkabilmektedir. Bu süre tüm maç boyunca, hızlı ve akıl dolu bir oyunun sergilenmesine olanak vermez.

Futbol sahasının büyüklüğüyle oynanmasa da sadece süresi kısaltılsa gibi bir öneri getirilse de bu beklenen kazancı sağlamaz. Çünkü süre kısaltılsa da saha büyüklüğü ekarte edilemez. Ne kadar hızlı olursanız olun, yüz yirmi metreye varan sahada, bir uçtan bir uca gitmeniz atletizm şampiyonu bile olsanız, en az on iki saniye durer. Bir de bunu takım halinde ve topu sürerek yapmaya çalıştığınızda, en iyi ihtimalle en az yarım dakikanızı alır. Bu da çok kişiyle atak yapmayı zorlaştıracığı için futboldan alınan zevki düşürür.

Ayrıca, futbolda top kaybedişler çok sık yaşanır. Her top kaybedişte; rakip kaleye gidiş, zamanla yorulan futbolcuların aynı mesafeyi, çok daha uzun sürede almalarına ve oyun hızının iyice düşmesine neden olur. Bu da futbolda belli oranda sıkıcılığa neden olur.

Saha büyüklüğünün televizyon izleyicileri için oluşturduğu handikabı da zaten açıklamıştık.

Bu sebeplerden dolayı, futboldaki maç süresinin kesinlikle kısaltılması gerekir.

3. BÖLÜM

Futboldan alınan zevki azaltan diğerk bir etmen de verilen cezalardır.

Futbolda, bazı spor olduğu kabul edilen ama spor olmayan boks, güreş gibi branşlardaki vahşetten eser yoktur. Rakibe yumruk atma, düşürme, itme vb. uygulamalar ceza sebebidir.

Futbolcular, yalnızca topa müdahale etmek zorundadırlar. Başka bir futbolcuyu sakatlayıcı, ona zarar verici her hareket, istemeden dahi yapılsa cezalandırılır. Verilen cezaların süresi de altı aya kadar varabilir.

Futbolda; rakibi sakatlamaya yönelik hareketin, mutlaka gerçekleşmesi gerekmez. Futbolda, rakibe tekme atmaya yeltenmek bile oyundan atılma cezasına tabidir.

Hareketin sakatlama riski taşınması yada o niyette olduğunun düşünülmesi dahi ceza için yeterlidir. Mesela, ayağın rakip için tehlikeli şekilde kalkmasını örnek olarak gösterebiliriz. Bu ceza sebebidir.

Teoride son derece güzel olan kuralların, uygulamasında ise bazı problemler yaşanmaktadır.

Rakibe temas konusunda, oyun sırasında fazla müsamahalı davranılmaktadır.

Örneğin gol vuruşu yapan bir futbolcunun omzuna, defans oyuncusunun elini koyması es geçilmektedir.

Sebeup olarak da oyuncunun dengesinin bozulmaması,
atışı yapması önünde
bir engel oluşturmaması gösterilmektedir.
Bu son derece yanlış bir uygulamadır.

Çünkü her etkinin oluşturacağı, bir de tepki vardır.
Tam topa vurmaya konsantre olmuş bir futbolcunun;
omzuna elinizi koymanız, son derece yoğun konsantrasyonu
isteyen gol atma işindeki konsantrasyonu azaltır.
Bu da oyuncuların
gol becerilerinin engellenmesi anlamı taşır.

Futbolu güzelleştiren en önemli unsurun
gol olduğunu düşündüğümüzde, bu tür pozisyonların,
direkt olarak ceza kapsamına alınması gerekliliği de
kendiliğinden ortaya çıkar.

Zaten bir futbolcunun elinin yada vücudunun başka bir
kısmının, diğer bir futbolcunun vücuduna temasının, omuz
omuza mücadele dışında mantıklı bir açıklaması da yoktur.

Ancak duygusal nedenler ileri sürülebilir :)
Ama futbolla ilgisi yoktur :)

Bu uygulama, hakemler açısından da olumsuz sonuçlara
yol açar.Hakemler; futbolcuların birbiriyle temaslarının,
oyuncuların pozisyonlarına etki edip etmediğine
karar vermek gibi öznel yargılarda bulunmak zorunda
bırakılmamalıdır.Kimi futbolcu için denge bozmayan
hareketler, diğer futbolcu için
dengeyi bozan hareketler olabilir.

Bu futbolcunun ne kadar güçlü olduğuyula ilgilidir.
Hakemlerin; bir futbolcunun ne kadar güçlü olduğuna dair
kararlar vermek için ellerinde geçerli bir kriter yoktur.

Güçlü olduğu varsayılan bir futbolcu,
o gün güçsüz durumda da bulunabilir.

Oyuncuların omuz omuza mücadelesi dışında,
birbirleriyle temaslarının kesinlikle yasaklanması
gerekmektedir.Sadece gol pozisyonlarında değil,
oyunun her anında uygulanmalıdır.

Bu uygulamanın başta penaltı olmak üzere cezaların
artmasına yol açacağı kesindir.Ama zamanla alışılacaktır.

Arada belli bir mesafenin korunması,
rakibe yapışmayı önleyecek ve diğer oyuncunun
çalım atma, gol pozisyonuna girme gibi eylemlerini
baltamayacaktır.Bu da futboldan alınan zevki
arttıracaktır.Aynı zamanda, sakatlanmaların yaşanmasının
da azalmasını sağlayacaktır.

Çünkü hareket halindeki futbolculara yapılan en küçük bir
temas dahi; futbolcuların yere ters basmasına yol açarak,
liflerinin atması ve diz dönmesi gibi
sağlık problemlerinin ortaya çıkmasına neden olur.
Bu durumlar örneklerle çoğaltılabilir.

Futbolda değişmesi gereken cezalardan biri de
taç cezasıdır.Futbolda esas olan; oyunun bütünlüğünün,
akışının bozulmamasıdır.Eğer bozuluyorsa da
oyunun akışını bozan takıma, bunu bir daha yapmamasını
sağlayacak cezalar verilmesidir.

Topu taca atma; sıkışan takımların çok fazla
başvurdukları, oyunu durdurma yöntemidir.
Köşe atışlarından ise kaçınılır.Müdafaadaki takımlar,
top köşe atışına çıkmasını diye yırtınırlar.
Yada en son çare olarak görürler.

Taç atışını ise fazla önemsemezler.

Sebebi de taç atışının elle kullanılması ve
etki gücünün zayıflığıdır.

Dolayısıyla müdafaadaki takımlar, taç cezasını kendileri
için tehdit unsuru olarak görmezler.
Bu yüzden her sıkıştıklarında topu taca atarlar.

Tacı elle atmanın manası yoktur.
Futbol elle değil, ayakla oynamaya müsait bir oyundur.
Topu elle oyuna sokma zorunluluğu getirirseniz,
saldırı yapan ve oyunu güzelleştiren takımı
cezalandırmış olursunuz.

Taç atışlarının uygulanması,
köşe atışlarınıninkiyle aynı olmalıdır.
Ki böylece; ceza sahasına gol vuruşu getirebilecek
bir serbest atışa dönüşebilsin.

Müdafaadaki takımlar da gol pozisyonu oluşumlarını
engellemenin legal yollarını arasınlar.
Oyunun durmasına sebep olup,
maçtan alınan zevki engellemesinler.

4. BÖLÜM

Futboldan alınan zevki arttıracak başka bir uygulamada,
oyuncu değiştirme kurallarının mantıksızlığının
sonlandırılmasında yatar.

Futbolda her takım on sekiz kişilik kadrolar oluşturur.
Futbol on bir kişi ile oynanır.

On sekiz kişilik kadro oluşturmanın nedeni ise
sakatlanmaların yaşanması,
futbolculardan verim alınamaması gibi nedenlerle
oyuncuların değiştirilmesi zorunluluğudur.

Fakat futbol oyun kuralları; her takıma,
sadece üç oyuncu değiştirme hakkı verir.

Bu bir mantıksızlıktır.

Çünkü gerekli verimi gösteremeyen dört veya
daha fazla oyuncu olursa, teknik direktörün oyunu
güzelleştirme şansı ortadan kalkar.

Aynı şekilde; dört veya daha fazla futbolcu
sakatlanma yaşarsa takım,
oyunu sakatlıklar oranında, eksik oynamak zorunda kalır.

Bu da iki takım arasında bariz bir güç farkı oluşmasına,
maçın zevksizleşmesine neden olur.

Futbolcuları, bize futbol zevkini yaşatmak için
mücadele eden takımları,
cezalandırmaktan başka bir anlam taşımaz.

Zaten takım,
as oyuncularını kaybetmekle zarara uğramıştır.
Bir de çıkan oyuncuların yerine,
yenisinin konulmaması takımı çaresiz bir hale sokar.

Bu tip durumlarda, eksik oynayan takım defansa çekilir.
Oyunu güzelleştirmek için hamle yapacak gücü kalmaz.
Bir takımın oynadığı, diğer takımın onu engellemeye
çalıştığı, anlamsız bir oyun çıkar ortaya.
Eksik takım oyunu sertleştirir.Sakatlanmalar artar.

Bu yüzden, oyuncu değiştirme ve kadro sınırlaması
olmamalıdır.

Takımlar; bu uygulama yüzünden,
çok büyük paralar harcayarak
bünyelerine aldıkları oyunculardan faydalanamazlar.

Yedekte bekleyen oyuncular da maharetlerini gösterme
fırsatı bulamazlar.Futbolla ilgilenen herkes bilir ki;
oyuncular yeteneklerini maç esnasında daha çok
geliştirebilme fırsatı bulurlar.Antrenmanlarda değil.

Hep prova yapan ama; seyircinin karşısına çıkamayan
aktörden farklı bir durumları kalmaz :)

Hatta, oyuna girip çıkmada bir sınırlama bile olmamalıdır.
Olmamalıdır.Çünkü; teknik kapasitesi fazla,
seyir zevki çok fazla olan futbolcuların,
fiziksel kapasiteleri fazla olamayabilir.

Bizim amacımız; futboldan alınan seyir zevkini arttırmak
olduğu için, bu futbolcuların dinlenip yeniden girmesi,
seyircilerin lehine bir durum teşkil edecektir.

5.BÖLÜM

Futbolun en önemli problemlerinden biri de
adalet sorunudur.

Futbolseverler bu adaletsizliği belirtmek için;
maç öncesinde,
top yuvarlaktır ne yapacağı belli olmaz derler.

Ama ben bu sözü tarihe gömeceğim.Kuşkunuz olmasın :)

Futboldaki adaletin yeterli olmadığıın kanıtlarından biri,
beraberlik uygulamasından kaynaklanmaktadır.

Hemen hiçbir spor müsabakasında beraberlik olmazken,
neden futbolda beraberlik vardır ?

Bu sorunun cevabı, futbolun çok fazla efor sarf edilen,
çok fazla maç trafiğinin olduğu ve sakatlanmaların fazla
yaşandığı bir spor dalı olmasıdır.

Getirdiğimiz önerilerle futbolda sakatlanmalar
azalacaktır.Ama çok fazla efor sarf edilen ve
popülerliğinden dolayı maç trafiği fazla bir spor dalı
olmaya devam edecektir.

Şimdi getireceğimiz öneriyle, beraberlik hesabıyla maçları
zevksizleştiren takımların kabusu olacağız :))

Genellikle güçsüz olan takımların ve kupa mücadelelerinde
avantajlı skor elde eden takımların uyguladığı
beraberlik taktiğini alt etmek ve
maçları daha zevkli hale getirmek için yeni bir faul ve
hakem takdiriyle maç kazanma uygulaması getirilmelidir.

Bu uygulamayla, ma süresince futbol adına hiçbir Şey yapmayan, maçı beraberlikle bitirip puan kazanmak yada maçı penaltılara götürerek tur atlamayı düşünen takımlar olmayacaktır.Yada en azından bu taktikle bir kazanım elde edemeyeceklerdir.

Bunun en bariz ve güncel örneklerini, 2004'te Avrupa Şampiyonu olan Yunanistan ve 2012'de Őampiyonlar Ligi'ni kazanan Chelsea takımları verdi.
Futbolun adaleti yok dedirttiler bize.

Bizim önerdiğimiz uygulama beraberlik halinde, takımların ne kadar kaleyi bulan Őut çektikleri, ne kadar köşe vuruşu yaptıkları ve ne kadar faule maruz kaldıklarıyla netice verecektir.

Hepimiz biliriz ki; futbolu güzelleştiren ve gol pozisyonları yaratan takım, rakip takımca faulle durdurulur.Bunu engellemek için takım faulü uygulaması getirilecektir.
Faullü oynayan takım için sarı ve kırmızı kart uygulaması vardır.Ancak bir takım sarı ve kırmızı kart görmeksizin düzinelerce faul yapabilir ve rakip takımı tehlikeli ataklar yapmaktan alıkoyabilir.

Bizim amacımız bu imkanı onlara vermemek ve futbolu güzelleştiren takımı hem puan alamama hem de oyuncularının sakatlanmasına neden olarak cezalandırılmasını önlemektir.Sarı ve kırmızı kart gerektirmese de yapılan her beş faul için gol Şansı çok yüksek olan penaltı cezası verilecektir.Böylece takımlar birbirine faul yapmamaya çalışacak, oyuncular sakatlanmayacak, performansları düşmeyecek ve oyun güzelleŐecektir.

Maçın berabere kalma şansı da çok azalacaktır.

Beraberliği engelleyecek başka bir uygulama da hakem kararıyla yenilgi olacak.

Futbolu güzelleştiren en önemli kavram goldür.
Gol atabilmek için
rakip kaleye hücum etmek gereklidir.

Bunu yapan takımlar, köşe vuruşu ve kaleyi bulan şutlarda rakip takımlara bariz üstünlük kurarlar. Biz de beraberlik halinde, bu kriterleri göz önüne alırsak, futbolun adaletini sağlamak yönünde çok önemli bir adım atmış oluruz.

Tabi; kaleyi bulmasa da büyük heyecan yaratan, tehlikeli şutların varlığını inkar edemeyiz.

Ancak bu uygulama için kriter belirlemek çok zordur.

Ayrıca uygulamanın takibi de yüksek teknolojik altyapı gerektirir.

Köşe vuruşu ve kaleyi bulan şutların takibi kadar kolay değildir. Köşe vuruşu ve kaleyi bulan şutların, dördüncü hakem tarafından sayılması son derece kolaydır.

Teknolojik problem teşkil etmez.

BİLGE ADAMIN MACERALARI 23

Mahmut: Yenge, bana bir kız ayarlasak ya senin arkadaşlarından.

Bilge Adam: Çöpçatanlık servisi mi sandın sen burayı.
Git işine.

Mahmut: Hadi be yenge.Sen halledersin bu işi.

Nisa: Nasıl biri olsun ?
Gerçi senin kalitende birini bulmak çok zor ama !

Mahmut: Çok fazla şey beklemiyorum be yenge.
Nefes alsın yeter.

Nisa: Diğerleri soğuk algınlığı mı yapıyor.

Bilge Adam: Lütfen Nisa.
Bu kadarı Mahmut için bile fazla.

Mahmut: Ne.Tam anlayamadım ben olayı.

Bilge Adam: Diğerleri derken ölüleri kastediyor.

Mahmut: Yo, komik bir espriydi kuzen.İlki kadar komikti.
Benim kalitemde bir kız olma ihtimali.Pöh !
Yengem bana karşı her ne kadar mesafeli olsa da esprileri
de bir o kadar komik.Yani soğuk ama bir o kadar da tatlı.
Bana dondurmayı hatırlatıyor.Evde dondurma var mı ?

KAPİTALİZM VE KRİZ

Kapitalist ekonomi sistemini benimsemiş ülkelerde,
en çok duyduğumuz kelimelerden biridir.

Ekonomik kriz.

Aslında kapitalist ekonomik sistemin sürekli lafını ettiği
ekonomik krizlerin, en az yüzde doksanı sahtedir.

Çünkü sistem iş birliğine değil, rekabete dayanmaktadır.
Bir şirketin diğer şirketi iflas ettirip daha çok büyümesi
ana unsurdur. Diğer şirketleri iflas ettiren şirketler,
piyasaya hakim olmakta ve malların fiyatlarını
kendi lehlerine yeniden oluşturmaktadırlar.
Bu yeniden oluşturma faaliyeti de karşımıza
ekonomik kriz olarak çıkmaktadır.

Ana problem budur.

Batan şirketin ekonomiye etkisi, sadece mal bazında
kalmaz. İşsiz kalan çalışanlar da ekonomik krizin önemli bir
boyutunu oluşturur. Mümkün olduğunca az çalışanla
mümkün olduğunca çok iş yaptırma amacında olan
sistemde, büyük miktarda işsiz ortaya çıkar.

İşsizler hemen iş bulma amacında olduklarından,
mücadeleyi kazanan şirketler onları ederlerinin altına
çalışmak zorunda bırakırlar. İş bulamayanlarsa
harcamalarını mümkün olduğunca kısarak
ekonominin daralmasına neden olurlar.

Tüm bunlar da piyasanın dengesini bozar.
Dengesizliği gidermek için de devletler yeni vergiler
koyarlar.Sistem kapitalizme dayandığından,
vergi zenginlerin değil fakirlerin sırtına yüklenir.

Bir de işin borsa yönü vardır.
Borsa ise şirketlerin hisselerinin gelecekte ne kadar
değerleneceğini yani piyasaya ne kadar hakim olacağını
ön görme işlevidir.

Şirketlerin batma veya
piyasaya hakim olma yolundaki adımlarına göre
hisselerinin değerini belirleme çalışmalarıdır.

Ana prensipte çok daha uzun zamanda oluşacak olan
krizler, borsa sayesinde günlük krizlere dönüştürülür.

Şirketlerin mali yapısına günlük etkilerde bulunularak,
sahip olduğu malların ve ekonomik ağırlıklarının
sürekli değişmesine neden olunmaktadır.
Böylece şirketlerin ele geçirilmesi yada batırılması daha
kısa zamanda gerçekleştirilmektedir.Ekonomik krizler,
günlük ekonominin parçası haline getirilmektedir.

Tüm bunlar, yaratılan suni krizlerin nedenleridir.
Sistem içerisinde paranın yani malların el değiştirmesi
olayından başka bir şey değildir.

Bir ekonominin krize girmesi son derece zordur.

Çünkü ekonomi kısaca üretilen mal ve tüketilen mal
arasındaki dengedir.

Ülkeler ekonomik kalkınmalarını en az beş senelik
süreç için tasarlarlar.Üretilen mal,
mevcut nüfusa göre hesaplanır.

Ülkenin büyük bir kıtlık yada doğal felaketler yaşaması gibi olağan dışı durumlarla karşılaşması olasılığının dışında da bu denge bozulmaz.

Malların fiyatlarının günden güne artmasına neden olacak hiçbir doğal sorun yoktur.

Tabi ki, dış koşulların etkisi de göz ardı edilemez.

Devletler arası rekabetin devreye girmesiyle, durum küresel bir hal alır.

Savaşların, ambargoların ve devletler arası siyasi problemlerin de eklenmesi suni krizlerin çok daha büyümesine yol açar. Bu da devletler arası bloklaşmaya ve sonunda savaşa neden olur.

Eğer kriz çok büyürse, Dünya Savaşı'na neden olur.

Kapitalist ekonomi sistemi, ekonomik krizi toplumsal yaşama da yansıtır. Kapitalist ekonomilerin hakim olduğu Dünya'da, Fransız Devrimi'nden bu yana dile pelesenk olan bir söz vardır.

Her insan özgür doğar.

Ama bu yalandır.

Çünkü kapitalist ekonomilerde özgürlük, parayla kazanılan bir haktır.

Teoride herkesin İtalya'ya seyahat etme, lüks restoranlarda yemek yeme, Mercedes arabaya sahip olma, sağlıklı yaşama ve eğitim hakkı vardır.

Ancak paranız yoksa bu ve bunlar gibi haklarınızı kullanmak gibi bir şansınız yoktur.

Çünkü kapitalist sistemler, herkesin bu haklardan yararlanmasını sağlayacak bir yapıya sahip değildir.

Zenginin yanında mutlaka fakir de olmak zorundadır.

Kapitalist ekonomik sisteme sahip ülkelere baktığımızda, en iyi ihtimalle, halkın ancak yüzde yirmisi bu haklara sahip olabilmektedir. Geri kalan yüzde seksen ise bu haklara sahip olabilmek adına ekonomik rekabete girmekte ve sözünü ettiğimiz suni krizleri yaratmaktadır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; kapitalist ekonomik sistemlerin hakim olduğu ülkelerde, özgürlük parayla satılan bir kavramdır.

Ne kadar çok para kazanırsanız
o kadar da özgürleşirsiniz.

Ne kadar çok özgürleşmek istiyorsanız,
bir o kadar da paranın kölesi olmak zorundasınızdır.

Bu durumun demokrasiyle ve insan haklarıyla bağdaşması söz konusu dahi olamaz.

USTA ÇIRAK İLİŞKİSİ

Tanrı tüm evreni yaratmıştır.

Yarattıkları içerisinde bir tür ise; onu ustası olarak görmüş ve onun yolunda ilerlemeye başlamıştır.

İnsan felsefeyle, bilimle ve sanatla; yaratma işinde Tanrı'ya rakip olmaya başlamıştır.

Tanrı'nın insanın yaratıcılığına olan üstünlüğü, Tanrı'nın yoktan var edebilmesi ve insanın yarattıklarının Tanrı'nın yarattıklarından çok daha güçsüz olmasıdır.

Şimdi bu ilişkiyi ele alalım:

İnsan; Tanrı'nın yarattığı evrendeki malzemeleri kullanarak, var olan türlerden yeni türler yaratmayı başarmıştır. Laboratuvarında üretilen pitbul köpeğini ve katır gibi hayvanları örnek gösterebiliriz.

Tanrı'nın yaratmadaki ustalığı övülürken; her insanın parmak izinin ve her kar tanesinin dahi birbirinden farklı olması gibi örnekler kullanılır.

Ancak unutulur ki; Tanrı'nın yaratılarının hiç biri, bir diğerine benzeme özelliği göstermez. Evrende birbirinin tıpatıp aynısı olan hiçbir varlık yoktur. Birbirinin aynısı olan ne bir bitki, ne bir hayvan, ne de bir gezegen vardır. Tek yumurta ikizlerini bile birbirinden ayıracak farklar vardır.

Birbirinin aynısı olan varlıkları yaratma işini yapan, insandır.Fabrikalarında gerek görünüm, gerek ebat gerekse renk olarak tıpa tıpa aynı varlıklar üretebilir.

Tanrı her canlıyı, ölümlü olarak yaratmıştır.

Kök hücre çalışmaları da olayın başka bir boyutunu oluşturur.İnsan, DNA'sını kopyalayarak organlarının aynısını üretebilme kapasitesine ulaşmıştır.

Bu şu anlama gelir:

Her canlıyı ölümlü yaratan Tanrı'nın düzenini değiştirmek.

Çünkü insanın ölümüne neden olan, organlarının iflasıdır. Kök hücre çalışmalarıyla iflas eden organın yerine yenisi getirilebileceğinden, ölüm de ekarte edilmiş olacaktır.

İnsan organ yaratma işinde, bununla da sınırlı kalmamıştır. Organlarının yerine çok daha sağlam organlar yapabilme yolunda ilerlemektedir.

Örneğin kemiklerdeki bozulmalardan dolayı, daha sağlam malzemeler kullanılmaya başlanmıştır. Çelik, demir gibi malzemelerden el ve ayaklar üretme yolunda adımlar atmıştır.Protez organlar ve organ parçaları üretilmeye başlanmıştır.

Kimya alanındaki yaratılarsa; sadece canlılar için değil, tüm evren için değişimin sinyallerini vermektedir.

Evren elementlerden oluşur.
Dünya'da Tanrı'nın yarattığı
doksan civarında element vardır.

İnsan yaptığı yaratma eylemiyle,
bu sayıyı yüz yirmili rakamlara getirmiştir.

Örneğin; uranyum elementinden,
plutonyum elementini yaratmıştır.

Bu da demektir ki:

Evren elementlerden yaratılmışsa; elementleri
değiştirebilen insan, evreni de değiştirebilecektir.

İnsandaki yaratma eyleminin Tanrı'nın iradesinden
bağımsız gerçekleştiğini savunabilir miyiz ?

Tüm evreni
Tanrı'nın yarattığı önermesini kabul ettikten sonra,
bu mümkün görünmüyor.

Bu durumda iki sonuca ulaşabiliriz:

Ya usta çırağın neler yapabileceğini sınamaktadır.
Yada usta ve çirak aynıdır.

Bu sizin inancınıza göre cevap verebileceğiniz
bir ikilemdir :))

UZAYLILAR VE DİĞERLERİ

Samanyolu Galaksi'sinde bizimki gibi yüz milyarlarca güneş sistemi, uzayda da bizim galaksimiz gibi, en az yüz milyarlarca galaksi olduğu kabul ediliyor.

Peki bizler,
şu koskoca evrenin yalnızca insanoğlu için yaratılmış olduğunu düşünecek kadar kibirli miyiz ?

Pek çoğumuz değiliz ki; uzaylı müzeleri kurmuşuz.

Bin bir gece izlememize yetecek kadar uzaylılarla ilgili film ve dizi yapmışız :))

Hem de daha bir tekiyle bile tanışmadan :))

Gerçi sahip olduğumuz teknolojiyi uzaylılardan aldığımızı, çeşitli milletlerin devlet yetkililerinin onlarla iletişim halinde olduğunu söyleyen, pek çok devlet yetkilisizi var :))

Uzaylılar tarafından kaçırdığını ve münasip bir yerlerine sondalar takıldığını iddia edenler, uzaylıların sanatsal fotoğraflarını çekecek kadar onlarla samimi olduğunu söyleyenler bile var :))

Ama somut hiçbir delil ortaya konamamıştır.
Delil olarak sunulan uydurmaca materyallerden başka, elimizde hiçbir şey yok.

Delillerin meteorolojik yanılsamalar gören, para kazanmak için uydurma malzemeler ortaya çıkartan, uyuşturucu müptelası ve akli dengesi yerinde olmayan kişiler olduklarının ortaya çıkması da konunun iyice ayağa düşmesine neden oluyor.

Dünya üzerinde, on bin civarında rasathane olduğu söyleniyor.Devamlı uzayı inceleyen en son teknoloji ürünü aletlerin göremediklerini, onlar görebiliyorlar :)

Pek çok insansa, uzaylıların olduğu fikrini bile sapkınlık olarak görüyor. Evrenin; Tanrı tarafından yarattığı en şerefli varlık olan insanı denemek için yaratıldığına inandıklarından, başka akıllı yaratıkların varlığının olasılığı bile onları korkutuyor.

Konuya bir de insanoğlunun yaşamsal çıkarları açısından yaklaşmak gerekiyor.

Ben uzaylıların bizi ziyaret etmesini istemem.

İnsanoğlunun uzaylıları ziyaret etmesini, yani insanoğlunun uzaylı olmasını tercih ederim :)

Bunun ne misafirperverlikle ne de cimrilikle alakası var :)

Bizler uzaya gönderebildiğimiz ilkel uzay araçlarımızla ancak kendi güneş sistemimiz içerisinde, şaibeli Ay'a yolcululuk dışında insansız olarak araştırmalar yapabiliyoruz.

Gözetleyebildiğimiz en yakın galaksiye bile gidip gelmemiz şu anki araçlarımızın hızıyla imkansız.

İnsan ömrü buna yetmiyor.

O halde; uzaylılar bizi ziyaret edeceklerse,
bizden çok daha fazla zeki ve bilimsel ilerlemeye
sahip olmak zorundalar.

Aradaki zeka farkı;
tavuklarla, ineklerle veya köpeklerle
insan arasındaki fark kadar büyük olmalı.

Şimdi de insanın, kendinden çok daha az zeki varlıklara
nasıl davrandığını düşünelim.

Onları yemekten, hizmetinde kullanmaktan ve rekabetten
dolayı yok etmekten başka bir amaç gütmeyiz.

Bunu bir olumsuzluk olarak algılayamayız.

Her tür kendine yararı dokunmayan canlıların varlığından
rahatsız olur.Çünkü; doğada ne kadar çok canlı olursa,
o kadar da rekabet söz konusudur.

Türünün mümkün olduğunca çoğaltmaya çalışan canlılar
için, diğerleri yalnızca yemekten ve düşmandan ibarettir.

Doğada her canlıya yetecek kadar
inorganik besin kaynağı yoktur.Bu yüzden canlılar,
birbirlerini besin kaynağı olarak kullanırlar.

İnsanların da onlardan ayrılan bir yönü yoktur.
Dünya'da insana sunulmuş nimetler yoktur.
Doğadaki canlılar, insana sunulmuş birer hediye değildir.

İnsan doğadaki canlıları birer nimete dönüştürür.

Ve onları elde etmek için, **(önemli bir kısmı)** kendinden daha güçlü sayısız canlıyla mücadele etmek zorundadır.

Bu mücadele sadece diğer türlerle de sınırlı kalmaz. Yiyecek sıkıntısının arttığı dönemlerde, insanlar ve pek çok hayvan kendi türlerini de menülerine eklerler.

İnsanlığın geçirmiş olduğu yamyamlık dönemi, buna güzel bir örnek teşkil eder.

Bitkiler de diğer canlılardan farklı değildir.

Bitkiler de et yiyenlerinin yanında; Ekvatorial Bölge'de devasa büyüttükleri yapraklarıyla, canlılar için gerekli olan tüm ışığı kendileri için toplamaya çalışırlar. Bir örümcek ağı gibi toprağın altına yayılmış kökleriyle, diğer canlılar için de hayati önem taşıyan suyu, mümkün olduğunca bünyelerine çekme ve çoğalma eğilimindedirler.

Ilıman bölgelerde de durum farklı değildir. Seracılık uygulamasıyla, bitkiler alabildikleri kadar ışık ve suyla yılda iki kez ürün verirler. Dünya'da en yaygın tür olmalarının sebeplerinden biri de budur.

Her canlının; katil güduları olduğu şu Dünya'ya bakarak, sevgiden bahsetmek ne derece doğru olur ?

Ve uzaylıların üstün teknolojileriyle geldikleri Dünya'da, karşılaştıkları akılsız yaratıklara, yani insanlara sevgiyle yaklaşacaklarını düşünmek ne kadar mantıklı olur ?

Bizi besin kaynağı, işgücü yada eğlence aracı olarak kullanmak isteyeceklerinden hiç kuşku yok.

Aynen bizim, diğer akılsız canlılara davrandığımız gibi.

Uzaylılar varsa; onların insanları değil, insanların onları bulması türümüz açımızdan daha mantıklı bir seçenektir.

Yada en azından uzun zaman sonra karşılaşabiliriz :))

Çünkü; sevgi, yalnızca türlerin kendi aralarında ve denk güçler arasında var olmuş bir kavramdır.

İnsanların hayvanlarla kurmuş oldukları tamamen insanın kontrolündeki dostlukların (?) insanın medeniyet basamaklarında ilerledikten sonra ortaya çıktığı gerçeğini unutmamalıyız. Bizler köpeklerle olan dostluğu kurmadan önce, vahşi köpek sürülerinin menüsünün birer parçasıydık.

Bitkilerdeyse, sevgiye delalet edecek herhangi bir davranışı göremeyiz.

Ayrıca köleliğin ortadan kalkışının sevgi olduğunu da savunamayız.Çünkü kölelerin bilinçlendikçe ve efendilerine karşı çıktıkça özgürlüklerini elde ettikleri unutulmamalıdır.İnsanlığın elde ettiği tüm kazanımlar için aynı söylemi paylaşabiliriz.Bu nedenle hak verilmez, alınır lafı klasikler arasına girmiştir.

Denk güçteki varlıkların yaşam mücadelesinde birbirlerine zarar verme olasılıkları **dahi**, yüksektir.Bunun için Dünya'daki savaşları düşünmemiz bile yeterlidir. Ancak; yaşama verilen değer artmasıyla birlikte savaşların azalması, bizi umutlandırmaya yeter. Uzaylıların da bizimki kadar bilimsel ilerlemeyi başardıklarını varsaydığımızda, onların da hayatlarına bizim kadar değer vereceklerini kabul edebiliriz.

Böylece birbirimizin kültüründen yararlanıp, her alanda işbirliği içine girebilir, ölüm karşısında çok daha güçlenebiliriz.

SON

Hayat felsefemi anlattığım üçlemenin
sonuna geldim.

HER ŞEY SEVEBİLMEK İÇİN ÖLÜRKEN BEN TABULARIN KORKULU RÜYALARINDA

Bundan sonra yeni bir projem yok.

Olacağını da sanmıyorum.

Büyük ihtimalle bu kitap,
sizlerle son buluşmamız olacak.

Dünya'yı daha iyi bir yer yapmak için;
en az 300 sene idare edecek bir külliyat bıraktım.
Daha ne yapayım :)

Şimdi görev sırası sizde :)

